ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Januari 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

EFTER SYNDAFALLET.

Tvenne offerhandlingar.

1 Mos. 4: 1—16.

När vi se på den Adamska familjen efter utdrivningen ur Edens lustgård, möter oss en känsla av sorg och vemod. Den förstfödde sonens handlingssätt mot sin yngre broder, visar huru djupt fallet gripit in i släktets sinnelag. Ormen hade ej heller förlorat sitt intresse för det som hade känsla av renhet och helighet.

När Kain föddes, förnam Eva i sin smärta, hur hon fick hjälp av Herren, v. 1. Namnet Kain betyder »förvärv», men det blev icke så, utan en tillskyndan av den bittraste förlust. Evas uttalanden om Herren och Hans senare samtal med Kain visar, att Adam och Eva fortfarande hade förbindelse med Herren. Kanske det var Förbundets ängel Kristus, som nu är förbindelselänken mellan Gud och dem. Likaså visar sönernas offer, att Adam och Eva brukade offra åt Herren. Kanske de hade lärt förstå offrets betydelse genom det första offer Gud gjorde, då han tog djurens skinn och därav gjorde kläder åt dem, 3: 21.

Ej nogräknad.

Det synes som Kain ej varit så nogräknad med sin gudsdyrkan. Troligen tog han ej det bästa han hade och offrade åt Herren. Gud förordnar senare genom Mose lag, att offergåvorna av jordens frukt skulle tagas av förstlingsgrödan, 3 Mos. 23: 9-16. Och offret från boskapen skulle vara ett felfritt årsgammalt lamm, 2 Mos. 12: 5. Detta hade Abel gjort men icke Kain.

Abel kunna vi antaga föddes utan smärta enär Eva ej säger något vid hans födelse, som hon eljest gjorde. Hans sinnelag var helt annorlunda än Kains. Han ville giva Herren det bästa. Han lärde även förstå, att Herrens välbehag vilade över hans handling, men det förstod också Kain, Hebr. 11: 4. Men Kain förstod också, att Herren ej hade behag till hans offerhandling och däröver vredgades han.

Således hade Abels offerhandling tvenne följder: Herrens välbehag och Kains misshag och hat. Kains sinnelag visar sig ännu i dag hos många av dem som menar sig offra gåvor åt Herren, 3 Mos. 10: 1 - 3; 4 Mos. 16: 18, 35, 39 - 40.

Giv det bästa.

Även du Guds barn, som villigt giver det bästa åt Herren, skall snart finna, icke allenast att Guds välbehag vilar över handlingen utan även hur

Kainssinnet möter dig från just dessa, som offrat det som varit sämre, Gal. 2: 4. De visa detta, därför att de förstå, de prutat med Gud, och deras samveten anklagar dem, och för att söka tysta ned detta låta de harmen övergå dig. Var då på din vakt, ty ormen skall söka genom dem taga ditt andliga liv. Kärlekslöshet, missförstånd och mycket annat skall du få möta, då du ger det bästa åt Herren.

Även du unga vän som givit ditt ungdomsliv åt Herren, just det bästa du har, kan få möta detta avskyvärda kainssinnelag, t. o. m. hos dina forna bästa vänner. Men detta är ett bevis på, att du äger Guds välbehag. De avundas dig, men säger också, att de äro lika goda som du och andra, ty de göra både det ena och det andra, som de anse Gud bör kunna godkänna. Men de själva bära i sitt inre vittnesbörd om något annat. Var på din vakt. Prisa Herren att du är Hans. Märk väl att dessa anfall göras av Ormen, som vill taga ditt andliga liv. Men han skall misslyckas, ty du är gömd i Herrens välbehag, och i Kristi offer, som är Guds fullkomliga och välbehagliga offer, varigenom din offerhandling också blir välbehaglig inför Gud, Hebr. 10: 14 - 16.

C. F. I-n.

Hälbrägdagörelse.

Gud gjorde det riktigt.

En gammal man hade haft hjärnblödning men hade blivit så pass återställd, att han kunde vara uppe men hade kvar en svår huvudvärk. Han hade ej på länge kunnat utföra något arbete på sin snickeriverkstad. Han kom till kyrkan och blev föremål för förbön cch handpåläggning. Guds kraft blev förmedlad till denne gamle sjuke broder. Det blev tacksägelse i tro och Gud mötte honom även med en rik andlig välsignelse.

Dagen efter gick en annan broder förbi hans verkstad. Han hörde någon som arbetade därinne, och undrade vem detta kunde vara. Utav nyfikenhet går han in och får då till sin stora överraskning se den gamle brodern arbeta som om han aldrig varit sjuk. »Men vad har hänt» frågar han honom. »Du var inte med i går kväll i kyrkan, där blev jag föremål för förbön, och all min huvudvärk försvann, och jag känner mig som ung på nytt. Tänk vad Gud är god» sade han.

Några år därefter möttes vi åter, då han frågade om han var igenkänd, det var han. Han säger då: »Jesus han gjorde det riktigt, jag har sedan dess ej haft någon huvudvärk». Äran tillhör Herren för allt det han utför genom svaga ovärdiga redskap.

Ännu några år gick, men så lades han ned på sin sista sjukbädd och därunder hade han uttalat önskan om ett sammanträffande, men detta kom aldrig till stånd. Han fick hembud, men minnet av denna härliga upplevelse av Guds trofasta omsorg om sitt barn följde honom säkerligen in i evigheten och gjorde Jesus härligare för honom.

Säkert är, att ju flera erfarenheter av trons resultat vi göra på jordelivets väg, ju större blir härlighetsglorian omkring Jesus för dem. Säkerligen kommer Jesus att bliva skönare och dyrbarare för de evighetssjälar, som vandrat trosvägen, då Gud fick sätta spåren av sin trofasthet hos dem som togo Jesus på orden och gick. Var därför icke fruktande och försagd när prövningarna komma. Håll ut i tro. Ett kraftigt hjälpmedel därtill är tacksägelse.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 908 73. Tel. Råå 6
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Kumlabesök.

Under resan från Lidköping till Kumla besöktes, i sällskap med past. Skogum, Mariestad. Makarna Erik Nilsson från Göteborg hade flyttat dit. Vi hade en god samtals- och bönestund. Sammanträffade där med past. Asp inom missionsför. Han bor i samma hus och var inbjuden för att hälsa. Vi hade ett gott samtal.

Mötena i Kumla voro dyrbara och välsignelserika. I stunderna inför Herrens ansikte förmärktes ofta Andens fläktar. Musikföreningen deltog med trohet i arbetet. Tack unga vänner. Mötesbesökarnes antal var ej så stort och särskilt märkligt, att inga ofrälsta voro med. Därför fingo mötena karaktären av uppbyggelse för de troende och utrustning för vinterns möten. Musik- och sånggudstjänsten, sista söndagen, var besökt av mycket folk och stunden allvarlig. Br Lindberg var några dagar borta på mötesbesök och predikantmöte.

Gjorde ett besök i Västerås där ett gott möte hölls och ett besök i Lindesberg, där hinder fanns för mötes hållande. På båda platserna fick jag god förstärkning för min missionskassa. Tack kära vänner.

I Kumla och Stene, där jag i våras fick utplacerat hos några vänner ett fyrtiotal Afrikaböcker, som rönte en god avgång, togo de ytterligare ett fyrtiotal. Detta är mycket uppmuntrande. De voro gripna av Kristi kärlek. Detta är också det enda, som kan giva missionsarbetet den behövliga hjälpen.

En broder, som sålt sina flesta böcker till ofrälsta kamrater, omtalade, att hans kamrater skämtade och skrattade när han kom med boken under armen. Men en del av dem, som köpt boken, uppmanade andra att köpa den. Om denna nitälskan fick väckas i ännu fleras hjärtan, skulle snart alla vara utplacerade. Tack kära vänner för Edert trogna arbete och tack syster Johansson för god passning i hemmet.

Tanken var att resa till Åmål under kyrkoinvigningen där, men då jag fann det vara tillräckligt med predikande bröder, ansåg jag det vara onödigt förorsaka församlingen dessa reskostnader, varför jag tog nattåget efter mötet den 6 dec. och kom som en överraskning hem, där de alla voro friska och verksamma.

Brev-vittnesbörd.

»Jesus Kristus är densamme, i dag, i går, så och i evighet! Ja, tack och lov! Våra år de gå och vi förändras, men hur välsignat att vår trofaste Frälsare är densamme. Vad som möter oss under detta år veta vi ej. Kanske skall Jesus komma och hämta sin blodtvagna skara, sin längtande och väntande brud. När man tänker därpå och att det snart kan heta, »Ingen tid skall vara mer», och ser att människorna ändock icke söka frälsning och rening i Lammets blod, så gör det en så ont ända in i ens innersta, och mer än en gång frågar jag mig själv: »Skall jag gå att tomhänt möta Frälsaren, som älskar så»? Men, pris ske Gud, löftet står fast: »Tro på Herren Jesus, så varder du med ditt hus frälst», och då får jag säga med sångaren: »Nu allt tvivel hädan vike, *tro min själ och fröjda dig*».

Små plock.

En ung flicka som blev frälst under ett besök i Danmark skriver: »Jeg er glad for at jeg maa faa lov at gaa med Deras blad. Jeg skal göre mit bedste for at tegne saa mange abonenter som mulig. Jeg vil gerne at de saa hurtig som mulig vil sende mig Bladene».

Den Helige Ande bär vittnesbörd i

Jubla ut mitt sälla hjärta.

C.F.I-n. C.F. Israelsson.

Jub-la ut mitt sälla hjärta. Sjung din sång med fröjdfullt mod. Jesus burit all din
smärta. När Han gav sitt liv, sitt blod. Sjung då Hallelujа. Jag är nu fri. Jag Dig
pri-sar Je-ho-va. Mer skall det bli. Se, Han kommer uti skyn. Underbar blir denna
syn. Jag då jub-la vill, Halle-luja; och Dig prisa Je-ho-va.

KÖR.

Jubla ut min själ, min tunga;
Satans makt nu bruten är.
Allt i mig vill nu lovsjunga
Honom som mig har så kär.
Sjung då halleluja; Jag frigjord är!
Jag dig prisar Jehova; Det hemåt bär.

Jubla ut båd' kropp och ande,
Hälsokraft Han ger och tro,
Och jag får i ökenlande
Underdart bland palmer bo.
Sjung då halleluja; För källors språng.
Jag dig prisar Jehova med jubelsång.

Jubla ut, ty strömmens flöden
Famnar sinne, håg och lust.
Den frambringar kärleksglöden,
Dödar suckan, knot och pust.
Sjung då halleluja; Jag ilar bort.
Jag dig prisar Jehova; Från klagans ort.

Jubla ut, ty ren jag skådar
Löftesbågen välva sig
Över mig, dess fägring bådar
Nya tider på min stig.
Sjung då halleluja; Han snart är här.
Jag dig prisar Jehova; Min Jesus kär.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson.

Old Umtali 24. 11. 1935.

Lådorna kommit.

Som jag sist skrev fingo vi ut lådorna tisdags middag. Det kan nog tänkas hur vi planerat för dem. Syster Irene och flickorna voro ännu ivrigare att få se innehållet än jag själv.

Nära död.

Just som vi började att försiktigt öppna dem kom bud, att ett av Adkins barn, deras äldste gosse Richard, insjuknat i convulsioner och de trodde han dött. Vi körde dit i bil, ty det var så svårt att springa i hettan. När vi kommo fram höll modern gossen i sitt knä, och vi kunde ej känna puls eller hjärta slå. Jag gav honom en eter och kamferinsprutning. Som väl var hade Murphre is. Vi gåvo honom heta senapsbad och gned honom sedan med is. Efter en halv timma började han andas, men så snart han kom till sig kom kramp-

förbindelse med Kristi offer. Hebr. 10: 14-15.

Lärarna komma från Sverige i sept. 1923 efter Syster Björklunds vistelse där.

anfallen igen. Han hade mycket hög feber. Ej förrän vid åttatiden på kvällen var han befriad från krampen, och temperaturen gick då ned. De hade en liten gosse, Billy, som dog i samma sjukdom förra året, så man förstår moderns förskräckelse. Fadern var cirka 100 eng. mil borta på distriktet, men Mr Murphre åkte med sin bil för att hämta honom, ty vi tänkte, mänskligt att se, att det ej var något hopp. Vi suckade till Gud, under det vi arbetade för att få liv i den till synes livlösa kroppen.

När vi så kommo hem på kvällen voro vi för trötta att göra uppackningen. Varje morgon äro vi mycket upptagna med patienter och klasser varför vi först på em. kunde taga itu med lådorna.

Uppackningen.

Vi öppnade först den lilla lådan och som synes av skrivpapperet togs det genast i anspråk. Papperet var något skadat genom gummit som runnit ut genom korken på flaskan. Men sedan Lazarus med en kniv skrapat bort gummit på omslagspapperet, så kan det andra användas. Flickorna kan även använda det som är förstört till anteckningspapper, så ingenting blir bortkastat. Detta är en sak som flickorna få lära sig, att inte kasta bort något, även till synes odugliga saker, ty de ha ingen tanke på sparsamhet, detta måste, så att säga, präntas in.

Vårt uthus översållat.

Allt i de övriga lådorna låg som det var nedpackat, och nu som förr, möttes vi av en Jesu Kristi väldoft. Vi kan mycket väl förstå vilket arbete det varit att packa ner allt såsom det blivit gjort, och vi bedja om Guds välsignelse över både dig och allt det du företager dig. Listan på godset var särskilt värdefull, ty Syster Irene och flickorna voro så ivriga att få se innehållet, att de glömde lapparna, som lågo inuti. Jag vill särskilt tacka för denna omtänksamhet.

Jag har ej ännu packat undan, ty jag önskar taga en del till julpaketer och lägga en del in i lådorna sedan det gamla förrådet kommit undan, vilket tager slut nu till jul. Vårt uthus är just nu översållat av paketer. Allt var som vanligt bara gott. Hur

jag önskat Ni kunde både sett och hört oss. Det var högljutt jubel men också stilla bön.

Rörda av kärlek.

Våra svarta beder dagligen för Eder hemma i Sverige. Då vi gjorde upppackningen, blevo vi om och om igen rörda av all den kärlek och omtanke som mötte oss. Jag har ofta stannat inför detta faktum att vi missionärer, skulle ofta stå med tomma händer, om icke Ni fyllde förråden. Men på grund av att vi få mottaga kunna vi också ge ut igen och igen. Det är ofta som dessa små gåvor åt de svarta öppnar vägen till deras eljest stängda hjärtan. O, jag beder ofta att alla de som offra för oss här i Afrika, må få sin särskilda välsignelse. Både jag och flickorna ha särskilt bett Gud välsigna varje givare av innehållet i dessa lådor. Det gamla vi fick kan användas ännu länge och förbandssakerna voro mycket välkomna, ty vi voro nästan utan. Men det har ju räckt i två år. Med alla dessa sår som vi dagligen ha att behandla är det ett under, att det räckt så länge. Jag är så glad, att vännerna tänkte på Irene, ty det är ingen av missionärerna som får så mycket som jag, men alltid delar jag med mig åt de andra. Irene blev mycket glad och har skrivit till var och en av dem.

Jag har inte sytt ett enda stygn på mina kläder dessa två år och jag sade för lite sedan, att hela Umtali känner mig, ty jag har samma klänning på mig. De små stunder jag har kan jag ej påbörja något syarbete, ty det skulle aldrig bli färdigt.

En sjuk man.

Vi ha en man som varit sjuk i tre år. Han har varit här tre veckor och är nu mycket bättre. Han har haft hög temperatur, men nu under tre dagar har den som först blivit normal. Han har svettats mycket en tid, och trodde vi att han blivit förkyld, så vi satte på honom en av de hemmastickade tröjorna. Jag kunde se givarens arbete som böner vilka kändes ända hit ut. Ja, de äro i sanning guldgruvor.

Nu bedja vi Gud göra oss här i Afrika till trogna förvaltare av alla dessa gåvor, så de räcka till yttersta kanterna av fältet, och att vi få den nåden att giva till sådana, som eljest skulle bli utanför.

Min glädje blev även stor då jag fick räkningen. Frakten samt lastningen i Beira och Umtali med tull och frakten hitut gick till pound 5-12-6, cirka 100 kr. Så nog äro sakerna värda mycket mer än det.

Det blir nu att sortera och under tiden går mina tankar från plats till plats.

1.

Uppfylld av Helig Ande.

Luk. 1: 5-45.

Underbart är att se den Helige Andes mission vid tiden av Jesu ankomst hit som Frälsaren. Säkerligen kommer den Helige Ande att vara i liknande rastlös verksamhet när Jesus återkommer. Hans mission gällde nu särskilt Guds folk. Dessa som voro bevarade i en innerlig Gudsförtröstan, 2: 38.

Gud sände sin ängel till prästen Sakarias för att meddela honom bönesvaret, att hans hustru skulle föda en son, och att denne son skulle från moderlivet varda uppfylld av Helig Ande. Förutsättningarna hos Sakarias och hans hustru, för att detta kunde ske voro, att de båda voro rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffligt efter alla Herrens bud och stadgar. På grund härav blevo de förmedlare av denna andliga välsignelse till det ofödda barnet.

Föräldrars brist.

Huru ofta brista icke föräldrar häruti. Huru ofta är icke orsaken till troendes barns bortgående från Gud, föräldrarnas halvhjärtenhet inför görandet av Guds vilja. Huru ofta ligger icke i föräldrarnas ställningstagande till Andens verk ett hinder för barnen att söka sig fram till pingstens välsignelse.

För Sakarias och hans hustru gällde det, att låta Gud handla, som han ville. Sakarias tveksamhet i att tro, och hans tvivel på Guds möjligheter kostade honom 9 mån. stumhet. Så blir det alltid för tvivlande själar. De bli andligen stumma.

Föräldranåd.

Men Elisabeth levde in erfarenheten, men därtill kom en annan bidragande orsak. Maria, som trodde vad Gud sagt v. 45, kom på besök och genom sin hälsning förmedlade hon Andens gåva åt Elisabeth och barnet som hon bar under sitt hjärta, v. 41. Trossjälar, som ej aktar lidandets följder av sin tro, kan av Herren användas för tveksamma, tvivlande själar. Vi kunna hjälpa varandra fram till denna välsignelserikedom, Apg. 8: 14-17.

Giv akt Guds folk.

Giv akt på detta, du Guds folk, du Guds församling. Kanske Herren har något i ditt modersköte, som Han kan fylla med Helig Ande. Någon som kan bliva ett Johannesfinger pekande på Guds Lamm. Är du villig gå in i Guds vilja trots omöjligheterna och lidandet som ligger framför dig? Var öppen, var ärlig, giv Gud rätt i sitt ord och du skall som enskild eller som församling få uppleva och förmedla Elisabeths erfarenhet, och bliva uppfylld av Helig Ande. Då så sker skola stumma tungor börja profetera och lovprisa Gud. De skola då med eldskrift nedteckna orden: »Jesus är Hans namn»,

C. F. I-n.

Ett barns tro.

En predikande broder tog sin lille son med sig ut i skogen en dag för att plocka svamp till hustrun. Efter det de länge förgäves sökt och ej funnit några svampar på plats där de förut plockat sådana, sade han till sin son, att de nog finge gå hem utan några svampar. Detta tyckte den lille var tråkigt, och mamma skulle då bli besviken, varför han säger: »Far, du kan ju bedja Gud om att vi kunna finna svamp». Fadern svarade undvikande, och sade att det just ej var nödvändigt, att de skulle ha svamp, men han ville inte heller utsätta sonen för tvivel på Gud, ifall han bad till Gud därom, och de likväl ej funno några. Då knäppte den lille samman sina händer och bad: »Gode Gud, du vet att mamma vill ha svamp, men far och jag kan ej finna någon. Gode Gud du kan låta oss finna svamp, Amen». Sedan sade han till sin far: »Nu ska far få se vi finner svamp», så tog han sin far i handen och sade: »Vi går denna vägen». De gingo då till en plats där de ej brukat finna någon svamp, men där fanns nu så gott om dem, att de plockade så mycket de ville. »Ser du far, att Gud hörde vår bön», sade sonen. Far fick skämmas inför sitt lilla barn på grund av sin otro, och gå hem med denna skamkänsla. Ja, »ett litet barn skall leda dem». I de mest alldagliga ting få vi hänvända oss till Herren. Han är ju vår Fader.

Observera!

Gammalt linne, stuvbitar, avlagda klädespersedlar m. m. mottages tacksamt för Syster Ruth Hanssons arbete på utstationerna i Afrika. C. F. Israelsson.

BAROMETER
å försålda afrikaböcker.

	30/6	31/12
Ankarsrum	--	--
Alingsås	40	--
Arvika	3	--
Aarhus	46	--
Arboga	4	--
Avesta	10	--
Brooklyn	5	10
Bergenforsen	--	--
Boden	20	--
Bollnäs	--	--
Bomhus	--	--
Borlänge	66	--
Bäckefors	5	--
Boxholm	2	7
Bengtsfors	14	--
Björneborg	--	10
Borås	20	--
Buttle	--	--
Bälinge	10	--
Bånghammar	10	--
Delary	--	--
Djursholm	10	--
Degerfors	20	--
Eriksdal	--	--
Eksjö	8	--
Emmaboda	10	--
Eskilstuna	--	--
Falun	20	--
Falerum	--	--
Falköping	10	--
Finspong	--	--
Filipstad	--	--
Fagersta	20	25
Fleräng	13	--
Gevle:		
Matteus	50	--
S:t Petri	36	--
Glava	--	--
Grums	--	--
Göteborg:		
Matteus	10	--
Efraim	30	--
Emanuel	10	--
S:t Jakob	24	--
S:t Peter	--	--
Tabor	14	15
Grängesberg	--	--
Hudiksvall	20	--
Härnösand	20	--
Hultsfred	10	--
Huskvarna	40	--
Hälsingborg	13	--
Höganäs	10	--
Hallsberg	12	--
Helsingör	9	--
Halmstad	--	--
Hallstahammar	20	--
Heby	21	25
Hedemora	--	10

	30/6	31/12
Helsingfors	10	--
Hässleberga	7	10
Iggesund	--	--
Jönköping	12	17
Karlholm	--	--
Kiruna	--	--
Kärreberga	7	--
Korsnäs	10	--
Kalmar	4	--
Karlshamn	59	79
Karlskrona och Rödeby	20	--
Klagshamn	--	--
Karlanda	--	--
Karlskoga och Bofors	10	--
Karlstad	10	--
Kristinehamn	10	--
Kumla, Stene	16	48
Kungsbacka	--	--
Klintehamn	62	--
Kolsva o. Odensvi	3	--
Kungsör	10	--
Köping Eklunda	10	20
Laxå	10	4
Leksand	9	10
Luleå	--	--
Landskrona	10	--
Linköping	--	--
Loftahammar	27	--
Lotorp	3	6
Lund	22	--
Lanna	--	--
Lidköping	46	54
Lindome	9	--
Lindesberg	80	82
Ludvika	--	--
Limhamn	10	--
Lärbro	10	--
Malmberget	--	--
Mora	--	--
Malmö	2	--
Motala	--	--
Mönsterås	1	--
Märsta	7	--
Mörkö	--	--
Munkfors	19	--
Mölndal	17	--
Norrköping:		
Betel	33	--
Salem	47	--
Nässjö	10	--
Nykroppa	--	--
Norberg	4	--
Nyköping	4	--
New York	1	--
Orsa	--	--
Oslo	60	--
Oskarshamn	13	--
Rönneshytta	3	--

	30/6	31/12
Råå	108	--
Roma Kloster	10	15
Rotebro	--	--
San Diego	20	--
Sandviken	10	--
Skutskär	--	--
San Francisko	3	--
Sund	--	--
Siknäs	10	--
Sollerön	10	--
Sommen	10	--
Sundsvall	--	--
Skruv	12	16
Strömstad	4	--
Svartå	--	--
Säffle	10	--
Sala	7	--
Slite	--	--
Stockholm:		
S:t Peter	69	72
S:t Paul	--	--
Trefaldighetskyrk.	15	--
S:t Marcus	7	--
Örby	--	--
Kungsholmen	3	--
Midsommarkr.	--	--
Surahammar	--	--
Södertälje	15	--

	30/6	31/12
Torsång	--	--
Tranås	30	--
Trollhättan:		
Natanael	17	--
Tabor	10	--
Törreboda	--	7
Uppsala	38	--
Valbo	10	15
Vivstavarv	--	--
Valdemarsvik	10	--
Vetlanda	6	--
Virserum	--	--
Västervik	10	--
Växjö	--	5
Vara	10	--
Valda	--	--
Vittsjö	6	--
Varberg	--	--
Vänersborg	--	--
Visby	19	24
Västerås	181	--
Åmål	25	--
Åtorp	--	--
Östersund	10	13
Ödeshög	--	10
Örebro	43	45
Östergarn	--	--
Öregrund	25	26

Ökning: 178. Försålda böcker: 2.372.

I förra Barometern hade insmugit sig några sifferfel, som nu genom efterkontroll blivit rättade.

REDOVISNING.

Inkommit genom försålda Afrikaböcker
1 juni — 31 december 1935.

Förra redovisningen gällde 16 jan. — 30 juni 1935.

Lovisa J. 40: -. Anna 0: 50. Vera J. 50: -. Erik Lindb. 15: -. Ingeborg B. 25: -. V. Carlsson 3: -. Ida M. 20: -. Olsson 5: -. Edith H. 20: -. L. Pettersson 25: -. Wanqvist 25: -. Lellky 25: -. Margareta M. 5: -. A. Nilsson 50: -. Löhman 15: -. Molin 50: -. Marta och Greta 70: -. Westman 25: -. Widegård 25: -. Agnes J. 40: -. Lindqvist 10: -. Erik Lindh 10: -. Ekström 10: -. Almlöf 50: -. Agnes, Hedemora 50: -. Bernt 5: -. Johns., Brooklyn 25: -. David K. 25: -. Greta K. 15: -.

Insänt under 1935 till fonden »För Jesus och Afrika» 1,500 kr., varmed fonden ökats till 6,500 kr. För detta tacka vi Gud, och gå vi med arbetet även under detta nya år i tro på Herrens ledning, så träda vi in i förberedda gärningar. Många böcker ligga ännu osålda. Tänk om vi skulle lyckas få fonden upp till 10,000 kr. i år. Ett hjärtligt tack för allt ihärdigt arbete för denna sak. Gud lönar.

C. F. Israelsson.

RESTURER

Hillarp pr Bjärnum 11 — 19 jan. Trollhättan Tabor - Nathanael 29 jan. — 2 mars.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

814. 36. 1200.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Februari 1936. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Den bevakade vägen.

1 Mos. 3: 24.

Sedan vägen till Livets träd - det eviga livet, gemenskapen med Gud -, var stängd, bevakad av Keruber och det ljungande svärdets lågor, synes det som om människan var prisgiven åt lidande och nöd, tistel och törne, åt sådana erfarenheter, som de själar göra vilka fordom levat ett saligt liv i gemenskap med Gud. Men så var det icke. Gud hade redan sin plan klar för *den stängda dörrens öppnande.* Den skulle dock ej öppnas utav någon annan än den som skulle komma från dem själv vilken varit orsaken till vägens stängning, en som kunde vara deras representant. Men huru skulle detta kunna ske? Jo, vad ej den förste Adam kunde, det skulle den siste Adam göra Rom. 5: 14. *En människoson skulle det vara.* En som var iklädd samma kött och blod. En som kunde taga på sig synden och brottet skulle utföra uppdraget 8: 3. Så framträder Kristus med detta uppdrag från Gud. Han öppnar vägen och det blir åter en möjlighet för de fallna Adamsbarnen att erhålla evig förbindelse med Gud. Ett liv som skulle få sin näring av Edens löftesträd - Gudsordets härliga löften -. Näring av Livets träd - Kristus själv,- då Kunskapens träds frukt ej mer kunde bringa dödsdom över dem Rom. 8: 1 - 4. Den andre Adam gjorde denna dom kraftlös genom att ta den på sig 5: 16. Men fick Han därför vara beredd att taga emot svärdshugget från »det ljungande svärdets lågor» och gå in i lidandet, detta medförde.

Den öppnade vägen.

När öppnades vägen? Redan vid Jesu födelse uppenbarade den Helige Ande denna del av Guds plan inför Israel, genom Simons profetiska ord till Maria, Jesu moder, då han hade Jesusbarnet i sina armar »*Genom din själ skall ett svärd gå*» Luk. 2: 36. Gud förberedde denna handling genom att ta ut bland rådsherrarna hemliga lärjungar Joh. 19: 38. När Jesus var död bad Josef från Arematea Pilatus att få taga Jesu kropp. Pilatus förundrade sig över att Han redan var död, och för att intet bedrägeri skulle ske företog han en undersökning. De stungo upp Hans sida med ett spjut, då blod och vatten kom ut från Hans sargade hjärta Mark. 15: 43 - 45; Joh. 19: 34. Dödsbeviset hade nu givits åt hela släktet men också åt ondskans andemakter

Ikläden eder kärleken, den är fullkomlighetens sammanhållande band. *Kol. 3: 14.*

och änglarna Kol. 2: 14 - 15; 1 Petr. 1: 12. Dödsbeviset gällde icke allenast Hans kropp utan även hans makt att tillintetgöra döden 1 Kor. 15: 54 - 57; 1 Tim. 1: 10. Han hade förut mottagit ett annat svärdshugg från »det ljungande svärdets lågor». Det var då, när han gick ned i förbannelsens mörka djup och mötte alla avgrundens andar, vilka voro åsyna vittnen till Hans skilsmässa från Gud. Vad det kostade Jesus i smärtor och lidanden att få vägen åter öppnad till Livets träd och Paradiset för oss, kunna vi aldrig helt förstå här i tiden. Men de voro av den art, att ingen annan hade kunnat genomgå dem. Detta borde bringa oss alla till ödmjuk tillbedjan och hängiven uppoffring för Hans intressen.

O, Golgata.

Att *vägen blev öppnad på Golgata* säger oss ordet i Hebr. 9: 11; 10: 19 - 20. Han invigde denna väg som »Ny och levande» genom sitt kött. Den andra vägen var den gamla dödens väg för alla, nu blev den genom Jesu åtgörande »Ny och levande», en livets väg för alla dem som tro på Honom Joh. 14: 6. Jesus vittnar på korset om denna vägs öppnande. Han säger till rövaren vid sin sida: »I dag skall du vara med mig i Paradiset» Luk. 24: 42. Från Jesus, i döden på korset stelnade läppar, ljuder detta mäktiga budskap ut till den vida världen. Från Golgata tager Han *segertroféen*, den frälsta rövaren, med sig till Paradiset. Verket är fullbordat, vägen är öppnad och det syndiga släktet kan få tillbaka, *i dubbelt mått*, sin förlorade frid och glädje, gudsgemenskap och livet.

Observera!

Gammalt linne, stuvbitar, avlagda klädespersedlar m. m. mottages tacksamt för Syster Ruth Hanssons arbete på utstationerna i Afrika. C. F. Israelsson.

Från Abessinien.

Riksdagsman Sven Bengtsson mottog på söndagen ett brev från sin son *Erik Norup*, daterat den 5 januari.

Jag är ledsen och beklagar djupt, skriver dr Norup, att ambulansen ej fick arbeta under visserligen icke lugna men dock rimliga förhållande. Hade vi fått vara i fred, skulle vi kunnat uträtta oerhört mycket.

Vi befinna oss nu omkring 300 km. från Negelli. Att bedriva Rödakorsarbete öppet är tills vidare omöjligt. Att stanna i trakter mellan den, där bombardemanget skedde och där vi nu befinna oss var omöjligt på grund av brist på vatten.

Jag är tills vidare chef för ambulansen och har dr Holm samt sjukvårdare Joelsson och Lundgren till medhjälpare. Ledsamt att vi mistade en god kamrat, Lundström. Sårade soldater och även tropiska sjukdomar behandlas och skötas.

Pastor Svensson har medföljt von Rosen till Addis Abeba, och dr Smith jämte chefmekaniker Allander har i bil ledsagat Rödakorsrepresentanten från Genève dr Junod till den plats där bombardemanget skedde, för undersökning.

Då någon flygmaskin höres skynda vi till skogs. Denna är stor och tät, och det är praktiskt taget lönlöst att bombardera där. Vi hålla på, då tiden medgiver det, att bygga oss ett skyddsrum.

Vi äro nu vid gott mod. Vi veta att svenska folket har rätt fordra att vi göra vårt allra yttersta för att hjälpa, och det skola vi också göra. Men hur? Vi ha nog några planer, men vänta tills pastor Svensson kommer med order från Röda Korset i Sverige.

"Jag är glad att jag är den utvalde", sade Lundström.

Rektor Nils Rodén på Johannelund fick på söndagen mottaga brev från

sjukvårdarna Lundgren och Anders Joelson i Abessinien, daterat Negelli den 4 d:s.

Hr Lundgren skriver bl. a.:

Vi hade en utsökt fin plats för vårt sjukhus vid den vackra floden Ganale just inne i en palmdunge, som gav bra skugga. Där hade vi ordnat det mycket trevligt för oss med tält både för sjukvård och medicin. Med arbetet hade vi just kommit igång. Två gånger hade vi hämtat svårt sårade vid fronten. Många kunde också komma själva. Allt tycktes arta sig bra på alla sätt, och vi kände oss riktigt lyckliga i vår uppgift. Men så kom detta bombardemang och drog ett streck över alla planer och förhoppningar.

Tre bilar som inte voro sönderskjutna kunde nästan genast lämna platsen. Vår mekaniker och jag stannade kvar för att om möjligt reparera de andra två bilarna. Det lyckades så att morgonen därpå kl. 5 voro vi färdiga att gå. Men vid 1/2 8 måste vi gömma oss och våra bilar så gott vi kunde. Vi hörde hur flygarna kommo, och hur de åter bombarderade vår lägerplats, och hur de kommo närmare och närmare, men fingo inte syn på oss. Varje morgon och afton fingo vi på detta sätt gömma oss och efter tre dagar kommo vi lyckligt fram hit till Negelli, där våra kamrater slagit läger inne i skogen.

Vi sörja broder Lundström. Han skrev på en lapp strax innan han dog: »Jag är glad att jag är den utvalde«. När jag först mötte honom efter bombardemanget skrev han i sanden: »Gud är min frälsning». — På nyårsdagen kl. 3 begrovs han på den abessinska kyrkogården. Där sjöngs bl. a. »Jag är en gäst och främling», och pastor Svensson talade vid graven. En stor skara abessinska soldater hade samlats och djupt gripna togo de av sina hattar under begravningen.

"Röda Korset respekteras inte."

Jag kan sända en sista hälsning från Lundström, skriver hr Joelson. Tala kunde han inte men kort före sin död kramade han min hand, och det låg mycket i det.

Dagen efter sänkte vi honom i graven, svept i en stor Röda Korsflagga och med en liten svensk flagga på bröstet.

Hur det blir med vårt arbete är ovisst. Röda Korset respekteras inte, men det är tryggt att få stå under högre beskydd än Genèvekonventionens. Psalm 91 är vår tröst.

Ö. P.

Himlatecken 1935.

Ett märkligt himlatecken har varit synligt i Norge. Det meddelas genom Tidens Tegn från Kristiansand, att man i Grimstad för litet sedan har sett ett mycket egendomligt men strålande vackert fenomen på himlen över Grimstadsfjorden.

Över Maalö och mot staden kom sakta svävande en vit sky, som först liknade en flygmaskin. Ut från denna steg så en vit gestalt som efter en kort stund tog formen av en lysande Kristusbild, omgiven av flera mindre vita gestalter. Kristusgestalten stod vänd mot staden med utbredda händer, liksom lyftade till välsignelse. Så försvann bilden, och skyn tog formen av en altarkalk. Litet senare sågs en mindre skepnad med armen lyftad till välsignelse.

Fenomenet sågs av många människor i staden och trakten där omkring.

»Snart kommer Jesus som själv han sagt. Månne han kommer i dag»?

Vaken och bedjen, Jesus kommer snart

Den som törstar.

C. F. I-n. C. F. Israelsson.

"Den som törstar komme nu till mig och drick". Jesus detta sade då Han skåda fick Högtidsklädda skaror vandra utan frid. Han dem sista dagen kallar till högtid.

KÖR: Se, Livsströmmen flödar så rik. Den fylla vill hjärtat med frid. Och göra dig helt Jesus lik. Då segra du skall i all strid.

Den som tror på Honom av hans liv då skall
Flyta livets strömmar uti livets kall.
Den som Andens rika flöden smaka får
Ständigt i beredda gärningar då går.

Om du vill så får du ta' Gud på Hans ord.
Vem som vill får skynda fram till dukat bord.
Aldrig har Han svikit någon som det gjort,
Men för alla blivit underbart och stort.

Därför skynda fram till Jesus nu i tro,
Då du smaka får Hans ljuvlighet och ro.
Skynda sen dig ut att andra säga det
Som du har erfarit och det som du vet.

AFRIKA.

Syster Ruth Hansson.

Old Umtali 24. 11. 1935.

Jag vet knappast hur jag skall börja brevet, ty det är så mycket som jag villa ha sagt. Kl. är 2 på måndagsmorgonen, och detta är 6 brevet. Jag föresatte mig att ej gå i bädd förrän posten var klar. Det är den nu och alla breven frankerade och färdiga att avgå till Sverige, Danmark, Norge, England och Amerika. Denna sista vecka har jag arbetat både natt och dag, men har också känt mig ovanligt stark och kry, det är endast min hand som blivit lite trött.

Små dukar.

Redan i mars började mina svarta flickor arbeta på några små dukar, och de ha nu arbetat natt och dag på dem, ty jag ville gärna sända bidragsgivarna, förebedjarna och vännerna en sådan var. Vi ha erfarit mycken glädje under arbetet därmed, så det har ej känts som någon börda. Flickorna ha ofta tillfällen att arbeta på sådana saker när de sitta och vaka vid någon sjukbädd. Vi ha bedit mycket att välsignelse ville följa våra julhälsningar. För Eder i Sverige kan dessa dukar synas vara mycket primitiva, och ibland när jag tänker på de svenska handarbetena, håller jag nästan på förlora frimodigheten

att sända dessa dukar. Men för oss som sett dessa flickor komma till oss okunniga och så tafatta att de inte ens kunde hålla nålen, och med smutsiga händer, ja, jag fruktar vi se på dukarna med en moders stolthet över sitt barns framgång. Ty det är både deras och vår seger. Vad som nu fattas i kvaliten får uppvägas av kvantiteten, ty det var det bästa vi kunde.

Vi ha just nu många sjuka och det gäller att ta sig en tupplur när det bäst lämpar sig.

Medlemsintagning och dop.

I går, söndag, hade vi medlemsintagning och dop och mottagande av provmedlemmar. Jag försöker att vara med vid dessa möten, ty de äro andliga högtider då vi tänka på huru dessa för kort tid tillbaka voro uti hedendom, vidskepelse, andetillbedjan, och nu stå de och frimodigt bekänna sina synder, men också vittna om hur Gud mött dem och renat dem och hur de önska förbliva Hans egendom. Vi brukar vanligtvis vid kvartalkonferenserna ha fyra möten på söndagen. Vi tillbringar då vår mesta tid i kyrkan. I dag var det underbart vara med vid nattvardsbordet. Det har varit så hett och torrt länge, så vi ha längtat mycket efter regn. Hettan gör både själen och kroppen trött. Men just i dag kom ett moln på himlen, så att den eljest heta kyrkan blev sval, och detta hjälpte oss. Det var omkring 7 á 800 personer församlade, och jag skulle tänka mig att minst 250 gingo till nattvarden. Mr Murphre sade några andekraftiga ord om nåd och kraft, vilka gjorde ett mäktigt intryck. Han har en särskild andlig inblick i ordet, och vi kunna ej annat än tacka Gud för honom. Han föder och leder oss in i Guds djupheter.

Mötesordning.

Vid kvartalmötena ha vi ej mycken predikan. Kl. 9 fm. ha vi nattvardsgudstjänst, därefter det sedvanliga evangelistmötet. Därefter gå evangelisterna ut i byarna och hålla möten. Kl. 2 ha vi dopförrättning och medlemsintagning, som ju alltid varar flera timmar. Sist på kvällen ha vi offermöte då varje klassledare, lokalpredikant, söndagsskollärare bär fram sina offer och på nytt avskiljer sig åt Gud som Hans medarbetare. Gud är oss då mycket nära. Hur jag önskar kunna visa denna stora skara, ty det är mycket inspirerande.

Svårt att lära.

Just nu hålla vi på, så mycket vi orkar, med examinering och uppflyttning i de olika klasserna. Vi avsluta skolåret i december. Mina gummor äro även skolbarn, de gå sedan med sina män ut på fältet. Kvinnorna stå lägre än männen och behöva därför enklare undervisning. De ha mycket svårt att lära, även från bibeln, men vi få arbeta och så på en förhoppning att något till sist skall slå rot och bliva dem till hjälp. Våra flickor, både i skolan och systerklassen, få alla uppflyttning och däröver glädjas vi.

Skolbarnen öva nu »Nu så kommer julen, nu är julen här», med en sådan glädje att det blir julstämning mitt i högsommarens fägring.

En tupplur.

Dessa sista dagar, under arbetet med julbreven, har jag liksom på nytt besökt Sverige, Danmark och Norge. Det är gott att inför Gud utplånas avstånden. Klockan är nu 4 på morgonen och jag hör Helen röra sig i köket Snart kommer hon med min kopp te. Hon skall bli förvånad, att se bädden stå sådan hon lämnade den söndags morgon. Jag skall sedan sova en stund när jag fått flickorna i farten och posten avgått. När hettan kommit kan jag taga mig en tupplur.

2.
Helig Ande skall komma över dig.

Luk. 1: 26-38.

Ordet, »över dig» har samma betydelse som »dop i Helig Ande». (jämför Apg. 1: 5 med v. 8.) De naturliga förutsättningarna för Maria att det skulle kunna ske som Gud sagt genom ängeln, voro mindre än för Elisabeth. Dessutom var hennes yttre ställning mera oansenlig och syntes även för framtiden bliva det, enär hon var trolovad med en arbetare, en timmerman. Elisabeth var ju däremot hustru till en präst, vilket stånd ansågs mycket högt bland judarna. Gud handlar dock icke efter mänsklig rangordning, 1 Kor. 1: 27-29. Johannes föddes i en prästfamilj, Jesus i en arbetarefamilj, Gud ger var och en sitt särskilda uppdrag efter Hans egen tanke och mening, blott det finnes villiga hjärtan.

Den Helige Andes uppgift och verksamhet i Marias moderliv voro tvenne: Kristus skulle födas som Människoson, men och framträda som Guds Son. Så verkar den Helige Ande än i dag. Genom Anden födas själar ut ur världskroppen till att vara människors söner till villig tjänst för varandra i Guds rike, Joh. 3: 5; 1 Joh. 3: 27. Och att bringa fram Gudasonen, Kristusgestalten hos de frälsta, till ett vittnesbörd inför världen, Joh. 15: 26 - 27. Det är den enskilde troende, som ock Guds församling i sin helhet, som skall vara dessa modersjälar. Varför födas så få själar in i Guds rike? Ovilligheten att gå in i lidandet och påtagandet av den vanära och det misskännande som möjligen skulle bli följden, är i stort sett orsaken därtill. Vi äro rädda om oss själva och följa ofta fiendens röst: »Bevara dig, Herre, detta får icke vederfaras dig«, Matt. 16: 22. Man är rädd för att bli kallad för något som tyder på att man skulle höra till de s. k. pingstbetonade eller tungomålstalande personerna m. m. Om Guds folk voro villiga att taga på sig försmädelserna - ty de bästa uttryck bliva i smädarens mun försmädelser, - såsom de ta på sig försmädelserna läsare, frireligiös, m. m. och som Jesus tog på sig försmädelserna såväl från sina egna som från världen, skulle säkerligen Gud ännu i dag anförtro moderskapet åt större skaror av sitt folk än nu är fallet. Han skulle låta den Helige Ande komma över dem och låta den högstes kraft överskygga dem, och själavinnarenåden skulle då vila över dem.

Att vara villig som Maria att underkasta sig Herrens vilja, skulle föra fram mottagandet av den Helige Ande. Då frambringar denne Ande Kristusgestalten synlig inför Guds folk och världens ögon, särskilt när den gudomliga kärleken uppenbaras hos oss, Joh. 17: 13; Rom. 5: 5. Sedan blir det möjligt förmedla denna välsignelse till andra, Luk. 1: 41; Apg. 10: 44. Detta framlockar lovprisning. Människoanden fröjdar sig. Ringheten blir till upphöjelse. Herren blir erkänd i sin barmhärtighet. I Andens ljus ser hon Herren utföra väldiga gärningar. Ser huru högmodiga tankar fördrivas och världshärskare avsättas. De hungriga mättas, rika bli fattiga och löftesstjärnorna lysa klart fram till löftesmålet, v. 40 - 53. När Guds Son, på detta sätt, i ringa människobarn blir uppenbarad för världen, frälsas själar, Guds barn helgas och lovprisning höres från i Helig Ande döpta och frigjorda människobarn.

C. F. I-n.

Hälbrägdagörelse.

Av läkaren dödsdömd.

Mannen hade just kommit hem från lasarettet för att dö. Han hade

på operationsbordet blivit undersö t men då läkaren såg sjukdomsorsaken sände han hem honom till hans hustru med meddelandet, att han ej kunde leva mer än högst en vecka. Jag kom till detta hem 4 timmar efter, för att bo där, men under dessa förhållande kunde jag ej stanna där mer än över natten. På morgonen, dagen efter, var jag inne för att säga adjö till honom. Han var mycket matt och svag, som ett flämtande ljus vilket snart brunnit ned. Han hade ej sovit något under natten och ej ätit något på morgonen. Vi hade en bönestund. Vi bådo ej om hans tillfrisknande, men att Guds kraft skulle vila över honom och tackade Gud för att han gjorde det bästa för honom.

Nästa morgon besöktes han ånyo. Då fick jag det överraskande svaret: »Han har sovit hela natten, och på morgonen har han ätit lite och fått behålla maten». Vi hade åter en bönestund och frambar då honom i tro inför Gud, med förvissning om att Gud hade någon överraskning i beredskap.

Den sista dagen av de fjorton jag var på platsen gick jag dit för att säga farväl. Då jag kommer på gården möter mig denne sjuke broder. Det hade skett ett under. Doktorns utsagor var: »Död inom en vecka», och således hade han nu legat i graven. Istället möter man honom levande, och på väg till hälsa och kraft. *Ja, Herrens vägar äro underbara. Det hade skett ett under. Varför? Jo, säkerligen därför att han skulle ännu mera danas för den värld, dit han en dag skulle resa.* Som även hustrun senare intygade. Efter ett par månader gick han åter till sitt arbete och höll på därmed i nära ett och ett halvt år. Därefter insjuknade han åter. Efter ytterligare ett par månader reste han hem till Gud. Hustrun bad läkaren göra en undersökning för att få konstaterat om det var av samma sjukdom han dog, som han hade sist. Läkaren sade att så icke var. *Ett under hade således skett och Gud uppenbarat sin kraft.* När Gud gör en människa frisk så gör han det för en viss tid och sedan tar han henne hem, såvida icke tron ytterligare behöver prövas. Så skedde det med dem som Jesus på sin tid gjorde hälbrägda. De ha alla fått lämna denna värld. Gud vare pris för Hans underbara gärningar med människors barn.

Brev-vittnesbörd.

»Det är så stort att vi även under detta nya år få räkna med Gud, Hans hjälp och välsignelse. Han har varit så god under det år som gått, så jag kan aldrig nog tacka och prisa Honom för allt. Tänk att alla fyra barnen blivit frälsta under år 1935. Min ena flicka som låg sjuk i dubbelsidig lunginflammation, så att läkaren ej hade något hopp, helade Jesus fullständigt. Pris ske Hans underbara namn för tid och evighet.

O, att jag kunde tacka Honom för allt! Nu är min önskan och bön till Gud att Han skall bevara dem och låta dem bliva till mycken välsignelse, på det sätt som Han ser bäst. Det är så gott att få lämna allt i Guds Faders omsorg. Han, som är de faderlösas Fader och änkors försvarare. Han är densamme än, Halleluja! Vi äro alla så glada åt »fläktarna» när de komma».

Hillarps-besök.

Mötena, tiden 11 - 19 jan., som hölls i en mindre missionsförbundsförsamling på landet åtta mil från Råå, tillförde oss rik välsignelse. Några andligt varma ungdomar deltogo med stor villighet i mötena, såväl med

sång som bön. De mottogo det förkunnade ordet med stor glädje. I de första mötena deltog predikant Holmkvist och en kväll senare en predikande broder Månsson från »Bibeltrogna vänner».

Allt efter som mötena fortsatte växte längtan i de troendes hjärtan efter deras vänners omvändelse. Fastän ingen synlig sådan skedde, blir det säkerligen skörd snart. Flera unga vänner voro berörda av ordet. Själv kände jag mig förbrödrad med vännerna, men detta är ju även den fullkomliga kärlekens mål.

Var med på en begravning och läste och bad innan stoftet fördes från sorgehuset. Sedan vi kommit tillbaka från kyrkogården, sjöng jag ett par sånger till zittran, samtalade en kort stund över betydelsen av vår andliga personlighets daning i vår kropp, så att vi en gång kan med glädje möta Gud. Stunden var allvarlig och gripande. Åkte sedan med bil till predikolokalen och hade ett gott möte där kl. 8.

I hemmet där jag bodde trivdes jag bra. som vanligt under de gångna 35 åren, som jag gång efter annan varit på besök hos dem, och hade det mycket gott. Samtal och bönestunder gav oss mycket från Gud. En broder ställde sin bil till Herrens tjänst, då jag bodde cirka 3 - 4 km. borta från lokalen. Han är även en av mina goda medarbetare i missionsgärningen. Utom bidrag till syster Ruths underhåll, har han även sålt 10 afrikaböcker och tog ytterligare 10 till. Även gårdens ägare i hemmet där jag bodde har av Gud fåt lagt missionens sak på sitt hjärta, och har tänkt på samme missionärs underhåll med ett framtida bidrag, och stöttar till lite då och då med penningmedel. En annan av vännerna i detta hem har hand om »Fläktarna» och har sålt 10 afrikaböcker. Ja, Gud tänker på sina vittnen som Han har utsänt. Han välsignar också på ett märkbart sätt de som villigt tjänar i missionsgärningen. Så har Han gjort med dessa bröder så att t. o. m. ålderdomen synes bliva ljusare än de anat. Gud frigör dem allt mer och mer. Detta är ju också rätta vägen »Gå ifrån kraft till kraft».

Ett härligt snöväder inträffade även under besöket och slutade med att jag fick en härlig slädtur till stationen vid min avresa.

Gud välsigne Eder alla mina kära vänner och ett hjärtligt tack för all uppmuntran.

C. F. I-n.

R E D O V I S N I N G

För syster Ruth Hanssons underhåll inkomna medel 1 juli - 31 december 1935.

Förra redovisningen gällde 16 jan. - 30 juni 1935.

Edith Hedl. 25: -. Andens maning 45: -. Nils Persson 20: -. Vennberg 10: -. Postm. M. 50: -. Mimmi 5: -. Wahlborg 5: -. Onämnd 50: -. Brander 10: -. Rylén 5: -. Elofsson 5: -. Elin J. 5: -. Lovisa J. 5: -. Naemi B. 5: -. Inre kallelse 15: -. Flickan Ruth, Gantofta 10: -. Beda J. 30: -. M. M-n 5: -. Brander. 12: 50. F & B 25: -. Erik A. 50: -. Vänner 30: -. Guds röst 15: -. Greta L. 5: -. Berta E. 10: -. Hermanna 25: -. Greta K. 10: -. Kollekt, Sommen 11: 50. För Gud 100: -: C-a. L-g. 100: -. Vara 10: -. M-a. L-g. 60: -. H. Berggren 20: -. Brander 12: -. Andens maning 15: -. Allt av Nåd 100: -. En glad givare 100: -. Olausson 10: -. Bark & Ols. 20: -. Johanna L. 10: -. Elin J. 5: -. Werner 10: -. H. & B. J. 13: -. Hallberg 10: -. Greta K. 10: -. Björklund 25: -.

Fraktbidrag: K. Y. M. Salem, Norrköping 5: -. Jakobsson 10: -. Vera 2: -. Maja 10: -. Guldkedja 15: -. 2 öronringar 4: 28. 1 guldring 20: 30.

Under år 1935 har insänts till missionskass. 3,000: -

Gud välsigne Eder alla mina trogna medarbetare. Eder gärning är en välbehaglig lukt inför Herren.

2 Kor. 9: 8 - 15. C. F. Israelsson.

Mina Medarbetare.

Skulle någon ha liggande oförsålda tidningar »Andliga Fläktar» och följande nummer skulle finnas, av 1934: 10 st. januari, 5 st. februari, 10 st. mars, 10 st. juni, 5 st. juli, 5 st. augusti, 5 st. sept. 10 st. okt. samt av 1935: 25 st. februari, vore jag tacksam få dem mig tillsända, även om det endast finnes enstaka nummer härav. Betalning sändes senare jämte porto, för dem som varit betalda. Upp till 10 ex. kostar portot 5 öre som korsband.

C. F. Israelsson, Råå.

Björks Boktryckeri - Råå 1936 864. 36. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Mars 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Den öppnade vägen.

Joh. 3: 14 - 16, 36 ; Upb. 8: 7; 22: 17.

Fastän vägen är öppnad äro de *få som finna den,* Matt. 7: 14. Många andra skola söka inkomma men kunna det icke, Luk. 10: 24. Varför? De vilja ej gå in på villkoren. *Ett villkor är, att tro på Honom* och Hans offergärning, Joh. 3: 14 - 16, 36. Den som icke tror, på honom vilar Guds dom svårare nu än innan Kristus hade öppnat vägen, 18 - 20. Endast genom Jesus kan erhållas tillträde till Livets träd. I Honom når oss icke domen, 5: 24; Ef. 2: 13.

Vinn seger.

Ett annat villkor är *att "vinna seger"*, Upb. 2: 7. Människor synes ofta stå som hinder för beslutet att träda in på den öppnade vägen. Maken, hustrun, barnen, syskon, vänner, trolovade stå såsom hinder, och vid tanken på steget kommer kärlek därifrån eller fruktan att fördröja beslutet. Nöjen, arbete och förtroendeuppdrag äro andra hinder. Blyghet, försagdhet och människofruktan förstoras av fienden som hinder då ett öppet steg för Jesus kan vara för handen. Ett moraliskt liv, goda gärningar, kristnas fel, den mänskliga svaghetskänslan i karaktären och obeslutsamheten ställer sig också som hinder. Säkerligen är det något av detta som gång efter annan hindrat dig att ta steget ut på den *nya och levande vägen.* Vill du få del av den fallna mänsklighetens forna lycka, vilken är *"att få dubbelt igen för alla dina synder"*, Jes. 40: 1 - 2 så *"Vinn seger och du skall få äta av Livets träd"*. Du säger: »Jag kan inte». Det är sannt, men det är inte egentliga verkligheten. Vill du? Du behöver inte mer än säga ett »ja» i ditt hjärta till Andens kallelse och, din svaghetskänsla försvinner och du tar steget ut på Livets väg.

Två dina kläder.

Ett tredje villkor är »Två dina kläder», Upb. 22: 14. Det är, bekänn dina synder. Har du gjort något som du förstår behöver bekännas inför människor, så gör det, Jak. 5: 16; Matt. 5: 21 - 26. När bekännelsen av synden och bön om tillgift sker av ett uppriktigt hjärta, renar Jesu Kristi Guds Sons blod genom tron själen, Joh. 1: 7 - 9; Upb. 7: 14; Apg. 15: 8 - 9.

Går du in på villkoren och handlar därefter får du äta av Livets träd. Du närer dig av Kristus och när ti-

Den rättfärdiges stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet till dess dagen når sin höjd. *Ordspr. 4: 17.*

den är inne, går du in i den eviga staden, Halleluja.

Alla som vilja kan få det förlorade Paradiset åter i dubbel härlighet genom Jesu Kristi offergärning på Golgata. Sedan du mottagit denna härliga nåd var rädd att lägga något till eller taga något ifrån Guds ord. Lägga något till som skulle trygga dig i en falsk ställning inför Gud, eller taga något ifrån som skulle förtaga sanningens kraft och du därmed söka stödja ett halvandligt kristendoms liv. En fullkomlig frigörelse och en öppen väg har Kristus berett, Rom. 5: 16-21.

Gud tog polisen.

Eftermötet hade börjat. En högrest man reste sig för att gå ut. Jag kom just i hans väg, lägger handen på honom, ser på honom och frågar. »Är Ni frälst broder»? Han svarade »nej». »Då vill Ni väl bliva det» var min nästa fråga. Han svarade ej därpå utan såg ned mot golvet. Jag förstod att han var mogen för steget och sade: »Följ med mig». Han vände om och följde mig. Då plötsligt känner jag en hand fatta tag i min arm. Då jag vänder mig om ser jag en dam, vars ansikte är präglat av den största förskräckelse eller överraskning. Vilketdera kunde jag ej i denna situation göra klart för mig. När vi böjde oss vid altarrunden var denna dam med och böjde sig vid mannens sida. Det var hans hustru, som varit frälst i två år och som under denna tid bedit för sin mans frälsning. Hans beslut kom som en verklig överraskning. Han blev härligt frälst. Jag fick sedan veta att det var samhällets polisman. Någon sade då kvickt: Nu tog I. polisen». »Nej» sade jag »det var Gud som tog honom». Och så var det. Denne broder sade sedan, att jag var den förste som frågat honom om hans frälsning. Ja, Gud sän er sina vittnen, för att på den av honom bestämda tiden möta med längtande själar. Må vi alla kunna förstå Guds ledning och använda ögonblicken Gud giver.

Bönesvar.

»Känner längtan få omtala vad jag genom Guds nåd fått vara med om sedan vårt sista sammanträffande. Jag var då så ledsen och orolig för far, men »pris ske Gud», det övergick snart till glädje. Med min oro förmådde jag intet, men Gud hörde våra böner och klappade på fars hjärta och kallade honom.

När jag kom hem och talade med honom om saken sade han: »Jag har bett Gud förlåta mig mina synder och låta mig få komma hem till honom». »Då gör Han det far» sade jag och försökte, med hjälp av Guds härliga löften, visa honom att Gud ej vill någon skall gå förlorad. Han sade då: »Bed du då till Gud för mig». Detta fick jag ofta höra honom säga. Varje gång jag bedit för honom tyckte han att allt blev m cket bättre.

O, hur härligt att få hjälpa far på detta sätt. Jag kände mig så ovärdig till detta och kan ej fullt fatta denna Guds stora kärlek till oss.

Vad har jag gjort för Gud, att Han gav mig en så stor glädje, och vad kan jag göra? Hur stort är det icke att få gå till Jesus för egen del, men vilken stor glädje det är att få hjälpa andra fram till Honom.

De dagar han hade kvar här nere blevo dagar av väntan och längtan att Jesus snart skulle hämta honom hem. Detta var den första dödsbädd jag varit med om. Har tänkt på sådant med bävan, men hur skönt var det icke att se far med leende ansikte gå mot det som var bättre,

och nu är Hans lidande slut.

Visst är tomrummet stort efter honom, men en dag få vi åter mötas, därför tackar jag Gud för det som skett. O, att ingen av mina anhöriga måtte saknas där hemma. Jag är glad att jag får bedja Gud för dem alla, och Han hör bön fast det många gånger ser mörkt ut. Pris ske Gud, som givit oss bönens väg. Tänk på mig och mina anhöriga i bönerna».

P. S.

Denna unga vän var mycket villrådig hur hon skulle göra med avseende på sin sjuke fader. Hon fruktade att han skulle bli ond om hon talade med honom om hans själ. Jag bad henne resa hem och gå in till honom och be att få läsa Guds ord och bedja. Hon gjorde detta och fick så föra sin fader till Jesus. Underbara äro Herrens vägar.

D. S.

Syn i Horten.

Telegram ha avsänts till påven, Mussolini och Genève.

Fru Vanda Lilloe-Hansen från den lilla norska staden Horten har väckt uppmärksamhet i hela Norge genom en uppenbarelse som hon hade för någon tid sedan. Hon hade nämligen, enligt egen uppgift, sett Kristus gråtande på himlen, och hon anmodades av honom att stoppa kriget mellan Italien och Abessinien. Bilden etsade sig fast i hennes minne, och nu har hon tillsammans med några vänner från Horten bildat en liten sammanslutning, som kallar sig »Ljuset från Norden». Denna lilla förening hade nyligen sammanträde och avfattade då tre telegram på franska och sände dem till påven i Rom, Mussolini och Folkförbundets delegeradeförsamling i Genève. Telegrammet till påven hade i översättning följande lydelse: Kristus har visat sig gråtande på himlen. Vi be er mäkla fred mellan nationerna så att kärleken må segra. Telegrammet var undertecknat »Fredsgruppen Ljuset från Norden». De två andra telegrammen voro avfattade i samma form.

Det kan nämnas att fru Lilloe-Hansen har varit en inom orten synnerligen uppmärksammad dam. Hon har i flera år innehaft en ledande ställning inom det politiska livet såväl i som utanför staden Hon har sålunda varit ledamot av stadsfullmäktige, ordförande i Hortens kvinnoråd, och i övrigt ledamot av en mängd kommittéer. Så snart hon hade haft uppenbarelsen vände hon sig till olika auktoriteter angående saken. Ordföranden i norska fredsföreningen, prästernas sammanslutning, Norska kvinnornas nationalråd, gruppen För Fred och Frihet, Oxfordrörelsens ledare, frälsningsarméns ledare i Sverige, kommendör Larsson m. fl. underrättade hon om sin syn. Själv förde hon sedan saken på tal vid kvinnornas landsmöte i Trondheim. Och nu har som sagt påven, Mussolini och Genève underrättats per telegram om Kristi uppenbarelse för den norska kvinnan.

Ö. P.

Hälbrägdagörelse.

En broder omtalar följande: »En troende man skulle till lasarettet för operation av en magväxt. Dagen innan han skulle in kom han till vårt hem för förbön. Sedan var jag med honom till läkaren. Vid undersökningen kunde han ej finna någon växt. Det är nu tre år sedan detta hände och han har varit fri från den ända sedan dess».

Observera!

Gammalt linne, stuvbitar, avlagda klädespersedlar m. m. mottages tacksamt för Syster Ruth Hanssons arbete på utstationerna i Afrika. C. F. Israelsson, Råå.

Den som bevakar sin mun bevarar sitt

Den trånga porten.

C. F. ISRAELSSON.

Vill du med frälsta skaran träda in. I-ge-nom himlens port, med fröjd för tronen stå?
Du kan ej det med självbe-låtet sinn, Du måste då i-genom trånga porten gå.
KÖR: Den port är trång o. smal den väg. Som till Guds rike bär. Vill du gå in. O, själ, det säg! Du livet finner här.

O, tänk om du skall få stå utanför
Med dessa, som likgiltigt stod och såg uppå
Då andra sökte sig till livets dörr,
Och såg dem in igenom trånga porten gå.

Du mången gång har sagt: "Jag icke vill
Försaka nöjen, vänner", för att frälsning få.
O, kära själ, ej nådens dag förspill,
Nu skynda dig och genom trånga porten gå.

Se, Jesus öppnat himlens port för dig,
Och lagt en väg, som leder dit. O, tänk därpå
Att Han för dig gick smärtans törnestig,
Så att du kan igenom trånga porten gå.

När Han nu kallar dig, gå in min vän.
Säg icke "nej", ty säkert inom kort du då
Får höra: "Jag ej känner dig igen".
Du får ej nu igenom himlaporten gå.

Kör: Den port är vid den väg är bred,
Som till fördärvet bär.
Vänd om själ, snart domen vred
Dig eljest träffar där.

AFRIKA.

Old Umtali 15. 12. 1935.

Julstämning.

Det är sista söndagen av skolåret. Då ha vi ett särskilt vidlyftigt program. I går em. hade vi julfest för flickorna, ty flera av dem gå hem under julferien. Vi hade sjukhuset fullt av patienter, och tillsamman med en del vänner voro vi en ansenlig skara. Det är underligt att tänka sig en »julstämning« i Afrika, men det är likväl så att vi ha en underbar julstämning här. Då jag ser barnaögonens förväntansfulla blickar, de tomma mödrahänderna och de nakna och trasiga, ja, då känner jag vad Josef i Egypten måste ha känt då han öppnade förrådshusen för de behövande.

Syster Irene och jag har vänt upp och ned på saker och ting för att få det att räcka så långt som möjligt. Och då vi ofta ha arbetat härmed på kvällarna efter det dagens jäkt har tystnat, har våra hjärtan fyllts av glädje och tacksamhet, att vi ha något att giva ut, och igen ha våra böner gått upp till Honom, julens upphovsman, om välsignelse över eder alla.

liv, lösmunthet för till olycka. Ordspr. 13: 3.

Aptit.

Vi började julfesten kl. 2 em. För de sjukas skull hade vi tänkt att den ej skulle vara längre än till kl. 6. Men barnen, och även de äldre, glömde att de voro sjuka. Vi blevo inte färdiga förrän kl. 10 på kvällen. Det kan ju undras över vad vi tog oss till under 8 timmar, och det gjorde vi själva också, men tiden gick så fort. De fingo bullar och te, bröd och kakor och de som kunde fingo äta så mycket de orkade. Jag sade till Irene: »Vet du, negrerna måste ha en annan slags mage än vi har». Man förvånar sig över deras aptit. Men det är tillika så innerligt roligt att bara se på dem. Sedan gjorde vi de sjuka i ordning på sina mattor, under det flickorna och barnen lekte, sedan voro vi samlade inför julträdet. Det är underbart med vårt julträds frukter. Gud var oss mycket nära, och de små gåvorna blevo till stor glädje och genom glädjen till välsignelse. Då jag såg på gåvorna, huru en del av dem voro gamla, andra av gammalt tyg, andra sydda av gamla kläder och som för oss voro mycket gammalmodiga, men för dem voro de »underbara», och när vi sedan såg på dem själva, fingo de även för oss ett outsägligt värde.

Jesus älskar Afrika.

Det var ibland svårt att hålla tårarna tillbaka, ty glädjen och Guds underbara närvaro smälte våra hjärtan. Barnens fröjd var obeskrivlig. Julträdets förråd tog oss flera timmar, ty varje liten sak måste förevisas och de frågade och provade den så grundligt, men ingen syntes trött. De sjuka fingo så en kopp friskt vatten, sedan sände vi barnen bort att leka medan vi ordnade för gudstjänsten. Denna var mycket underbar. Lazarus började med att storligen prisa Gud. Han grät och skrattade om vartannat. Det var så stort för hans hjärta att Jesus älskade Afrika så, att han inte endast hade sänt dem missionärer och gåvor, utan själv hade kommit. Detta tyckte jag var det dyrbaraste draget i hans glädje. Det var Jesus som blivit stor för dem. Just då, i kvällens mörker och stillhet, under det vi lågo på knä, mötte Jesus oss och vi ville gärna ha stannat längre, men för barnens skull tyckte jag att vi skulle sluta. En del hade även hög temperatur och skulle kanske bli trötta.

Bön i natten.

Eftersom nu alla voro mätta, kommo patienterna fort i bädd, och de sjuka blevo eftersedda för natten. När vi sedan äntligen kommo in, voro vi trötta, men så lyckliga att vi ingen lust hade att sova. Mina tankar gingo och går, om och om igen, till eder alla våra kära vänner där hemma. O, att ni alla må få erfara mycken välsignelse, och att ni får uppenbarelse av den glädje arbetet och gåvorna giver Afrika.

Då det tystnar omkring mig och jag lagt mig på mitt nattliga läger, beder jag ofta: »Gud, min Gud, välsigna dem, fyll dem av din egen närhet, gläd deras hjärtan. Giv dem kraft. Glöm inte att Afrika genom dem blivit så välsignat genom kärlek och offer». Jag upprepar det åter, det är underligt huru hjärtats bön följer er.

I dag gingo vi upp tidigt, ty vi ville stöka undan det värsta efter kvällens paketer. Glädjande nog funno vi att patienterna ej tagit någon skada av förra kvällens sena timma. De flesta hade t. o. m. lägre temperatur än dagen innan.

Ruth.

Har mor gråtit för dig?

Vid ett samtal med en ung flicka, märktes det att hon stod under kristligt inflytande. Hon tillfrågades därom, då hon sade sig ha en troende mor. »Har Ni sett henne gråta någon gång och bedja för Er» blev frågan. Hon svarade: »Ja». »Har hon någon gång ängsligt väntat på Er då Ni varit länge ute på kvällarna och kommit sent hem från nöjena»? Hon sade ja, och började gråta. »Skulle Ni vilja glädja henne med att i kväll komma hem och säga henne att Ni blivit frälst?» Hon svarade att hon ej kunde detta och gick gråtande bort för att fortsätta med att pressa tårar ifrån sin mors ögon, och bringa ängslan i hennes hjärta. Hon var en 17-års flicka. Kära unga vänner, besinna Eder vad Ni gör mot dem, som älska och bedja för Eder. Bered Edra föräldrar glädjen att giva Eder åt Jesus i unga år.

Helig Ande var över honom.

Luk. 2: 25-32.

Underbart strålar den Helige Andes gloria över den åldrige Simeons snövita huvud. Och ännu underbarare synes denna kimmelska gestalt lysa fram ur Simeons inre hjärtevärld. Vid läsningen av de få rader Lukas nedtecknat om honom möter vi *en kedja av sammanlänkade erfarenheter under Andens ledning.* Simeon är en personlighet, som vi alla, vilka bekänna oss hava den Helige Ande över oss, böra lära känna. Och även de som säga sig vänta på Andens gåva.

Vi finna i vittnesbörden om, och av honom, erfarenheter i hans liv, utgörande orsaker varför den Helige Ande kunde vila över honom. Han var rättfärdig och from, vilket bestod däri att han väntade på Israels tröst. Denna väntan hade sin grund i hans förtrogenhet med Guds löften om den Smordes ankomst. *Han var förtrogen med skrifterna. Han trodde på löftena Gud givit.* Detta verkade en stilla väntan på dess uppfyllelse. Dessa drag känneteckner alltid dem, som Helig Ande i verklighet vilar över. Ja, det kan t. o. m. sägas att dessa kännetecken delvis kan finnas, som en orsak till att den Helige Ande kommer över väntande själar.

Det är många som beder om den Helige Ande, men som är oändligt lite förtrogen med skrifterna, eller också har man ej givit sig tid att låta löftena verka en fast tro på dess uppfyllelse. Därför få de kämpa en hård strid emellan tvivel och tro, vilken kamp utgör ett hinder för ernåendet av verklig stillhet i väntan på löftets uppfyllelse. *Det är därför nödvändigt att bli innerligt förtrogen med löftena. Lär dig detta.*

Det var inte på Anden som Simeon väntade, det var på »Israels tröst». Det är på Herren vi skola vänta och ej på kraften, Jes. 40: 31. *Anden och kraften får ej skymma bort den Smorde själv.* Ju innerligare umgänget blir med Ordet och Kristus, ju mera växer tron, och möjligheterna komma allt närmare för löftets uppfyllelse. Handla såsom Simeon och du skall få samma välsignelse som han.

C. F. I-n.

Just som jag är.

En flicka, vid namn Charlotte Elliot, har författat en sång, som börjar med dessa ord. Hon var mycket benägen att besöka nöjeslokaler, såsom teater och danstillställningar. I sällskapskretsar återgav hon ofta teaterpjäser. Vid ett sådant tillfälle blev hon överraskad av sin pastor, som uppsökte henne för att samtala med henne om hennes frälsning. Han uppmanade

henne att bli en troende kristen och därigenom skicklig att leva för Gud. Hon blev förargad över det störande avbrottet, svängde sig om och avspisade honom med den anmodan, att han skulle sköta sina egna angelägenheter och icke bekymra sig för henne.

Charlotte var den mest uppsluppna bland alla glada flickor i den lilla staden, men under all munterhet kände hon från denna stund en tagg i sitt samvete. Hon visste, att pastorn var aktad av folket, och hon, en ung flicka, hade vågat bete sig så ohövligt mot honom.

Några få dagar och nätter uthärdade hon smärtan, men sedan uppsökte hon pastorn och frågade honom, hur hon skulle bliva en kristen. Han svarade: »Just som Ni är, skall Ni giva Er åt Honom, mitt barn». Hon frågade: »Vad? Just som jag är?» Han svarade: »Ja, just som Ni är, vill Jesus taga emot Er». Och där i studiekammaren knäböjde de två, och hon lämnade sig åt Jesus. Därefter skrev hon nämnda sång.

Du, som ännu icke kommit till Jesus, får komma på samma enkla sätt, genom att av hjärtat säga dessa sångens ord till Jesus och lämna dig åt honom. Och när du gjort det, så får du säga, som Charlotte sjöng: »Just som jag är, jag nu dock tror, Och prisa vill Din kärlek stor, Vars bredd och längd och djup och höjd, Jag lova skall i evig fröjd: Lov, pris, ske Guds dyra Lamm!» Vilken salig lott!

Missionsvännen 1934.

FÖR JESUS.

Vänner, Ni som köpt Afrikaboken, sök att få ut minst en till. Om Ni göra det, blir snart hela upplagan 5000 såld. Några ha gjort så, ja, t. o. m. tagit flera. Gör det "För Jesus och Afrika". Han väntar, att du gör det.

Trollhättebesök.

Tiden 29 jan. - 2 mars besöktes Trollhättan och möten höllos i båda församlingarna med en vecka i varje. Tanken var, på grund av förut gjorda erfarenheter, att få en större tillslutning till mötena, men blev detta ej förhållandet. Frånsett detta voro mötena kännetecknade av en synnerlig mäktig andekraft, som gav vittnesbärarna frimodighet i förkunnelsen och åhörarna mottagliga hjärtan. Ibland kunde det vara upp till ett tjugotal ungdomar med, och till flera av dem talade Guds Ande, men de sade sig vara rädda att taga det avgörande steget, ty det var så mycket, som sedan skulle göras upp. Man förstår, vid samtal med ungdomen, hur förfärande deras andliga ställning är, och huru långt de kommit i rätt tidiga år. Bör icke detta verka på såväl församlingarna, som på oss vittnen, att ännu mera i Guds kärlek och nitälskan ge oss ut i detta väckelsearbete. Tacka Gud unga frälsta vänner att ni fick nåd att komma till Herren i ungdomens dagar. Och lyssna inte till Satans påstående, att ni skulle få mera frälsningsfröjd om ni en tid ginge ut i synden och sedan kom tillbaka, ty resultatet blir en rad av bittra minnen. En ung man sökte Herren, såsom en frukt av unga vänners insats i arbetet.

Samarbetet bröderna emellan var det allra bästa. Musikföreningarna deltogo, ofta förstärkta med varandras medlemmar. Sjukbesöken i hemmen voro till uppmuntran och glädje.

Tvenne högtidsdagar fick jag även vara med om. Fru Anna Lundell uppvaktades på morgonen av hennes 75-årsdag kl. 6,30 av past. Lindström och en del av musikföreningens medl. Vi hade en god andlig stund tillsammans. Syster Lundell har en längre tid varit klen, men det var som tanken på högtidsdagen piggade upp henne. Trots allt var hon livlig och glad,

denna Herrens trogna tjänarinna såväl till församlings- som missionsarbetet, av vilket senare även jag fått en släng. Någon dag senare var syföreningen samlad i hemmet, då jag var i tillfälle att giva erinringar om ett bibelord.

Även en annan av Herrens trogna, syster Gustafsson, har fyllat sina 70 år. Fastän klen, har hon sökt vara med på varje möte och prisa Gud, även hon har tänkt på syster Ruths missionsarbete flera gånger. Vi hade tillsammans en skön stund på högtidsdagen. Gud välsigne våra trogna gamla vänner. De ha snart tjänat ut, men de ha inte arbetat förgäves. Lönen väntar rik och stor. Tänk hur härligt det skall bli för dem och alla som av kärlek till Jesus tjänade Honom, att få skåda Honom, och att få falla till Hans fötter och giva Honom äran för allt. Underbara dag, må vi alla då vara med. Min fristad hade jag hos Br Dahlin. Han är ett mönster av ödmjuk offervilja för församlingen och det andliga arbetet. Han har haft en prövningens tid i det hans hustru legat på sjukhus ett års tid, men är, som det vill synas snart återställd. Men trots detta tog han likväl emot mig, fastän han ej har någon som sköter hushållet för sig. Morgon och kväll har han ordnat med mat och även somliga middagar. Vännerna här hade ju ordnat det bra för mig när det gällde denna sak, men br Dahlin och jag vi ändrade lite på det till fromma för oss själva och församlingarna. Flera vänner har haft oss till middagar och br Dahlin har varit nöjd och belåten. Somliga vänner ha även tänkt på oss med att sända upp mat till bostaden, så vi ha haft det bra. Ja det är gott när bröder bo endräktigt tillsamman.

Promenaderna till Tabor voro icke utan ett visst intresse. Passerandet av den väldiga forsen som levererar stora kvantiteter elektrisk kraft vida omkring, blev ofta i samtalen en bild av den väldiga tillgång av andlig kraft som finnes i livsströmmen som går ut från Gud. Finge den verka hos oss Guds folk liknande, så skulle det bliva väldiga resultat av kraftutveckling. Och från höjderna såg man de många ljusen stråla, i den del av staden som låg lägre, och påminnande om den härliga staden staden därovan. Och de reflexer som kommo från utstrålningarna från Stallbackaverken påminde om norrskenet, men också om de krafter som komma att vara i verksamhet i universum när Jesus kommer.

Avslutningsmötet resulterade i att en ung man, som ofta varit med på mötena, följde med en troende kamrat fram till korset. Då jag uppmanade honom att bedja, sade han: »Det känns så underligt lätt», sedan tackade han Gud för frälsningen. Ett par andra unga män, som varit allvarligt tilltalade på mötena, hade avgjort sig för Herren på annan lokal. Vi prisa Herren för vad Han utför genom Anden och det förkunnade ordet. Herren giver fortfarande seger för sitt namns skull. Tack kära vänner och medarbetare för välsignelserikt samarbete. Vile Herrens Ande över eder alla.

C. F. Israelsson.

R e s t u r e r.

Karlstad 3 - 6 mars. Sarpsborg, Norge 7 - 9. Strömstad 10 - 11. Oslo, Norge 12 - 15. Vänersborg 16. Lidköping 17 - 30.

C. F. Israelsson.

B ö c k e r.

Boken »För Jesus och Afrika», Kr. 5: —. Behållningen går till Afrikamissionen. »I Lammets fotspår». Vägledning till Pingsten. Kr. 1: —. »På Andelivets Områden». Kr. 1: 75, kan erhållas av medarbetarna på platserna.

C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1936 893. 36. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

April 1936. Rom. 6: 5-6 Årg. 3.

PÅSKNUMMER.

Segerfurstens Triumfärd.

Upb. 5: 5.

Den krigsförklaring Gud gjorde Satan på fallets dag: »Jag skall sätta fiendskap emellan din säd och kvinnans säd», bebådade en kommande strid på liv och död, vilken endast kunde sluta med fullkomligt nederlag för fienden. Syndafallet var ej av Gud förutbestämt, men förutsett. Men på fallets dag uppenbarar sig den föresatsen hos Gud, att det aldrig kunde bli någon förlikning mellan Ormen och släktet genom Guds förmedling, utan att det skulle bliva en evig fiendskap, som skulle sluta med kvinnosädens fullkomliga seger över ormen och hans härskara. Under fyra tusen år rustades för och emot denna avgörande drabbning.

Tvärt emot Satans förmodan framträder ur det fallna släktet en personlighet som är helig och ren, utan synd. Han skulle slutföra striden till fullkomlig seger för släktet. Han sanktionerar

Lejonet av Juda stam har vunnit seger.

Döden Dödat

Guds krigsförklaring när Han kom, och sade: »Jag är icke kommen för att sända frid - förlikning med Bileam - utan strid» Matt. 10: 34 - 39. Detsamma säger även Paulus, 2 Kor. 6: 14 - 16.

När tiden är inne tar Han sin första dust med Satan borta i öknen. Och såsom Människoson vinner Han sin första avgörande strid. När Han sedan står vid slutet av sin vandring, färdig att träda in på Satans egen mark - andarnas områden, - säger Han: »Nu går dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas, Joh. 12: 31. När satan misslyckats i sina anfall mot Honom på Golgata, i att få Honom att använda sin makt och själv stiga ned från korset, går Jesus självviljande in i det lidande och den kroppens död, som skulle bringa Honom personlig strid med Satan såsom andevarelse. Här vinner Jesus den avgörande stri-

den, då han tar ifrån Satan den rättighet han genom överenskommelse med Adam och Eva hade fått, och herraväldet över dödsrikets boningar, och tager nycklarna till döden och dödsriket ifrån fienden.

Därefter stiger Han upp ur griften omgiven av uppståndelsens härliga strålglans och frambär liv och oförgänglighet i ljuset och nedlägger så denna härlighet i evangelium. Därför kommer mottagandet av budskapet om Kristi död och uppståndelse genom tron, Golgata seger och uppståndelsens härlighet att bliva dennes friköpta lott.

Döden behöver nu ej mer vara en förskräckelsens konung. Jesus har framtvingat en seger, som skall göra dem fria, som hela sitt liv i fruktan för döden varit trälar, Hebr. 2: 15. Stora skaror av benådade syndare ha tågat genom dödens dal under jubel och sång, ja, t. o. m. under djupa smärtsamma förföljelse-lidanden. Många ha gått triumferande in i härligheten efterlämnande åt anhöriga och vänner vittnesbörd om Lammets stora seger på Golgata.

Tillgodogörelsen av denna seger sker ej först då man står inför döden. Nej, den börjar då själen, tryckt av syndens börda, söker sig fram till korset, kanske ofta under det Satan söker viska att det ingen nåd finnes att få. Men då den i tro, ej med sin känsla, ej med sitt förnuft, tillägnar sig Lammets seger, viker Satan utan strid och själen föres in i en stilla ro och en frid som räcker in i evigheten.

Kristus är segraren över liv och död. Tro det du som är en motståndare, du har både timlig och evig nytta därav. Tro det du ångerfulle bedrövade syndare. Jesus har tagit bort alla dina syndastraff. Tro det du i lidandet beprövade själ och du skall få förnimma Hans underbara närhet.

Ännu se vi inte allt vara honom underlagt. Men snart kommer en annan avgörande strid. Då skall jorden och mänskligheten under tusen år helt befrias från avgrundsfurstens inflytande. Och efter de tusen åren åter en drabbning, då Satan får sin sista chans och i vilken han lider sitt sista eviga nederlag, som slutar med Hans och hans tjänares oskadliggörande för evigheters evigheter. Då sjunger den frälsta frigjorda skaran: »Gud har avtorkat alla tårar från våra ögon, och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget». Den som vinner seger - genom Lammets seger - skall få detta som sin arvedel, Upb. 20: 4 - 7.

C. F. I-n.

Förnyelsens nåd.

Familjen var en av de mest ansedda i församlingen. Vid middagsbordet blev det samtal om både det ena och andra. Så ett tack och farväl, och allt avlöpte väl denna gång. Så kom nästa middag. Återigen samtal och sedan ett förslag om en bönestund, då det var sista besöket i hemmet denna gång. Vittnet bad först sedan husfadern. Då husmodern var tyst uppmanades hon att bedja, men nu kom det fruktade intermezzot, som väntats av besöket, ett personligt ställande inför ett frimodigt ställningstagande till bönen. Hon rusar upp från sin knäböjda ställning och säger med ovanlig skärpa i rösten: »Nej!» Vittnet uppmanar henne att inte säga »nej» utan i stället tacka Herren för nåden att vara frälst. »Detta kan man göra för sig själv och är ej nödvändigt tillsammans med andra», blev svaret. Detta blev dock till väckelse och självrannsakan. En tid framåt anknöt Anden sina maningar till denna

erfarenhets stund i hennes liv. Hon mognade allt mer och mer för den tid då hon frimodigt skulle träda fram med vittnesbördet för Kristus.

Någon tid därefter, då en serie möten åter hölls i denna stad, rörde sig ofta samtalet om det andliga livets utveckling och det visade sig då, att Gud plöjt djupt i hennes hjärta.

En kväll då det inbjöds till altarmöte, och många sökte sig fram till frigörelse och frälsning, hade hon sagt till sin man: »Vi gå också fram». Förvånad över detta hennes yttrande sade han: »Vill du verkligen det?» När hon såg hans förvåning ändrade hon sig och sade: »Nej, vi gör det inte». Påföljande natt blev för henne en vaknatt inför Guds ansikte.

Nästa kväll var det åter altarmöte med sökande själar. Herrens lov brusade fram från frigjorda själar. Altarmötet var slut. De som varit med gick och satte sig i bänkarna. Då reser sig plötsligt denna syster upp, går emot folkströmmen och kastar sig ned på knä inför Herren. Hon säger: »Det var förfärligt vad detta var svårt, men nu är jag ändå här». Att det var svårt var ej så underligt då det låg tjugo års bönetystnad i familj och församlig bakom. Mycket skulle brytas ned, och en del skedde nu och tacksägelsen bröt fram från ett frigjort hjärta.

Nu var åter en ny tid börjad, men inte därmed alla svårigheter övervunna. Det gällde nu att gå lidandets lydnadsväg med Kristus, men också en härlighetens väg, där hjärtat kunde förnimma Guds välbehag. En tid gick det härligt igenom, visserligen icke utan strid inför varje framgång som gjordes av andliga erfarenheter. Det blev bön och vittnesbörd i familj och församling, och hennes nyvunna sällhet blev till stor uppbyggelse för de troende. Under ett möte vilade Andens kraft så mäktigt över henne, så det var ej långt förrän den fallit över henne, men så kom ett inflytande över henne från annan person, och därmed syntes en tillbakagång ha börjat. Så kommo stötarna både inne- och uteifrån. Hon såg och kände på detta. Omsider förlorades kraften. Tystnaden inträdde åter. Lovsången och frimodigheten tillbakaträngdes. Dock kommer aldrig erfarenheten av denna hennes förnyelse att blekna eller glömmas. Den ligger och glöder i själens inre och hoppet finnes att denna klara låga åter skall flamma upp för att sedan fortfarande lysa i kraft till dess Jesus kommer.

O, huru viktigt det är att vara vakande och bedjande i nyförvärvade välsignelseerfarenheter. Viktigt att ständigt söka sig fram genom vaksamhet och bön till nya livsflöden av förnyelse och kärleksliv i Jesus. Påfrestningarna kan bliva stora i bevarandet av det man vunnit, om eftergifter göras för frestelser. Då bringas det djup sorg in i hjärtat. Men Gud är stark nog att bevara varje ärligt hjärta och hålla det nya livet friskt i oss. Men Han tager oss också på nytt åter och tillräknar oss inte de flydda felstegen.

Skulle dessa rader träffa någon som gjort liknande erfarenheter i tillbakagång, så stanna icke häri, utan gå genast tillbaka till blodskällan. Genom förlåtelse och rening kommer förnyelsen åter och det blir nya friska tillflöden från livskällans ström som flödar från Golgata. Själen börjar åter att prisa Honom, som köpte oss med sitt blod.

Vänner, Ni som köpt Afrikaboken, sök att få ut minst en till var. Gör det, och vi ha snart hela upplagan 5000 sålda. Därav blir en god hjälp till utsändandet av en medhjälpare åt Syster Ruth Hansson. Gör det "För Jesus och Afrika". Målet är 4000 kr. i år. Ingenting är omöjligt för den som tror.

Kristus gick in i det allra heligaste

Gripen av Jesus.

C.F.I-n. C.F. ISRAELSSON.

C Gs C
Jag är gripen av Dig. o. min Frälsare kär. Jag är fattad av Kärlekens makt. När jag ser hur för mig svett o.
C Gs C Gs
ångest Dig tär Då min synd Gud på Dig hade lagt. O. mitt hjärta är gripet av Dig. O. Guds Lamm som blev
C F C F Gs C
korsfäst för mig. Du som hörde mitt rop. Och ur fördärvets grop drog mig upp och på Klippan ställde mig.

Jag är gripen av dig, o du kärlekens tolk
När jag ser hur du fötterna tvår.
Går ej Judas förbi fast till fiendefolk
Han dig sålt, och din kärlek försmår.

Jag är gripen av dig, o min lidande vän
Då jag ser hur du svettades blod
Denna natt då för mig du blev förrådd av den
Som du älskat och bland dina stod.

Jag är gripen av dig, o du smärtornas man,
Sen min krona av törne du bar.
Då du tänkte på mig, så att jag en gång kan
Få den krona av pärlor du har.

Jag är gripen av dig, o du korsfäste Krist
När jag ser dig till Golgata gå
Och ditt kors bär för mig. Dock du dignar till sist
Under bördan som blev dig lagd på.

Jag är gripen, o Guds Lamm, som har gått
In i döden, och friköpt mig har.
Dyrt var priset för mig, ty de kastade lott
Till och med om den mantel du bar.

Jag är gripen Guds Lamm, och jag prisar ditt namn.
Jag dig lovar min Herre och Gud,
Ty din fristad, ditt namn är den huldrika famn
Där du klätt mig i helgonens skrud.

AFRIKA.

Forts. Old Umtali 15. 12. 1935.

Altargudstjänst.

Vi hade i dag, söndag, en särskild gudstjänst för dem som slutade skolan. Vi ville att så många som möjligt skulle kunna vara med. De flesta av patienterna antingen körde vi eller buro dit. Mr Murphree predikade över vetekornet, som lades ned i jorden och dog. Det var underbart. Ni skulle sett den s. k. kyrkan där minst 800 personer voro närvarande i hettan, men alla drack in av förkunnelsen. Efteråt hade vi en altargudstjänst, då de 13 ungdomarna avskildes för sitt arbete. Det var vederkvickande, ty Guds Ande var mäktigt nära, både med rannsakning och underbar kärlek.

Skolavslutning.

Mr och Mrs Roberts från Mutambara kommo hit för att vara med på avslutningen, då de hade två infödda lärare bland dessa tretton. Kl. 4 har vi tacksägelsegudstjänst och sedan kyrkokonsert på kvällen. Hur jag önskar Ni kunde höra våra svarta sjunga.

I morgon tidigt, ha vi skolavslutning med uppflyttning, då de små barnen vanligen utföra programmet. På tisdag kommer en guvernements-

representant för att utdela betygen. Sedan ha vi en gemensam s. k. campdag eller skolutflykt, fastän vi har utflykten i vårt eget parkliknande område här. På onsdag får så barnen sina betyg och gå sedan hem. På den kvällen bruka vi vara mycket uttröttade, ty det är ett väldigt stim innan vi få dem iväg, och de nya som skola börja skolan installerade. Vi ha ändå en bönestund med de gifta mödrarna. På torsdag har missionärerna sin bönestund och fredag flickorna. Sedan hoppas vi få lite julrent i stugan, sjukhuset och B. B. där vi måste kalkstryka väggarna. Flickorna ha ju sina rum i B. B. och de ha svårt att hålla rent, så vanligtvis kalkar vi väggarna en gång om året. Kalken är ju även desinficerande.

Cykel behövs.

Cykel kan jag använda ibland och har tänkt att skaffa mig en, men så har det alltid varit något annat, som vi bättre behövt. Syster Irene har en men hon är mycket längre än jag, så att sadelns höjd ej passar mig och hon använder den själv nästan jämt. Nu under regntiden kan man ej använda cykel ty leran är så mjuk.

O. U. 16. 12. 35.

Paketen gå åt.

Ett hjärtligt tack för paketen, den kom hit i lördags. Vi öppnade den när vi kom hem från julfesten. Det var många goda saker. Undrar om den var dyr i frakten. I tullen kostade den 2. 3, eljest brukar jag få betala minst 5 - 6 för ett sådant paket. Vi ha julfirandet med mödrarna juldagen, och 130 paket ligga färdiga, men vi ha ännu en del syarbete som ej är färdigt, så vi behöva ännu ett tiotal paket. Vi ha flera gifta familjer som vi ej veta vad vi skola göra med dem, det är särskilt svårt med husfrågan. I kraalen för de gifta ha vi 60 familjer med vardera 4, 6, 8 barn. I den vi kallar för Farmkraalen ha vi 10 familjer och i en annan kraal 7, därtill kommer gruvkraalen.

Undersökning.

En dag hade jag undersökning av småbarnen och vi hade 200 under skolåldern. Jag måste göra dessa massundersökningar för att få slut på de fula såren och söka inpränta övertygelsen av renhet hos såväl barn som mödrar. Det är underbart att se huru de till sist ser och försöker sig på att göra efter renhetsundervisningen.

Jag tänker så ofta på hur underbart det ändå skall bliva när vi når fullkomligheten. Skola vi då bäva? Jag känner mig så ovärdig Guds nåd, och fastän mitt hjärta så innerligt längtar efter Jesu fullhet, så är jag likväl så senfärdig att ta emot den. Jag tycker det tar så lång tid att bliva avklädd och tömd. Vi som har haft den kristna förkunnelsen så länge borde ha hunnit längre, men det har varit den alltid tillstädesvarande själviskheten, som sökt hindra oss. När jag tänker på de svarta går mitt hjärta i bön till Gud för dem, att ej själarnas fiende må lura sig till inträde i deras hjärtan.

Just nu hördes den första klockans ringning och jag måste avsluta brevet för att ordna med flickorna för denna nya dag och vecka.

Ruth.

Härlig frälsning.

Mannen var en djupt fallen drinkare. Hustrun hade under många år lidit för denna lasts skull. Hon såg utpinad och förtvivlad ut och höll på att duka under till både kropp och själ. Hon var troende och hade be-

dit länge om mannens frälsning, tills det syntes hopplöst för henne. En troende syster till denne man hade överenskommit med hustrun att söka få honom med till mötena i metodistkyrkan. Systern sade så till honom en dag: »Du har aldrig gjort mig till viljes i något, skulle du inte vilja göra det i en enda sak»? »Vad är det för något» säger han. »Jo, att du går till metodistkyrkan i kväll». »Nej, det gör jag inte» blev svaret. »Vad skulle jag göra där?» Systern gick bedrövad hem, och hustrun förlorade en del av sitt hopp. Men de höllo fast vid att bedja för honom.

Sent på kvällen kom han rusig hem. När hustrun ser detta är det som det sista av hennes hopp skulle försvinna. Hon säger: »Om du skall fortsätta på detta sätt kan jag ej hålla ut längre». Han svarar, under det han sträcker sina händer uppåt: »Ja, jag är en eländig syndare». Detta var ett för henne främmande uttryck. Utanför kyrkdörren hade han genom dörrspringan blivit träffad av sanningens pil. Han gick ut igen och kom ej hem förrän in på natten. Sedan han sovit ruset av sig och stigit upp morgonen därpå, kom systern åter och bad honom att gå till kyrkan. Till deras stora glädje lovade han nu att gå.

I eftermötet gick jag till en man som satt rätt långt fram i kyrkan. På min fråga om han var frälst svarade han »nej». Jag bad honom att söka Herren nu, vartill han svarade att han ej kunde. Sade honom då att det endast gällde att vilja, sedan gav Gud förmågan. »Vill Ni broder» blev min fråga till honom. »Ja, nog ville jag» sade han. »Då böja vi våra knän här» sade jag. Han reste sig för att böja sig i bänken, men då tyckte jag vi kunde gå fram till altarrunden, och det gjorde vi. Han ropade innerligt och allvarligt till Gud om frälsning och frigörelse från syndens makt. Gud hörde hans bön och frälste honom, fastän han ej kände det, som han önskade. Jag sade honom att han ej var frälst för att han kände det så, utan därför att han bekänt sin synd inför Gud, och Hans ord sagt det. Han trodde, och gick hem.

Jag visste icke att denne man var en drinkare, icke heller att han var ett särskilt föremål för förbön. Men Gud visste var han hade honom. Hans hustru var hemma när han kom. Hon ser genast att något skett. Han talar om att de bett för honom i metodistkyrkan, men att han ej känner sig riktigt glad. Hustrun tar honom om halsen och säger: »Då skola vi bedja att du får friden». De böja sina knä tillsammans och bedja. Efter en liten stund springer han upp, går fram och tillbaka på golvet och säger: »Nu har jag det, nu har jag det» varunder han lägger handen på sitt hjärta. Det blev stor glädje i detta drinkarehem. Jesus kan allting förvandla.

Något år senare kom jag till samma stad. Tillsammans med pastorsfamiljen var jag bjuden till systerns hem på middag. Pastorns fru frågar då mannens hustru, som också var med: »Er man blev visst härligt frälst?» Hon svarar: »Frälst, ja, genomfrälst».

Vår Gud Han gör under allena,
Hans makt och Hans kärlek är stor.

Hälbrägdagörelse.

Sjuårigt lidande hävt.

En hustru hade lidit av en stor kroppslig svaghet under sju år. För att lindra denna svaghet hade hon använt bandage för att hålla kroppen i rätt läge. Även under natten måste hon använda en del därav för att icke komma att ligga på ett sätt varav hon kom att känna svåra smärtor.

Det var förbön i kyrkan för sjuka. Om och om igen manades hon till

att tala om sin svaghet och begära förbön. Men hon var ej villig därtill. Nog kunde Gud göra henne frisk om hon bad honom därom i ensamheten. Han kunde väl höra och hjälpa henne utan att behöva gå denna väg. Så kämpade hon med sig själv, sin sjukdom och sin stolthet, tills dess tillfället höll på att gå henne ur händerna.

En morgon sade hon till sin man: »Nu är snart dessa möten slut och tillfället för förbön gått mig ur händerna, fråga brodern, om han skulle vilja bedja för mig under vår morgonandakt». Bönestunden hölls, och hon blev föremål för förbön och händers påläggning. Den Helige Ande tillförde hennes kropp den gudomliga hälsokraften. Det blev tack och lovprisning för bönesvar. Nu var det att vandra i tro, på vad Gud hade gjort, under dagen som låg framför. Och såsom bevis därpå fortsätta med tacksägelse till Gud för Hans hjälp. Hon gjorde det.

Hon tog så bort en del av sitt bandage och gick till vila på kvällen utan att taga det på sig igen. När hon vaknade på morgonen blev hon överraskad av att finna sig liggande på det sätt som hon förut ej kunnat göra utan olidliga smärtor. Tydligt förstod hon nu, att Gud gripit in och fullkomligt avlägsnat svaghetsorsaken. Hon lade bort det sista bandaget. En underlig känsla grep hennes sinne. Hon gick fram och åter på golvet i köket, vändande sig än åt den ena sidan än åt den andra, men alla smärtor voro borta. Hon grät och tackade Gud, ty all spänstighet, vighet och fasthet i hennes kropp hade återkommit. Hon kände sig som en ny människa, med ny kraft. Hon gick och pratade med sig själv: »Är det verkligen sant? Är det verkligen sant att jag är fri från ett sjuårigt lidande»? Ja, det är sant, verkligt sant! Tack käre Jesus därför.

Några år därefter blev hon åter klen till sin kropp. Vid tillfrågan om det var något från den gamla svagheten, som kommit tillbaka, såg hon med förvåning på den frågande och sade: »Visst inte, denna har jag aldrig, sedan Gud tog den, haft någon förnimmelse av».

Några år senare, vid samtal med hennes man sade han: »Alltid när min hustru känner sig klen någon gång, brukar jag säga till henne, att vi få visst sända bud efter din förebedjare». Förbönen är en underbar prästerlig tjänst inför Guds ansikte, ty bakom denna står offerblodet från det slaktade Lammet, då han fullbordade sitt verk på Golgata, och tog på sig våra skröpligheter och bar våra sjukdomar. Pris ske Lammets blod!

Glimtar från Afrika.

I september 1935 hade vi två veckors skollov, då vi i grupper gingo ut i byarna och de avlägsnare distrikten för att samla folket till bön och samtal omkring Guds ord. Det är då brukligt att avskilja en av de sista dagarna till avgörande för Kristus. De som då vilja övergå till kristendomen få tillfälle göra en öppen bekännelse, att avsäga de gamla hedniska sederna. Detta steg taga de ej utan ett verkligt stort Gudsbehov. Vid dessa möten lär man förstå huru djupa rötter hedendomen har i folkens hjärtan och liv.

Framför altaret i den s. k. kyrkan brinner då en eld. Många som övat trolldom gå fram och bränna där sina verktyg. De komma en efter en. Några har kanske bara ett kläde, som de vifta med vid andetillbedjan. Andra äro djupare inne i trollkonsterna.

En gammal gumma går sakta fram. Det synes tydligt att hon är mycket rädd. När hon kommer fram till altaret där elden brinner uppger hon

ett hemskt tjut och springer ut ur kyrkan. Det är fruktan för andarnas förbannelse, som nu gripit henne. Församlingen böjer sina knän för att bedja. Ledaren uppmanar alla att deltaga med i bönen. Bönerna bliva verkliga hjärterop. Ingen söker övertala gumman. Efter en stund kommer hon med hastiga steg fram till altaret. Hennes fruktan är försvunnen. Hon kastar alla sina trollverktyg på elden. Hennes ansikte strålar och hela församlingen sjunger sitt »Halleluja», så att det både hörs och käns.

En ung kvinna kommer fram med sakta, tunga steg. Hon stannar framför altaret och plockar av sig de många »talismän», som hon har fått. Hon berättar huru hon lidit och sökt, men aldrig funnit det, som lovats henne. Nu tar hon sitt sista steg ut ur hedendomen, visserligen undrande hur framtiden skall bli, men med full visshet om, att de gamla gudarna ej förmår att hjälpa. Dagen efter strålar hennes ansikte, när hon vid den tidiga morgonbönen frambär sitt vittnesbörd om hur Gud mött henne.

En annan ung kvinna lämnade Old Umtali för att gifta sig. Hennes fästman, som arbetat i Johannesburg, kom hem, för att här bland sitt folk bygga upp sitt hem. Efter en kort tid får han brev från en vit man därnere med löfte om en god plats. Han faller för frestelsen och lovar att resa dit efter vigseln. Den unga bruden kan ej tillåta detta, och nekar att stå brud om han gör det. - Här är ett av våra ungas största problem, ty många av dessa unga män komma aldrig tillbaka. - Kan Ni därhemma förstå vad detta vill säga för en svart kvinna? Hennes vänner, far och mor äro förbittrade, ty de ha redan mottagit och ätit upp köpesumman, som den unge mannen betalat. Han har nu rätt att fordra denna tillbaka. Denna unga kvinna kommer till altaret för att mera helt överlämna sig åt Herren, och för att få de kristnas förbön.

Syster Ruth och Ellen och första gossen mottagen av syster Ruth.

Vi lägga också märke till en gammal man. Han kommer fram för att bryta med de gamla sederna. Han har under en längre tid stått nära frälsningen. Han är en rik man och har många hustrur. Detta steg kostar honom stor förödmjukelse.

Vi se ännu en ung kvinna gå fram. Hon stannar framför altaret och med upplyft hand ger hon tecken på att

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6 »**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Sprid "För Jesus och Afrika"

hon vill säga något. Hon omtalar då att hon stulit och ljugit och är en stor synderska. Men hon säger även huru Gud har talat till henne. Nu längtar hon efter renhet, kosta vad det vill. Hon nämner dem vid namn, som hon förorättat, och ber dem om förlåtelse, vilket de gärna ge. Det vilar en sådan tyngd över församlingen, ty det är så många, som har småsaker att klara upp. Det går en verklig längtan efter helighet och renhet över församlingen. Många, som trodde att allt var väl, får ett stygn i sina hjärtan, ty Guds Ande pekar på småsaker, som stulit kraften. Den stora skaran går åter ned på sina knän inför levande Guds ansikte.

Vi tacka Gud för vad våra ögon fått se och vad våra öron har hört. Endast Gud skall ha äran, priset, tacket och lovet, ty det är allt Hans verk.

Med varm hälsning, allas Eder genom Afrika förbundna

Ruth Hansson.

På underbara vägar.

Tillbaka.

Bad Gud om visshet för nästa plats. Skrev till en skärgårdsförsamling, som förut inbjudit. Pastorn var på besök i en annan församling. Meddelandet kom till honom där. Både han och församlingspastorn tog detta som en fingervisning, att besöket gällde den platsen. De telegraferade: »Vattnet är upprört här, kom hit. Brev kommer». Telegrammet delgavs mig per telefon, men det gav ej gensvar i mitt inre. Brevet kom. De hade båda skrivit, men jag kunde ej förstå att detta var Guds väg.

Åter bringades saken inför tronen. En morgon, just vid uppstigandet, ljöd ordet: «Tillbaka». Förstod därmed att Guds vilja var att resa tillbaka till den förra platsen. Telefonledes sökte jag förbindelse med pastorn där, men fick ej något svar. Undrade då om jag tagit miste om Guds vilja.

Gud ordnade med telefonen.

Var inbjuden till middag hos en familj på landet. Tänkte då ringa därifrån. Kommen dit sade husfadern: »Jag har just beställt ett samtal till pastorn kl. 4, då kan ju även du få tala med honom. Gud hade således själv lagt allt tillrätta och det var endast att gå in i förberedda gärningar.

Talade med pastorn om, att Gud sagt jag skulle komma tillbaka igen. Han blev lite fundersam att börja med och sade sig ej veta, var jag skulle få bo. Jag bad honom hälsa mitt förra värdfolk och säga, att Gud sagt, jag skulle komma tillbaka och då tar de säkert emot mig. »Tror du det» sade han. »Ja, det tror jag» blev mitt svar. »Ja, då är du välkommen» sade han, och därvid blev det.

Resultat.

Mötena som sedan hölls på denna plats blevo mera underbara än förra gången. En väldig våg av andekraft drog fram över staden. Många kommo i djup syndanöd och blevo ryckta som bränder ur elden. Andra blevo härligt helbrägdagjorda. Den Helige Ande föll över troende själar och beseglade Kristi försoningsverk hos dem. Men Satan var inte overksam. Ofta trädde han fram på ett förfärande sätt. En del obefästade och världsligt inställda själar blevo rädda inför denna väldiga strid, vilken lätt kunde förnimmas, som försiggick i andarnas värld. En del av dessa ställde sig som motståndare och kritiserade Andens verk. Följden blev att dessa blevo torra i sin ande och blevo till hinder för församlingens tillväxt. Men Guds rike gick fram till en härlig seger. Många tacka Gud i dag för denna underbara tid. Återigen andra önska icke få den tillbaka. Så blir det alltid, då Gud går

fram. Många av Guds eget folk står hindrande för Guds rikes utbredande i världen. Ofta sker detta i oförstånd, då undanrödjes hindret ganska snart. Men när bakom ligger uppenbart motstånd, dröjer det åratal, ja, en hel generation, innan Gud kommer tillbaka med strömmen. Men Gud är mäktig att förvandla torr mark till källsprång, och göra av öknen en Herrens lustgård.

Av Helig Ande fått uppenbarelse.

Luk. 2: 25 - 32.

Sedan Simeon sällat sig till den »*på Israels tröst*» väntande skaran och fått den Helige Ande över sig, fick han förnimma Andens verksamhet med sig på olika sätt. *Han fick uppenbarelse av den Helige Ande*, att han skulle få leva, tills han sett sin tro och väntan uppfylld. På samma sätt verkar Anden än i dag. För en del år sedan uppenbarade Herren för mig tvenne uppdrag i missionsgärningen. Uppenbarade huru Han hade kallat en syster till missionär, och ett par år därefter att jag skulle gå in i en av Gud fastställd plan på, först fem år att förmedla hennes underhåll. Jag fick även den vissheten att jag skulle få leva och se denna femårsplan förverkligad. Ja så viss var jag därpå, att om någon frågat mig om jag trodde jag fick leva så länge, jag utan tvivel hade sagt, att så kom att ske. Gud har i nåd låtit det förverkligas, och jag förstår, att jag ännu en tid får vara med i detta underbara arbete.

Vi kunna tänka oss att Simeon ofta samtalade med Gud om sin väntan och löftet om den Smordes ankomst, och då han möjligen undrade över, om han skulle få se honom medan han levde, sade den Helige Ande honom att så skulle ske. *Det är dyrbart att i tro få vänta på det Gud har lovat*, ty då verkar Anden visshet därom i vårt inre. Så också i väntan på Jesu återkomst.

När Jesusbarnet var kommet till templet uppenbarar Anden detta. Möjligen kom detta, trots Simeons väntan, som en överraskning. Det blir så i de flesta fall med löftesuppfyllelser från Guds sida. Men Anden skyndar på honom. Det blir liv i den åldrige Simeons kropp och själ.

När Jesus har kommit till helgedomen såsom svar på väntan och tro, är Anden i febril verksamhet och skyndar på de väntande barnen som sitta hemma. *När Jesus kommer som svar på den enskilde troendes väntan till denne, när han på samma sätt kommer till sin församling på grund av deras tro och väntan, då kommer Anden i verksamhet och det blir underbara möten med den Smorde Kristus under den Helige Andes inflytelse.* O, du kristne vän, du Guds församling! Är den Smorde väntad av dig? Är du förtrogen med löftena? Har denna förtrogenhet gjort din tro stark, så att du väntar på löftets uppfyllelse? Om icke, kan du ej räkna med Andens tillskyndande verksamhet. Öppna helt dörren för ordets levandegörande sanningar. Undanrödja hindren av likgiltighet och försumlighet, motstånd och tvivel. Om du ej gör detta, kommer icke Jesus till helgedomen, och således kan ej Anden verka som han gjorde med Simeon. Då står endast kvar tomhetskänslan.

C. F. I-n.

RESEBESÖK.

Karlstad.

Den 3 mars besöktes Karlstad, past. Hellström var även där på besök. Möten höllos i både Karlstad och Skattkärr. Dessa, som voro välbesökta, vilade Guds Ande över. Det

märktes att en särskild lyftningstid över församlingen var för handen. Ett par vänner till församlingen ställde sina bilar till Herrens tjänst och körde oss till Skattkärr. Gud välsigne Eder vänner för denna gärning. Fick en god missionskollekt och gjorde även ett slag för afrikaboken, vilket kommer att visa ett gott resultat, varpå alltid följer välsignelser för både herde och församling. I Br Elgströms hem, där vi båda gästade, hade vi det gott. Varje morgon kom Br Elgström in och gratulerade oss med kaffe och dopp.

Sarpsborg.

Den 7 mars gick färden till Sarpsborg, Norge. Pastor Wahlström med fru tog emot mig hjärtligt. Strax var vårt samtal inne på deras besök som de för några år sedan gjorde i Råå, vilka de ansågo som de skönaste de haft. De sände en kär hälsning till vännerna och tänkte mycket på att få en sommarvistelse vid sundets strand för att vila ut och bada. Första mötet var i lilla salen, vilken var fullsatt. Gud verkade dyrbart i detta möte. I vittnesbördsmötet efteråt, steg en gammal kvinna upp och sade: »Jag vet inte hur det är med mig, jag känner mig så orolig. Pastor Wahlströms far bad för mig i min ungdom, men det är nog inte riktigt med mig nu». Hon ville ha förbön, och själv ropade hon till Gud om frälsning och tackade sen därför. I ett senare möte fann jag henne vara lycklig i Jesus. En troende broder tackade Gud under samma bönestund, att han blivit väckt upp ur sin likgiltighet genom förkunnelsen. Gud vare ära och pris för att hans ord ännu i dag verkar.

Söndagens möten voro besökta av mycket folk likaså måndagens, som var det sista. Man förstod att Anden var verksamt nära och förberedde hjärtan för mottagandet av Guds rikedomar. Musikföreningen, som deltog med, var till rik uppbyggelse. Var med på ett systramöte i ett privat hem, där ett 50-tal systrar voro församlade. Alla blevo glada, och uppmuntrades genom min enkla sång till zittran. Besökte en lokalpredikant, br Petersen, som låg sjuk. Han var frisk i sin ande. Hans rara hustru och flickor voro glada lyssnare till förkunnelsen och blevo sedan återgivare av det, som de hört, för honom som låg sjuk hemma. Vi hade en härlig bönestund tillsammans.

En fallfärdig hydda.

Ett besök gjordes i en fallfärdig hydda. Det sades att den skandinaviska metodismen hade här sett sina första dagar. Alla metodistpredikanter, som varit i Sarpsborg, hade varit inne där. Nu beboddes kojan av en ättling av den gamla stam som ägt kojan, och som nu själv ägde den. Hon var omkring 80 år gammal och låg till sängs, svag tlll sin kropp men stark till sitt sinne. Doktorn hade sagt, att hon måste komma in på ett ålderdomshem för att få vård. Men när hon hörde detta protesterade hon däremot och ansåg att de ej hade något med henne att göra, och att hon kunde sköta sig själv.

Det var synd om den Betaniasyster som vårdade henne och skulle vara hos henne både dag och natt. Taket i rummet var överdraget med omslagspapper som var fäst med spikar, och trasigt här och där. Golvet var likaledes belagt med papper, stråmattor och trasmattor, men trots detta förstod man att sjuksystern gjort sitt bästa för att hålla rent, vilket syntes skulle vara omöjligt. Takbjälkarna tycktes hänga ned över ens huvud, som om de varje ögonblick skulle falla ned över en. Man kunde inte stå upprätt ens mellan bjälkana. En säng stod full med kläder från en nära anförvant som för något år sedan dött i lungsjukdom och hade ej blivit desinficerade. Med själ kunde

sjuksystern säga: »Jag kan inte i fortsättningen stanna här». När det blåste darrade kojan, som låg på en hög bergplatå och var utsatt för vindens styrka. När vi kommo ut, sade jag: »Kojan synes ju att kunna falla samman varje ögonblick ty underlag, hussidor och tak tyckes vara förmultnat så att det ej skulle kunna tåla några större påfrestningar». De hade länge sökt få den gamla bort, men varje gång blev hon förargad och bitter mot dem som föreslagit henne detta. Därtill blev även jag vittne. Men nu måste det ske, sades det, och det var fullkomligt rätt. Vi hade likväl en bönestund, men den gamla såg så misstänksamt på oss. Ja, det är svårt för de gamla att skiljas från den torva som de sammanväxt med under hela sitt liv. Bäst är därför att ingå helt i de friköp från jorden, som Kristus oss gav. Det var nu 10 år sedan förra besöket gjordes i Sarpsborg, då årskonferensen hölls därstädes och min hustru och Syster Ruth var med, innan hon skulle resa ut till Afrika.

Strömstad.

Från Sarpsborg gick färden tillbaka över Halden till Strömstad. Under de tre timmar jag måste stanna i Halden tog vännerna Arvidsen gästfritt emot och gjorde allt för min trevnad. Reste sedan över Svinesund till Strömstad. Det var en härlig restur. Mötena i Strömstad voro dyrbara, med sökande själar. Bodde hos en nyomvänd syster, som för första gången tog emot ett Herrens vittne att bo hos sig. Bönestunderna i detta hem voro sköna. Det synes bliva en god tid i Strömstad. Tack för all vänlighet.

Oslo.

Färden gick till Oslo samma väg tillbaka över Halden. Ett besök på två timmar gjordes åter hos vännerna i Halden. Vid Sarpsborgs station var past. Wahlström och hälsade, jämte en annan broder. I Oslo tog br Eriksen emot mig. Det blev härliga dagar där och gjordes det allt för min trevnad. De hade just dessa dagar insamling för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika. Det visades mycket stort intresse därför. Bland gåvor som givits för detta ändamål var ett orientaliskt halssmycke som en gång kostat dess ägarinna 800 kr.

Antalet åhörare ökades för varje möte, och söndagens möten voro underbart härliga och slutade med att en ung man invigde sitt liv åt Jesus. I sällskap med Br Eriksen besöktes flera hem där både lekamligt och andligt gott gavs oss. Djupgående samtal och bönestunderna blevo till välsignelse. Br Eriksen bjöd på en färd uppöver Voxen, Kollen och Lansäter. Sedan togo vi oss en promenad på en och en halv timma då vi vandrade på vägar där snö låg upp till två meters höjd och nedanför låg nejden snöhöljd.

Vi hamnade sedan hos familjen Rövik, där vi åto middag, och senare kommo några andra vänner, då vi hade en god stund tillsammans.

Hos Br Eriksen åtnjöt jag stor gästvänlighet. Han är en nitisk arbetare för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika. Endast goda minnen följa mig från besöket i Oslo. Gud välsigne Eder alla och ett hjärtligt tack.

C. F. I-n.

Resturer.
i Afrikabokens intresse.

Rönneshytta 31 mars - 1 april. Kumla 2. Lindesberg 3 - 4. Västerås 5 fm. - 6. Hallstahammar o. Surahammar 5 em. ; kväll. Sala 7. Heby 8. Borlänge, Torsång 9 - 10. Falun 11 - 12 fm. o. kväll. Korsnäs 12 em. - 13. Sandviken 14 - 15. Forsbacka 16. Valbo 17. Gävle, S:t Matteus 18 - 19 fm. S:t Petri 20 - 21. Skutskär 19 em. - 22. Stockholm, Trefaldighet 23. S:t Paul 25. Södertälje 26 - 27. Linköping 28 - 29. Tranås 30 - 1 maj. Skruv 2 - 3 fm. - 4. Långasjö 3 em. Emmaboda 3 kväll. Karlskrona 5 - 6. Karlshamn 7 - 8. Lund 9 - 10 fm. Malmö 10 em. - 11.

Mina medarbetare, bed i tro om välsignelse över mötena. Herren svarar på bön. Sprid Afrikaboken!

O. Brattström. A. Sundfeldt. K. Karlsson. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936 908. 36. 1400.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Rom. 6: 5-6 — Meddelanden från fälten

Maj 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Dop i Helig Ande.

Moln- och Eldstoden.

Apg. 2: 1 fg.

Händelsen på pingstdagen var den verkliga uppenbarelsen av »dop i Helig Ande.» För lärjungarna var ej tillvägagångssättet härför bekant. Föreställningar hade de möjligen gjort sig, men dessa motsvarade säkerligen icke händelsen. Fastän de voro bedjande och bidande och trodde, *kom likväl löftets uppfyllelse som en fullkomlig överraskning både med avseende på tid och sätt,* den kom plötsligt (Apg. 2: 1). Därför är det onödigt, ja, t. o. m. hindrande, att göra sig några föreställningar om detta. Vila blott vid att »*Gud är trofast som givit löftet*» (Hebr. 10: 23). Överlämna åt honom det du icke förstår och gör dig förtrogen med, att han gör det bästa möjliga för dig, ty huru du än tänker därom kommer den likväl som en överraskning (Apg. 4: 31; 12: 2 - 17; 16: 26).

Ett väldigt dån.

Det hördes som ett dån av en väldig storm (2: 2). Jesus säger till Nikodemus, vid samtalet om att bliva född av Ande: »*Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus*» (Joh. 3: 8). Stormen kom som vi tro från Majestätets himmel, där Jesus satt på Fadrens högra sida (Hebr. 1: 3) och som i samförstånd med Fadren och den Helige Ande hade vakat över sina lärjungars andliga utrustning. Liksom stormen först uppfyllde huset innan lärjungarna blevo uppfyllda med Anden, är det nödvändigt att de som omgiver den på löftet väntande själen, blir genom den Helige Ande avskilda för ändamålet, liksom det skedde i gamla förbundet, då översteprästen smordes för sitt kall (3 Mos. 8: 10 - 11). Om detta ej har skett med avseende på vid tillfället närvarande kristna, utan somliga gripits av nyfikenhet, vetgirighet eller motstånd, lägger detta stora hinder i vägen för denna heliga handlings utförande. Men på pingstdagen var allt som det skulle vara, därför kunde alla uppfyllas med Helig Ande (Apg. 2: 4). De blevo alla smorda till eldsvittnen (1: 8) och avskiljdes till ett »heligt prästerskap» (1 Petr. 2: 9).

Det var Jesus som utförde handlingen (Joh. 1: 33) i enlighet med Guds vilja (Hebr. 2: 4) en handling som ensam är förbehållen Jesus, antagligen därför, att han blev offerlammet och övervann satan (1 Mos. 3: 15; 1 Joh. 3: 8). På detta sätt utgjöts den Helige Ande över dem (Apg. 2: 33) de blevo döpta i Helig Ande (1: 5). Denna erfarenhet bör

ej tolkas på annat sätt.

På Fadrens högra sida.

Sedan Jesus satt sig på Fadrens högra sida, mottog Jesus den Helige Ande för andra gången (2: 33) troligen såsom insegel på ett fullbordat försoningsverk. Första gången var vid Jordan. Nu överlämnade Jesus den Helige Ande åt sitt folk, som ett insegel, vilket skulle sättas på dem som försoningsverket hade blivit tillämpat uppå (Luk. 22: 28) och som fått del av hans lidande, död och uppståndelse. En underbar mission har Anden därigenom fått att utföra såväl i den enskildes liv som i församlingens verksamhet. Ingen annan än den Helige Ande kan åskådliggöra eller införliva själen med Golgataverket därför att han var med Jesus, när han satte sina lidandesspår till Golgata och härlighetsspår till pingsten. När den Helige Ande nedgjutes över Guds folk, är det liktydigt med att Guds kärleksflöden strömmar ned från det på Golgata brustna, kärleksrika hjärtat (Rom. 5: 5; Tit. 3: 5 - 7).

Moln- och eldstoden.

Liksom moln- och eldstoden i gamla förbundets tid var en uppenbarelse av Guds stora omsorg om Israels barn, dess ledning och skydd under vandringen genom öknen (2 Mos. 13: 21 - 22) så skulle Golgata molnstod och pingstens eldstod bliva skyddet och ledningen för Guds andliga Israel. De löften i gamla förbundet som gällde Jesu återlösningsverk var för Israels folk dess andliga molnstod, som visade hän mot Golgata, och den Helige Ande som var med dem, som en andlig strålande eldstod lyste dem framåt mot pingsten (Neh. 9: 19 - 20). När fienderna trängde på, flyttade sig molnstoden bakom Israel och blev dem till skydd, medan eldstoden fick visa dem vägen fram (2 Mos. 14: 19 - 20). Detta skedde när de skulle gå över Röda havet (v. 21 - 25). För det andliga Israel var förhållandet liknande. Ondskans hela makt hade rustat sig för att förgöra Guds smorde och hans folk, men då träder Golgata molnstod fram och ställer sig emellan dem och satans fiendeskara, skyddar och skiljer dem från fienden. Sedan kommer pingstens eldstod, som en härlig uppenbarelse från Gud, ledande och lysande det andliga Israel, Guds församling framåt, hemåt. Pingstens härliga eldstod riktar även sina ljusstrålar mot Golgata molnstod, och liksom blixtens strålar klyver de mörka molnen bringar den Helige Ande ned vederkvickelse genom flödena från Golgata över väntande förberedda själar (Apg. 1: 5; 2: 16 - 19, 33).

Jag är så bunden.

Trenne unga vänner stod i en bänk i kyrkan. Eftermötet är slut och de ha gjort sig i ordning att gå. Jag frågar dem om de vilja komma till Jesus i kväll. De två som står ytterst svara »nej, vi kunna det icke». Den andra ser på mig med, som jag tyckte, bedjande blickar. Hon är en 17 års flicka. Jag säger: »Unga vän, Ni vill säkerligen komma till Jesus, jag tycks förstå att så är»? Hon knäpper samman sina händer och sätter sig gråtande ned i bänken. Jag ber henne stiga upp och gå med fram. Hon gör det strax och tränger sig förbi sina kamrater. Framkommen kastar hon sig ned vid altarrunden och ropar: »O, Herre Jesus, jag är så bunden, så bunden, lös mig från mina band. O, Jesus, lös mig, lös mig»! Ögonblicket därefter ropar hon: »Tack Jesus, för du har gjort mig fri. Tack Jesus att du löst mina bojor och jag känner mig fri. Tack Jesus.» Detta var en underbar stund för denna unga själ. Tänk, att gå hem som en från syndens bojor frigjord själ. Det

var ej underligt om det ropade inom henne, Halleluja, Halleluja!

Några månader senare kom jag åter till denna plats, då stod denna unga syster med i musikföreningen och sjöng. På ett av mötena bad jag henne avlägga ett vittnesbörd, då sade hon: »När jag var ofrälst frågade jag ofta mig själv; varför lever du, varför är du född? Jag tyckte livet var meningslöst och ej värt att leva. Men sedan jag blev frälst har livet fått en annan mening. Nu förstår jag varför jag blivit född. Livet är härligt i sällskap med Jesus. Ja, det är härligt att vara frälst»!

Hon hade lämnat det lantliga hemmet där mamma var frälst och där hon lärt sig leva lantlivets stilla liv. Hon hade lämnat hemmet med de bästa föresatser att hålla sig från allt som var dåligt, och för att få en bra plats i staden. Men hon hade kommit i kamraters sällskap, vilka hade sin trevnad i världens nöjen, och hon hade följt med dem. Många gånger försökte hon slita dessa band, men förmådde det icke. Detta var anledningen till hennes bönerop. Men Jesus kan lösa alla band och bojor som binder syndaren. Ära vare Lammet. Huru stort är det icke att sådana unga vänner få hjälp till avgörelse. Unge vän, är du bunden i liknande band? Sök dig då fram till korset. Låt dig föras till nådastolen, innan bojorna, som Satan smider omkring dig, bli alltför starka och du för evigt blir hans fånge. Skynda dig! Tag steget i dag till Jesus.

Hälbrägdagörelse.

Gud gjorde det riktigt.

En gammal man hade haft hjärnblödning men blivit så pass återställd, att han kunde vara uppe men hade kvar en svår huvudvärk. Han hade ej på länge kunnat utföra något arbete på sin snickeriverkstad. Han kom till kyrkan och blev föremål för förbön och handpåläggning. Guds kraft blev förmedlad till denne gamle sjuke broder. Det blev tacksägelse i tro och Gud mötte honom även med en rik andlig välsignelse.

Dagen efter gick en annan broder förbi hans verkstad. Han hörde någon som arbetade därinne, och undrade vem detta kunde vara. Utav nyfikenhet går han in och får då till sin stora överraskning se den gamle brodern arbeta som om han aldrig varit sjuk. »Men vad har hänt» frågar han honom. »Du var inte med i går kväll i kyrkan, där blev jag föremål för förbön, och all min huvudvärk försvann, och jag känner mig som ung på nytt. Tänk vad Gud var god!» sade han.

Några år därefter möttes vi åter, då han frågade om han var igenkänd. Det var han. Han säger då: »Jesus han gjorde det riktigt, jag har sedan dess ej haft någon huvudvärk». Äran tillhör Herren för allt det han utför genom svaga ovärdiga redskap.

Ännu några år gick, men så lades han ned på sin sista sjukbädd och därunder hade han uttalat önskan om ett sammanträffande, men detta kom aldrig till stånd. Han fick hembud, men minnet av denna härliga upplevelse av Guds trofasta omsorg om sitt barn följde honom säkerligen in i evigheten och gjorde Jesus härligare för honom.

Säkert är, att ju flera erfarenheter av trons resultat vi göra på jordelivets väg, ju större blir härlighetsglorian omkring Jesus för dem. Säkerligen kommer Jesus att bliva skönare och dyrbarare för de evighetssjälar, som vandrat trosvägen, då Gud fick sätta spåren av sin trofasthet, hos dem som togo Jesus på orden och gingo. Var därför icke fruktande och försagd när prövningarna komma. Håll ut i tro. Ett kraftigt hjälpmedel därtill är tacksägelse.

När den Helige Ande kommer över eder, skolen

Dubbla strömmen.

Hes. 46: 1-2 ; 47: 1.

C.F.I-n C.F. ISRAELSSON

Vill du frälsningsdjupet pejla, Dubbla strömmen undervar? Allt det egna får du sälja

KÖR:

Allt av världen du än har kvar. O. vilken härlig lott. Vi som Guds barn ha fått. Att i dubbla

strömmens flöden leva in i kärleksglöden. Underbara Golgata. Kärlek rik. Halleluja.

Vill du dig åt strömmen viga,
Äga fullt dess varma glöd?
Altaret du får bestiga,
Leva in i "jagets" död.

Vill du strömmens sällhet famna?
Gå till Östra porten fram.
Vid dess tröskel må du stanna,
Giva hyllning åt Guds Lamm.

Se mot Öster löftet visar;
Jesu ankomst vänta vi.
Därför hjärtat honom prisar
Med den strömmens melodi.

Inför hjärtats pris och lovsång,
Öppnas porten och du ser
Strömmens flöden och din fruktan
Därmed svinner och du ler.

Nu dig Anden går till möte,
Mäter tusen alnars stig
Till dess ifrån strömmens sköte,
Höres jubelsång från dig.

AFRIKA.

Old Umtali 29. 12. 1935.

Som jag har lite ledigt i dag, vill jag påbörja brevet. Det blir ej mycken tid i nästa vecka, ty då ha vi det sedvanliga finansmötet med dess problem och undran. Vi tro dock att Gud nu som förut skall ge oss efter rikedomen av sin nåd.

Jesus nära.

Vi hade en mycket god jul. Jesus var särskilt förnimbart nära. O, du skulle varit med oss på julottan. Jag vet ditt hjärta skulle ha värmts av glädjen att se huru Jesu ankomst till jorden har förändrat folk och hjärtan även i mörka Afrika. O, huru vi glädjas över frälsningens under, över Jesus såsom vårt hopp.

Dagen var avskild för de gifta familjerna. Efter gudstjänsten hade vi inbjudit missionärerna att dricka te med oss. Därefter gingo vi till kraalen, ty vi har haft den seden att varje familj ger en shilling för vilka medel inköpes bröd, socker och te. Vi missionärer hjälper till med att ge

I undfå kraft och bliva mina vittnen. Apg. 1: 8.

kakor, karameller och tårta. Vi vill dock inte att ätandet och drickandet skall ta bort eller fördela julens innersta glädjeämne. Men vårt folk få så sällan godsaker, men vid julens tid önskar vi att ge dem det som de eljest få så lite av, men äro så förtjusta i.

Syster Mia till vänster och Ruth samt fru Withey. Syster Mia Lindqvist, som varit hemma en tid i Sverige för att vila har nu blivit så stark att hon åter kommer att resa ut till Kongo i Afrika. Våra böner följa henne på färden och i arbetet. Glöm ej förbönen för Missionärerna!

Det myllrade.

Vi räknade till 800, men det var ännu många flera som vi ej kunde räkna ty det myllrade omkring oss av kvinnor och barn. Vi använda cirka 75 liter mjölk, morgon och kväll på stationen och då få vi som ej ha barn endast en kopp var. På sjukhuset få de alltid full ranson. På juldagen går mjölken till de gifta familjerna i byn. En del av barnen där får mjölk och vatten med endast lite te i. Vi voro därför själva så barskrapade, att vi fick taga till mjölkpulver. I kraalen hade vi även ett julträd. Vi hade sänt våra paket dit och det kan nog tänkas det var jubel. Det fick bli ett paket till varje familj eljest hade vi icke fått papper nog att slå om paketen. I familjpaketen låg så en gåva till varje barn i familjen. Vi tog väl vara på omslagspapperet som kom från Sverige, men det var inte på långt när nog, så nu ha vi inte den minsta pappersbit kvar, som duger att slå om ett paket. Om jag ser att någon av flickorna kastar bort ett omslagspapper, så får hon, när julen kommer, gå på tiggarstråt efter just så mycket som hon förstört.

Värmda hjärtan.

Gåvorna från Sverige voro nu som alltid till stor glädje. En penna, notbok, näsduk, blus eller schal till modern, bollar och andra leksaker till små barnen o. s. v. utgjorde de flesta paketen. En del, som äro särskilt fattiga, fick lite mera i klädesväg. Men o, vad det värmer hjärtat att se deras glädje, deras tacksamhet och ibland önskar jag, att jag vore rik och kunde ge ut mera.

Dagen efter hade vi ytterligare en julfest för patienterna i sjukhuset, där vi hade flera nykomna, likaså i B. B. Så vi fick göra ännu flera paket. Då vi kommo hem voro vi trötta av arbetet och stimmet, ty de svarta frestar hårt våra trumhinnor. Men vi voro glada att fått vara med igen.

På kvällen spisade vi missionärer vår middag tillsammans. Vi togo lite från oss var, så att ingen behövde göra något extra. Detta var vår första måltid, med undantag av fm.-teet, så vi voro mycket hungriga.

Gränslöst trött.

Efter middagen, som var kl. 7, voro vi missionärer samlade inför julträdet, som vi ha särskilt för barnen. Irene var jultomte, vilket hon skötte alldeles utmärkt. Då jag sedan kom hem sent på kvällen var jag så gränslöst trött, jag hade varit i full sväng ända sedan kl. 5 fm. Men just som jag stod färdig att lägga mig, kommo de med en moder till B. B. Hon var sjuk hela natten, men så till sist gick allt lyckligt, och nu ha vi tre nya småttingar i vårt B. B.

I natt sitter jag uppe med en av våra missionärsbarn, en liten ettårig flicka. Vi frukta att hon har difteri. Det var hennes bror Billy, som dog 1934 innan denna flicka ännu var född. Denna lilla är nu i samma ålder som Billy var då han dog, så modershjärtat är oroligt för sitt barn. Vi hoppas dock att allt skall gå väl och vi tycker att hon andas lättare sedan hon fått insprutning. Det är oroligt för mödrarna i Afrika, ty om inte barnen dör i malaria, som så ofta händer, så smyger så många andra sjukdomar omkring dem.

I morgon kväll kommer missionärerna in från de olika byarna, så vitt vi inte ha difteri, ty då måste alla våra möten inställas. Huru gott att vi alla äro i Guds hand. »Han begår aldrig några misstag», och ju fortare vi böja oss för Hans vilja, desto mera frid kommer hjärtat till del.

Nytt sjukhus.

Om vi nu får vårt nya sjukhus, så kommer vi att flytta från vår nuvarande plats. Det har gått med O. U. som så många andra platser, att vi behöva mera utrymme. Vårt nuvarande B. B. är det enda, som har värde och det kommer troligen att bli använt till annat. Vårt hus, lärarens hus och de övriga rucklen äro så fallfärdiga, att de komma att rivas. Vår nya plats blir närmare kraalen och ett stycke längre från själva missionsstationen, cirka 15 min. väg från vårt n. v. hem. Vi ha öppnat en provisorisk väg och röjt undan träden. Vi hoppas, om inte något kommer i vägen, kunna bjuda dem som komma till missionsmötet på te där ute en av dessa dagar. Det synes nog att vi egentligen inte ha tid till en ny difterikarantän, liknande den vi hade i nio veckor i fjol. Men vi få åter lämna våra omsorger uti Hans hand, ty vi äro så vanmäktiga och hjälplösa att om icke Gud uppehåller oss med sin nåd skulle vi ynkligen misslyckas.

Jag skall längre fram på natten avsluta brevet. Det blir kanske lite osammanhängande på grund av de många pauserna, men jag hoppas på överseende.

Måndag.

Min lilla patient är mycket orolig. Hon har varit mycket sjuk hela natten. Hon har kastat sig av och an tills det var alldeles slut med henne. Flera gånger har hon kräkt blod. Mitt hjärta är i bön för den arma modern. Jag vet vi äga förbön för oss om vishet och ett förståndigt hjärta, ty det behöva vi.

Ruth.

Förlorad - Frälst.

En ung kvinna hade blivit väckt ur sin djupa syndasömn. Sent en afton begärde hon ett samtal. Hon var förfärligt olycklig och fridlös. Det var en del händelser i hennes flydda liv som plågade henne. Hon hade hushållat för tvenne unga män, en var släkting med henne. De voro s. k. fritänkare. Hon hade deltagit med i en del av deras gudlösa handlingar, och fruktade nu att de voro av det slag att hon ej kunde räkna med Guds nåd. Hon sade sig vid ett tillfälle ha deltagit med dem i kort-

spel där insatsen var hennes själ, vilket hon gått med på. En annan gång hade de uppfordrat henne att hånfullt deltaga med i vanhelgande av Herrens nattvard, vilket hon även gjort. De gingo tillväga som det brukades vid sådana tillfällen i kyrka och bönehus, allt under det grövsta gäckeri. När hon omtalar dessa hemska upplevelser skakade hela hennes kropp under det hon högljutt grät och sade: »Finnes det någon nåd för mig? Kan Gud förlåta mig? Kastas jag icke för evigt bort från honom för dessa mina synder»? Jag sade henne, att om än synderna äro blodröda, kan Jesus göra själen vit, och att den till Honom kommer, kastar Han icke ut. Hon ville övergiva syndens väg och i den sena midnattstimmen gick hon ned på knä inför sin Frälsare och bad under rop och tårar om Guds misskundsamhet. Mötet med den korsfäste, lidande men uppståndne Kristus skänkte henne hugsvalelse, frid och tröst. Man förstod huru hennes hjärta fann lisa och tröst. Hon gick hem med frälsningshopp i sitt hjärta.

Huru hemsk är ej synden då den visar sig i sin rätta gestalt. De uttryck som detta ansikte hade, och den gråt och smärta som denna själ kände, var som ett eko från de fördömdas plats, där gråten och tandagnisslan skall tära syndaren när samvetet vaknar, och han ser sina mörka synder i evighetens ljus. Det kändes hemskt att stå inför denna själ vid tanken på, att hon stod vid själva avgrundens brant. Men huru dyrbart, att Jesus var där, som den fullkomlige Frälsaren och Räddaren. Han tog sitt förlorade får på sina herdeaxlar och förde det till hjorden.

Torparens tro.

På åttitalet, då Guds ord predikades av bönder, torpare, skräddare, ja, av vem som kände sig manad att ropa ett kom till Jesus åt dem, som voro borta från Gud, var en torpare, som av många äunu ihågkommes. Han predikade evangelium, men han kunde även måla förtappelsen, så att det kändes genom kropp och själ. Vid ett tillfälle på vintern 1880 hade ovannämnde man lovat att komma uppåt Virserum för att predika Guds ord. Men han hade inga respengar och var därför villrådig om Gud ville, att han skulle resa eller ej. Dagen kom, men kassan var lika tom. Två mil hade han till tåget men därtill behövdes inga penningar, dit kunde han gå. Han sade: »Vill Gud, att jag skall i väg giver han mig nog respengar», och så begiver han sig av. Vi träffa honom på stationen, glad och frimodig, som vanligt. Det ser dock ganska mörkt ut. Tåget kommer in, stationsföreståndaren går ut med ett telegram i handen och lämnar det till en av passagerarna. Det lydde: »Vänd om!» Då den, som detta gällde, fick se vår torpare, sade han: »Vart skall du hän?» »Till Virserum», blev svaret. »Har du köpt biljett?» »Nej!» »Tag då min, men skynda!»

Så styrde Gud ändå om biljett åt sitt vittne. Det Gud vill, leder han själv efter sitt behag, även om vägen synes underlig.

Lantmannaposten 1935.

RESEBESÖK.

Från Oslo gick färden åter till Sverige. På väg till Lidköping besöktes

Vänersborg.

Broder Wästvik och en engelsk ung broder som för tillfället var på besök, samt broder Haglund mötte vid stationen. Ett gott, välbesökt möte på kvällen. Flera afrikaböcker utplaceraddes och en kollekt på 11 kr.

upptogs till församlingen i Eriksdal, till tegelpannor å kapellets tak. Uppmuntrande var att sammanträffa med vänner, som under föregående besök funnit Herren. Besök gjordes å lasarettet där broder Fredén låg sjuk. Det var sista gången här på jorden, men *hoppet* står kvar om återseende på *uppståndelsens morgon.* Besöket i ett annat hem bringade en slant till afrikamissionen. Tack!

Lidköping

besöktes 17 - 30 mars. Mötena voro dyrbara, välbesökta och välsignelserika. Flera sjukbesök gjordet till andlig och kroppslig hjälp och styrka. Vid ett husbesök fann jag följande bibelord märkt »*Förrän jag fick lida for jag vilse; men nu håller jag mig vid ditt tal*», Ps. 119: 67. Jag frågade efter orsaken därtill. Husmodern omtalade då, hur hennes son en dag kommit hem och sagt: »Mamma, bed för mig, ty jag är sjuk både till kropp och själ». Hon gjorde det och han blev frälst, och därför hade han märkt detta ord. *En dyrbar gåva är troende föräldrar. Unga vänner, som ha troende föräldrar, tänken därpå, och given Er åt Jesus, innan synden bringat Eder allt för svåra lidanden.*

Vid ett besök av en sjuk troende broder, sade hustrun, sedan vi samtalat och haft vår bönestund, då han satt i sin bädd och sjöng en av sina älsklingssånger: »Jag har inte hört honom sjunga sedan han blev sjuk». Besökte ett hem där hustrun under mötena invigt sitt liv åt Gud. Åt middag i sällskap med hennes man, som är sökt av Herren, och som är mitt dagliga böneämne. *Gud hör och svarar på bön.* Ett möte hölls i Gärdviken hos pingstvännerna. Det kom till stånd på grund av omkastning av predikoturerna i tidningen. *Ja Guds vägar äro märkliga.* Mötet var underbart härligt och talrikt besökt. Väglaget halt. Det blev ett fall i smörjan, men det blev inte det enda. Det var flera som hade »sympati» sades det.

I Lidköping fick afrikaboken en god hjälp framåt. En fru, som tillhör annan församling, tog efter trenne påminnelser en afrikabok. Dagen efter sade hon sig ha frågat Gud vem hon skulle gå till med den, då *Gud visat henne till en ogudaktig man. Hon gick, och han sade "ja" genast och tog boken.* När hon lämnat honom, mötte hon en annan, som hon fick beställt bort en bok till. Hon tog 10 böcker. *Förberedda gärningar ligger tillrätta för dem som tror.* Hos pastorsfamiljen, där jag bodde, hade jag det välsignat och gott. Syster Hörlings m. fl. hem besöktes. De äro mina trogna medarbetare i missionsgärningen. Seriemötena voro slut med mötena i Lidköping.

C. F. I-n.

Bortkommit.

Under mina besök 1933 - 34 i församlingarna har jag förlorat en bibelkonkordans över gamla och nya testamentet. Den var av en äldre översättning och en del urklipp hade gjorts inne i den. En annans namn stod skrivet i den. Likaså en psalmbok med mitt namn utanpå. Om de möjligen blivit kvarlämnade i något hem där jag bott, så var vänlig sänd dem i retur under min adress: Råå.

C. F. Israelsson.

För AFRIKA.

Till undertecknad kan vid vilken tid på året som helst sändas nedanstående gagneliga saker för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika: Gammalt linne, tygstuvar, nya och gamla kläder, även underkläder. Babykläder, lakan, örngott, kuddvar, bolstervar, täcken, filtar, herrhattar, mössor för barn, näsdukar. Blyertspennor, stålpennor, pennstift, griffeltavlor och grifflar, små speglar, notesböcker, skrivpapper och kuvert. Tvålar och leksaker m. m. Allt gammalt bör rengöras och tvättas. Vill någon giva ett bidrag till frakten mottages även detta med tacksamhet. Skriv Edert namn och adress jämte en hälsning och ett bibelord och sätt på sakerna. Ej några långa brev. Är något avsett för någon särskild så angiv detta vid Edert namn.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

938. 36. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Juni 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Den skygga, mörka blicken.

1 Mos. 4: 5 - 16.

Innan synden var begången varnade Herren Kain för den. Herren hade givit akt på offret och talade med Kain. Herren hade, när Han ej kunde godkänna Kains offer, sett att hans blick blev skygg och mörk. Detta uttryck i blicken hade sin grund i vreden, som behärskade hans hjärta, och denna var återigen orsaken till en närmare förbindelse med Ormen som lurade utanför hjärtedörren. Kol. 3: 8 - 9.

O, huru ofta har ej vreden bringat sorg och olycka över den vredgade själv, familj, andra troende och Guds församling, 2 Kor. 12: 20 - 21. Är en människas andliga ståndpunkt i förhållande till sin gudsdyrkan ohållbar inför Gud, framträder detta ofta i ett ansikte präglat av den skygga, mörka blicken. Och har den därtill gripits av vredens, avundens och hatets demon, förråder blicken ännu mer hennes hjärtas sinnelag, Ef. 4: 31. Dessa uttryck vittnar även om Guds misshag över en sådan, Jak. 1: 19 - 21. Gud skone oss från ett sådant hjärta och sådana blickar.

Det är en hemsk tavla som möter oss här. En som offrar åt Herren i orätt sinnelag blir en utövare av en av Ormens mörkaste planer. Den som offrat åt Herren lägger hand på sin broders liv. Som vi förut sagt; en fasaväckande illustration på dödshandlingen mot Jesus, 1 Joh. 3: 11 - 12. Men så handlade även Israels barn. De offrade åt Herren, men dräpte profeterna, Matt. 23: 29 - 35. Och vid Jesu hitkomst offrade de sina gåvor 23 - 24, men gjorde templet till en rövarekula och dödade Kristus.

Kain talade, som vi förstå, vänligt och inställsamt med Abel för att locka honom i fällan. Sedan avund och hat fått rum i hjärtat blir tungan lismig och falskheten rotfäst i själen. Detta är Ormens drag att förvandla sig, som blir synligt 25 - 28.

> **I skolen med glädje tacka Fadern som gjort eder skickliga till delaktighet i de heligas arvslott i ljuset.** *Kol. 1: 12.*

Akta dig, broder och syster, för dem som lismigt talar väl om dig, sökande locka dig med sig på sina vägar ut i vildmarken. Lyssna ej därtill. Håll dig på avstånd ifrån dem. Ofta sökte fienden på denna väg locka Jesus ut på otillbörliga marker, Matt. 4: 1 - 11, men ej förr än Hans tid kom lät Han sig tagas. Eller när Guds tid var inne att friköpet skulle ske, Joh. 10 - 18.

Ute på marken, därifrån han hämtat sin offergåva, flöt nu Abels blod.

Ej underligt då, att Gud som ser allt, ej kunde finna behag i Kains offergåva. Den talade sitt dystra språk om vad som skulle ske. »Den som hatar sin broder är en mandråpare» 1 Joh. 3: 15. Aposteln Johannes varnar för denna synd, och likväl finnes det många bekännande kristna, som gå med ett oförsonligt sinnelag, vilket är liktydigt med hat, personer som genom förmenta eller verkliga oförrätter bära bitterhet i sitt hjärta v. 16. Många troendes andliga liv har därigenom tynat bort och även icke-troende har genom sådant avhållits från att söka Gud. Skulle dessa rader träffa någon broder eller syster med ett sådant sinnelag; tag emot varningen och gör sinnesändring, eljest blir följderna de svåraste.

Vår välsignade Mästare, hjälpe du oss att förlåta och älska varandra för din egen skull.

Glaspärlor.

När Gud fordrar ett offer av oss, så har han alltid i beredskap en stor välsignelse. Vi kasta oss icke i armarna på en bödel, utan i en kärleksfull Faders famn. Här förloras ej något om än det för ögonblicket kan synas så. Det säges att Richard Cecil satte sin lilla dotter på ett stort prov. Han tog henne upp i sitt knä och frågade henne, om hon älskade honom så högt att hon ville offra ett litet halsband av glaspärlor, som hon värderade så högt. Hon såg på fadern med tårade ögon och svarade: »Ja, far». »Nåväl» sade han »tag dem då av dig och kasta dem i ugnen». Med klappande hjärta och dröjande steg gick hon och gjorde denna stora uppoffring. Därefter kastade hon sig under högljudd gråt i hans armar. Hennes fader klappade hennes huvud, som var höljt av gyllene lockar, och sade milt: »Nu vet far att du älskar honom».

Under flera dagar sedan sades det ej mer om den saken, men så kom hennes födelsedag. Fadern överlämnade åt henne en ask, och då hon öppnade den, fann hon däri ett halsband av äkta pärlor. »Häng det om halsen, ty detta är din faders kärleksgåva till dig» sade han till flickan. Hon såg in i hans ögon, och en strålglans bröt fram från hennes ansikte. Hon kastade sig åter i hans armar och jublande sade: »O, far, jag förstod det icke den gången, men nu förstår jag det».

Ja, så är det. Huru lite förstå vi icke, men det är en som förstår allt. Gå till korset och lämna allt som är värdefullt, då skall du få känna kraften av det liv Han giver och bliva iklädd de gåvor Han har i beredskap åt dig.

Korsets budskap.

Pris ske Gud, jag är frälst.

Brev-vittnesbörd.

»Tack för kärkommet brev. Det gjorde mig så glad. Jag gick verkligen och längtade efter att få höra från dig. Jag är lycklig över att kunna säga: »Pris ske Gud, att jag är frälst». Dina ord; »att det icke är vad vi känna, utan därför att Gud har sagt det, som vi äro frälsta», gav mig en sådan styrka, att jag nu kan glädjas över att jag är ett Guds barn och har fått mina synders förlåtelse. Du förstår nog dyre broder, att det är många strider ännu att utkämpa, mycket som skall redas upp av det man ådragit sig under tiden borta från Herren. Men lovat vare Hans heliga namn, Han hjälper underbart igenom blott vi förtrösta på honom.

Jag tyckte jag var alldeles känslolös när jag stod upp och gick fram för att bedja till Herren. Jag skulle helst velat sprungit min väg ut igen. Men

när du bad för mig kom tårarna, och jag kände mig som en förlorad syndare som behövde nåd. Ja, ära vare Gud, Han tog emot mig som jag var och frälste mig av nåd. Det är underbart att känna sig vara Hans tillhörighet, och allt har rett upp sig till det allra bästa.

Jag hoppas Du mår gott och har det välsignat där du vittnar om Herren. Jag beder för dig att du måtte få se själar komma till Gud. Jag vet ju att detta är din högsta önskan. Tala om för dem huru jag kände det när jag kom till Gud, det kanske kan hjälpa någon. Säg dem hur underbart det blir bara man släpper allt som vill hindra. Gud gör allting väl.

Min hustru hälsar så hjärtligt. Du undrar om hon är glad. Ja, vad tror du? När Herren svarar på bön måste man ju bli glad. Hon tackar Gud som sände dig i min väg och fick bli medlet till min frälsning. Skall hälsa från - - vi ha välsignade bönestunder tillsammans.

Jag vill nu sluta med bön till Gud, att Han måtte på ett underbart sätt komma dig till hjälp. Tack att du icke tröttnade på mig, utan bad och förmanade. Herren löne dig!»

Beder din broder i Herren.

Hälbrägdagörelse.

Hade just kommit till en plats för att ha möten, då i hemmet där jag skulle bo satt en moder med sin dotter och väntade att få ett samtal och förbön. Dottern var trolovad, men mycket klen till sin kropp, ansåg sig på grund därav ej kunna bilda ett hem. De önskade ej söka läkare, ty de trodde Jesus kunde hjälpa. Det var att genast sätta sig ned inför Guds dyrbara ord. Vi läste och samtalade om Herrens underbara gärningar, men också om vikten att vinna stillhet inför Guds vilja och vänta hjälpen ifrån Honom. Men när vi satte vårt hopp till Jesus kunde vi även bli till hjälp för varandra. Av de olika sätt varpå Jesus hjälpte de sjuka vill det synas som Han avpassade dessa efter den särskilda fostran var och en behövde för det andliga troslivets utveckling.

Vi böjde knä inför Herren, och under bön och händers påläggning bars denna unga vän fram inför Herren. Hon blev underbart stärkt till både ande, själ och kropp. Att de tillhörde pingstvännerna visar endast att vi alla behöva varandra.

Vid ett senare besök, då jag var i ett hem och telefonerade fick jag händelsevis höra, att denna syster bodde i huset. Gjorde då ett besök hos dem, till stor överraskning och glädje å ömse sidor. Deras första fråga var, om de kunde få ha en bönestund. Och ingenting hellre än detta. Fick då tillfälle att nedkalla Guds välsignelse över dessa unga makar.

Ett hem, där längtan efter bönestunder näres, är ett lyckligt hem. O, att alla förstodo detta. Ja, att alla troende vänner förde denna längtan med sig vid besök i hemmen. Men ofta blir det endast tomt prat, som ej gagnar det andliga livets utveckling. Sådana besök efterlämnar större tomhet än som varit förut. Må vi som vittnen, och även varje troende, välsigna hemmen där vi gå in, och på detta sätt bliva förmedlare av andlig bärande kraft åt familjemedlemmarna.

Små plock.

»Ja, det ser ut, som det måste vara tidningar här. Det kom upp till mig en syster, som jag sålt en tidning till, och nu bad hon mig sända efter flera ty hon ville sälja några. Hon talade om, att hon blivit frälst för många år sedan i en annan stad och att Br I. hade fått vara det synliga medlet därtill. Syster Ruth Hanssons foto talade så till henne, att hon, när hon kan, vill sända en slant till henne. Sänd då ytterligare 5 nummer till och sedan vidare för hela året».

Den som finner vishet finner livet

Mammons träl.

Luk. 12: 16 - 21.

C. F. I.n. C. F. ISRAELSSON.

Se. Jesus alla dem för dårar hylla Som skatter samla utur jordens mull. Och
endast söka sina lador fylla Med det de fick av nåd för Jesu skull. Förnöjd o. glad till
kropp och själ. De villigt bliva Mammons träl. Och tänka ej på själens väl. KÖR: O. lyssna, hör det kä-
ra själ: Är även du en Mammons träl? Har du ej själens skatt hos Gud? Du drabbas kan av lagens bud.

Se dåren uti själisk glädje tryggas
Med tro på åkerns gröda dag för dag.
De gamla lador rivas, nya byggas.
Nu säkras skall hans framtid i ett slag.
Se, allt han önskat kommit har,
Och levnadsglad sin dag han tar.
All oro nu med vinden far.

Han talar med sig själv om all sin gröda.
Och säger: "Kära själ, du mycket har,
Som räcka skall i många år till föda.
Det skall ej tryta, därför inget spar.
Giv dig nu ro, ät, drick, var glad
Med vänner i de gladas lag,
Och tänk ej mer på nödens dag.

Men plötsligt får hans hjärta bävan känna.
Och stum hans tunga blir inför den röst,
Som ropar ut med domsbasunens stämma:
"Du dåre, som dig trott ha gåtan löst.
I natt utkrävas skall från dig,
Din själ och allt du tog från mig.
Vem får då det du samlat dig?"

AFRIKA.

Stillhet.

Mycket har hänt sedan jag sist skrev. I dag fredag, sitter jag i bädden och skriver, men bliv inte förskräckt, ty jag är ej sjuk. Jag har varit uppe natt och dag tills jag blivit helt utschasad. Och som jag har en otäck förkylning delade jag ut arbetet i går till flickorna och sade, att de ej fick kalla på mig utan vid nödfall. Gick i bädd kl. 11 på kvällen och sov ända tills kl. 7 på morgonen. Fick då en kopp te och sov sedan ytterligare två timmar. Skrev så ett brev hem och fick därefter ett glas apelsinsaft, och nu har jag sovit i över en timma och känner mig som en ny människa.

Medan jag nu njuter av stillheten skriver jag detta brev och sedan ett par andra, ty tiden är så begränsad och dagarna gå så fort.

Haltande.

Dagen innan konf. föll Syster Irene och skadade sitt knä mycket illa, så att hon har fått ligga i värk tio dagar. Nu, en månad efter, är hennes knä ännu så svagt att när hon går värker det. Hon kommer haltande in till mig om morgnarna, och får vara mycket försiktig med det, både när hon ligger och sitter. Att börja med trodde vi att hon skadet knäskålen, men det visade sig att så ej var och vår tacksamhet till Gud för detta var så stor att den övervägde alla andra missräkningar.

Det kan nog förstås hur mycket mer arbete som föll på mig, med Irene i bädd; konferensen, sjukhuset, B. B.-hemmet och matgästerna, men underbar som vår Gud är, hjälpte han härligt igenom även i detta. Biskopen var ej heller så frisk under konf., så jag var ofta och hjälpte fru Murphres med honom. Han bodde hos dem.

Ett fel.

Nu, efteråt, har vi haft en mycket svår influensa, särskilt bland barnen, och det har gjort att arbetet tagit nära nog alla våra krafter. Ett par svåra förlossningar kom även till, med de gamla vanliga historierna, och sedan började skolan med dess jäktande liv. Det är blott ett enda fel med oss och det är, att vi ha mer aktivitet än tid. Men i jäktet få vi ofta lyfta våra hjärtan i bön till Gud om vishet och en djupt rotad frid så att jäktet ej gör oss otåliga. O, hur mitt hjärta prisar min Fader för Hans godhet i denna del.

Underbart resultat.

I går upplevde jag något som gjorde mig mycket glad. Vi har haft en hednisk moder här med ett fyra mån. gammalt barn som hade lunginflammation. Modern hade varit hos trolldoktorn, men barnet blev endast mera sjukt. Till sist kommo de hit. Vi sade dem som vanligt, att vi ville försöke och göra vårt bästa, men att det var endast Gud som kunde hjälpa barnet. O, hur vi bad under arbetet med det. Smuts, illaluktande medicin avtvättades och rena kläder sattes på barnet. Vi lade den lilla i en av våra korgar, sedan gick jag in i mitt rum och föll på knä, anbefallde oss och allt vi gjorde för detta barn i Guds hand. Då alla andra misslyckats erinrade jag Gud om, vad han kunde och vem vi voro, och vem den arma modern var m. m. Febern gick upp och ned under tre dagar, tills det allt såg hopplöst ut, ty barnet kunde knappast andas. Men så en kväll i förra veckan sjönk febern och en förbättring inträdde. Strax efter det den lilla visat tecken till att bliva frisk tog modern av sig de hedniska talismännen; horn, träbitar, pärlband, skinnsäck. Hon ville nu bli den »Store Gudens» tjänare. Under en veckas tid ha vi bedit och samtalat med henne.

En vunnen själ.

I går sändes hon hem med sitt barn. O, vilket ljus fanns det icke i hennes blick! Nakna kommo de hit, men snyggt klädda gingo de härifrån. De kommo smutsiga hit, men när de gingo omgav dem en gloria av renhet. Allt detta var dyrbart, men störst av allt var dock det modern sade: »Detta barn är nu Guds tillhörighet. För Honom vill jag fostra detta mitt enda barn». Hon önskar komma hit igen efter någon vecka och få vi då ytterligare tillfälle för samtal. Nu följa våra förböner med dem att moder och barn må bliva

budbärare till deras vännner, som ännu sitta i hedendom och mörker. Vem kan ana de skördar som detta enda barn möjligen får vara medel till att bärga in i Guds lada?

Giv mig själar.

Igen beder jag av hela mitt hjärta: »O, Gud, giv mig själar för ditt rike!» En kropp är ett svagt ting, men då själen i denna kropp blir gripen av det eviga ljuset, vilken kraft blir det då ej i den? En källa djup av tillgångar har den då.

Det är därför jag är så glad, ty när de sjuka, lidande och behövande komma till oss, så finnes det nog av bön, kärlek, tro och hopp till att förvandla dem. Jag räknar det som idel förmån att få vara med såväl i striden, som i segern. Med i gråten, men också med i jubelfröjden. Ofta finner jag mig själv sägande till Gud: »Du är underbar, underbar, ja underbar».

Ruth.

Svåra tider.

En amerikansk astrolog förutsäger, att svåra tider med jordskalv, översvämningar och hungersnöd är att vänta mellan åren 1936 och 1943, och att Betlehemsstjärnan åter skall bli synlig det sistnämnda året. Det är allmänt känt, att under det förstnämnda året skola de tre största planeterna, Jupiter, Uranus och Neutun, samtidigt nå sitt närmaste avstånd från solen, vilket skall vara orsaken till de kommande olyckorna. Millioner människor skola dö genom pest, jordbävning och stormar, och till slut eller år 1943 skall samma stjärna visa sig, som ledde de vise männen till Betlehem. Den visar sig vart 377:de år, och nu skall den uppenbara sig i en glans, som skall överträffa t. o. m. Jupiter, då denna befinner sig närmast solen och är klarast. Den skall kunna ses även om middagen, skinande hela året med ett raskt vibererande sken. Denna stjärna visade sig 1572 och astronomerna kallade henne en ny stjärna. Det var dock ej en ny stjärna, utan var densamma som syntes vid Kristi födelse.

Mis. Vän.

I Afrikabokens intressen

besöktes sedan nedannämnda platser. Under ett uppehåll mellan tvenne tåg i

Laxå

hälsades på tvenne kära familjer vilket resulterade i ett bidrag till Syster Ruth och 10 afrikaböcker. Besöket hos fru Tideman, som låg sjuk, blev till uppmuntran och vederkvickelse. I

Rönneshytta

hölls tvenne kraftiga, välbesökta möten. De 7 kvarliggande böckerna kommo ut på första mötet då även en syster tog 10 »Fläktar». Jag sade då: »Även 10 afrikaböcker». Hon svarade: »Det är omöjligt, till vilka skulle jag få dem ut». Jag svarade: »Jesus visar vägen, vill Ni tänka på det till i morgon kväll?» »Det kan jag väl göra» sade hon. »Gör Ni det, får Ni inte sova i natt», sade jag. Hon skrattade. På kvällsmötet dagen efter hänvisade jag dem som önskade få afrikaboken till nämnda syster. Då såg hon mycket allvarligt på mig och sade: »Hur kan broder I. säga så, jag har ju inte lovat ta några böcker». »Jag tror det« blev svaret »eller har Ni inte tänkt på det?» »Tänkt på det,» sade hon »jag har inte kunnat sova något vidare i natt för dessa böcker, utan legat och tänkt på vilka jag skulle få att ta boken. Och *jag tar 10 böcker.*» Vännerna skrattade med tanke på vad som blivit sagt förut. *Ja, så gör Herren när någon vaknar upp över missionsgärningen.*

Stene

var så nästa plats. Till mötet på kvällen kommo flera från Kumla i bil med vännerna Kettisen, andra cyklade. Jag hade ej väntat få ut några böcker denna gång, men då jag stod och talade med Hr Kettisen om avgörelse för Gud, kastade jag fram tanken om spridandet av afrikaboken, och till min överraskning sade han sig vara villig försöka. Fick sända honom 10 böcker. *Det är underbart huru Gud leder arbetet i denna sak.* Besöket i

Lindesberg

resulterade även i 10 böcker »För Jesus och Afrika», och har jag senare fått beställning på ytterligare 10 st. böcker av mina trofasta medarbetare i missionsgärningen. Besökte flera vänner, även Past. Larsson, som gav mig ett bidrag till Syster Ruth. På sjukhuset låg syster Lisen Eriksson. Kom ihåg henne i edra böner. Hon har så ofta kämpat för andra i sina böner. Herren är henne nära, men hon behöver få stillhet och vila i Kristus. Tvenne goda möten höllos i

Västerås.

Sedan sista besöket hade broder Hellman gått till sitt eviga hem. Med verklig saknad tänkte jag på honom och de många gamla kämpar som lämnat den stridande församlingen sedan jag började besöka Västerås. Frid över dessa vänners minne. *Må de en gång få möta sina kära inför den vita tronen.* Ett par husbesök gjordes och några böcker utplacerades.

Sura- och Hallstahammar.

Deltog med i ombudsmännens offerfest i Surahammar och ett vanligt möte i Hallstahammar vilka voro goda. Några böcker kommo även ut här och vännerna Söderlund tog emot mig med glädje uti deras hem, där jag stannade över natten.

Sala

besöktes sedan. Fastän ej många voro församlade var stunden dyrbar, och de flesta prisade Gud. Det är inte ofta så många beder i ett möte, som de gjorde här. Missionskollekten blev 9 kr. Dagen efter sände en syster som var med på mötet ytterligare 5 kr. till kollekten. Jag fick en förnimmelse av att någon skulle taga 10 afrikaböcker, men då de alla sade nej, förstod jag att Herren hade den annorstädes. Morgonen därpå, då vi skulle gå till frukost, gingo vi över torget. Träffade där en broder i Herren. »Tio afrikaböcker» sade jag. »Afrikaböcker» sade han, «har jag den inte förut. Nej, det var sant, jag blev så gripen av Syster Ruth Hanssons föredrag i Stockholm så jag sände en slant anonymt till br I. Jag tar 10 afrikaböcker». *Gud giver de rätta förnimmelserna.*

C. F. I-n.

Bönesvar.

En medelålders man blev frälst. Vid avresan från platsen kom han till tåget för att säga farväl och sade: »Nu skall jag resa hem till mina gamla föräldrar och tala om för dem, att jag blivit frälst ty de ha bedit för mig under många år». När han sade detta, lyste glädjen ur hans ögon. Han tänkte på huru glada de skulle bliva. Föräldrarnas glädje kände han redan. Ja, huru underbart det är när förlorade söner vända åter till sina föräldrars Gud. Är du ett bönens barn, en förlorad son, gläd dina gamla föräldrar med, att du genast flyr till honom som du under många år längtat efter att få möta. Jesus väntar på dig. Skynda innan far och mor bäddas ned i graven.

Fru Persson på väg ut till sitt arbete.

Hemförlovad.

Sorgebudet har nått oss att Missionärsfru Henny Persson hemförlovats. Hastigt gick hon bort när tid var inne. Missionär Persson, ovetande om sin hustrus död, kom endast en timma efter hennes död till platsen där hon var för läkareundersökning. Själv hade han blivit malariasjuk och påskyndade därför sin resa till platsen där hans hustru var. Det var en särskild skickelse, att hon kommit till den trakt, där hon först började sitt missionsarbete, och där även missionär Rundfeldt fick sin grav. Hon dog den 17 maj i Gikuki, Portugisiska Ostafrika. Hon har lämnat minnet efter sig som en trogen Herrens tjänarinna. Med syster Ellen Björklund, som hon reste ut tillsammans med, fick hon den första tiden dela arbetets krävande påfrestningar. Nu vila de båda i Afrikas jord till uppståndelsens morgon. Det lyser evighetsljus över missionärernas grifter. Friden vilar över vår systers livsgärning. Gud styrke Broder Persson och skydde honom och hans barn. Bed för dem.

För AFRIKA.

Till undertecknad kan vid vilken tid på året som helst sändas nedanstående gagneliga saker för Syster Ruth Hanssons arbete i Afrika: Gammalt linne, tygstuvar, nya och gamla kläder, även underkläder. Babykläder, lakan, örngott, kuddvar, bolstervar, täcken, filtar, herrhattar, mössor för barn, näsdukar. Blyertspennor, stålpennor, pennstift, griffeltavlor och grifflar, små speglar, notesböcker, skrivpapper och kuvert. Tvålar och leksaker m. m. Allt gammalt bör rengöras och tvättas. Vill någon giva ett bidrag till frakten mottages även detta med tacksamhet. Skriv Edert namn och adress jämte en hälsning och ett bibelord och sätt på sakerna. Ej några långa brev. Är något avsett för någon särskild så angiv detta vid Edert namn.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936 938. 36. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Juli 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Skall jag taga vara på min broder.

1 Mos. 4: 9 - 16 ; 37: 2 - 11 , 18 - 36.

I Kains handlingssätt se vi verkligheten, ja, den hemska sanningen i hans svar: »Skall jag taga vara på min broder». Denna förfärande likgiltighet för andra, ja, för sina egna, ter sig ofta hos dem som kalla sig kristna. Man känner intet ansvar inför den andres liv, den andres evighetsväl. Och därför bliver ofta svaret på denna Herrens fråga: »Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder». Man vet sig handlat illa mot sin medmänniska, att man lagt hinder i vägen för dens frälsning med sitt oförsonliga sinnelag och då vill man helst söka skudda ansvaret ifrån sig med orden: »Jag vet det icke».

En flykting.

Den ena synden följer på den andra. Vad som inte lyckades med offergåvan, söker Kain göra med en lögn, och därmed var syndens mått rågat. Vad Gud ej gjorde mot Adam, när han föll, det hände med Kain. Han blev förbannad liksom Ormen, vilket var liktydigt med förvisning från Herrens ansikte. Han blev även förvisad från åkerjorden. Den hade mottagit broderns blod av hans hand och därför kunde ej samma hand välsignande bereda jorden till skörd. Ostadig och flyktig blev han till sitt sinnelag, något som alltid följer på liknande handlingar. Tyngden av sin missgärnings storhet fick nu Kain känna. Han erkänner, att den är större än han kan bära den. Detta är den hemska känsla som varje själ kommer att känna, när hon i sin förvillelse sökt bedraga Gud och som en följd därav fått Guds förbannelse vilande över sig. Kain känner att han måste bort. Bort från sin förut lyckliga tillvaro vid åkertegen. Bort för att gömma sig undan Herrens ansikte, och med känslan av att vara förföljd av alla som möter honom. Är det inte samma känsla som gör konung Saul flyktig och fridlös sedan Gnds Ande vikit ifrån honom. Eller Judas då han lagt sin hand på Guds smorde.

Ett skyddstecken.

Hans bekännelse inför Herren gör att Han giver honom ett tecken till skydd mot hämnarna och uttalar även sin dom över dem som lyfta sin hand för att dräpa Kain. Häri se vi Guds omsorg, även om dem som äro förlorade. De få ut sitt goda här. Vad det var för ett tecken som Herren satte på Kain är svårt att säga, men kanske han fick behålla sin mörka blick och hy, som skilde honom från de övriga. Synden brännmärker alltid sina offer. Gud skone våra kära

och vår svenska ungdom för dessa mörka märken.

Bort från Herren.

Judafolket synes även på samma sätt som Kain, ha levat upp hans erfarenhet av ostadighet och flyktighet. Spridda som de äro över hela världen, ha de ingen varaktig plats, utan drivas som flyktingar från det ena landet till det andra. Detta skedde därför, att de lade sin hand på den andre Abel. Men då den förste Abels blod ropar om hämd för alltid, så ropar den andre Abels blod om misskundsamhet. Därför skall också kvarlevan av Israel till sist varda frälst. Men en utrotning av dem kan aldrig ske, ty Herren har satt sitt skyddsmärke på dem. Och var man ser dem, kännes de igen.

Därefter skrevs ned denna dystra sanning: »Så gick Kain bort från Herrens ansikte». Så är varje människas slut, som ej låter varna sig för synden och särskilt för dem som härdar ut i sin ondska, menande att det går an att bedraga Gud.

Mamma, jag vill bli frälst.

En moder kom en kväll med sin lilla flicka fram till mig efter ett möte och säger: «Jag var på väg ut från kyrkan, då min lilla flicka började att gråta och säga att hon ville bli frälst. Men jag sade till henne, att detta kunde hon ej förstå. Men hon grät hejdlöst och sade: »Mamma, jag vill bli frälst, mamma, jag vill bli frälst». Jag tvingades då att gå tillbaka, och nu frågar jag: »Är hon inte för liten att förstå sig på det»? Jag sade modern att Jesus bjudit oss föra barnen till honom. «Ja» sade hon »det är ju sannt». Jag frågade den lilla 11-års flickan om hon ville bli frälst. Hon svarade gråtande: »Ja, det vill jag». Hon föll genast på knä och bad: »Gode Gud fräls mig och förlåt mig att jag syndat mot dig». Det hördes så kärt att få lyssna till denna bön från en liten oskuldsfull flicka. Jag lade min hand på hennes huvud och välsignade henne. Hon trodde att Jesus hade förlåtit henne, och hon tackade Gud därför.

Vid en middagsbjudning i detta hem då vi även hade en bönestund, tackade denna lilla flicka Gud, som om hon brukat göra det under många år. Det rörde mitt hjärta djupt och jag suckade i min ande: »O, Gud, bevara detta barn för förvillelserna i världen.

Smärtsamt nog, blev denna lilla planta utsatt för världens frostvindar och kom bort från solskenslivet i Jesus, men hon är inte glömd av Gud.

Evangelistarbetet.

Kallelse till ett mera ordnat agressivt evangelistarbete har från ungdomsåren ständigt följt mig, t. o. m. under det mest rastlösa arbete i hemförsamling och ute i Sveriges bygder. Vid försöken att realisera detta arbete har ofta hinder rests från olika håll, men trots detta har kallelsen stannat kvar.

Jag vill därför med dessa rader söka väcka de av mina vänner, som under en hel del år stått troget vid min sida i missionsgärningen, och även andra, att hjälpa mig i realiserandet av denna kallelseuppgift. På grund av, att Jesus tillsatt detta ämbete i den kristna församlingen, så ock på grund av Guds nåd mot oss och för Lammets blods skull, bör detta arbete mera omhuldas än som skett.

Denna sak fick en förnyelsestöt då jag besökte en plats i våras för tre dagars möten i en liten baptistförsamling. Tvenne kvinnliga evange-

lister hade verkat där för tre år sedan och en god väckelse blev resultatet. En liten god församling bildades och efter ett par år byggde de en predikolokal. Mötena voro dyrbara och budskapet mottogs med glädje.

Våra predikanter hade på oregelbundna tider haft möten på platser i närheten. Hade vi haft evangelistkrafter tillgängliga hade dessa säkerligen kunnat användas till samma nytta, och även på många andra platser som vi måst lämna av brist på arbetare. Det går ju an när andra kunna taga upp arbetet på ett mera aggressivt sätt, ty då sker ej därmed någon förlust för Gudsriket, och för detta prisar vi Gud. Men där ej så sker blir det förlust både för Gudsriket på jorden och den frälsta skaran i härligheten.

Det finnes många platser ännu, som kunde få en besökelsetid från Herren, även i Skåne. En sådan plats ha vi som utpost till Råå församling. Pastor Nyberg och undertecknad gjorde för c:a 1 1/2 år sedan iordning en liten lokal för möten, ungdomsverksamhet och söndagsskola, men predikantens tid hinner ej till och själv är jag ute så mycket på resor, den tid då arbete borde utföras. Säkerligen skulle ett par lämpliga kvinnliga evangelister här kunna verka till välsignelse. Besöket borde då gälla minst tre månader och under tiden även besök göras i hemmen.

Frågan är om vi skola behålla lokalen längre än till hösten, ty den tar ju likväl 300 kr. om året i hyra, vilket ju är rätt mycket för en liten församling. Men den besjälas, icke allenast av Wesleys stora tanke; »Hela varlden är mitt pastorat». utan även av Jesu ord; »Gån ut i hela världen och predika evangelium».

Du som läser dessa rader, och är frälst, du har säkerligen själv förnummit syndens hemska makt att bringa sorg och nöd in i ett människohjärta. Men du har också hört Guds röst genom det förkunnade ordet, vilket bringat hugsvalelse och tröst till ditt eget hjärta. Du mötte kanske också på din väg någon som vägledde dig till Kristus. Säkerligen har du gång efter annan fått påminnelser om ett mera aggressivt deltagande i själavinnarearbetet, när du tyckt dig höra nödropen från den olyckliga skara, som liksom du fordom gjorde, vandrar borta i synd och nöd, trots skratt och glam.

Vill du vara med och även här göra din insats. Sänd undertecknad ett årligt bidrag till hjälp att underhålla evangelister. Kanske medel kunde vara inne så tidigt att detta arbete delvis kunde ordnas för hösten.

Visserligen har vår kyrka de senare åren mera intresserat sig för evangelistarbetet, men »vad förslår det bland så många».

Min tanke var att kunna lämna 15 kr. i veckan till varje evangelist som arbetar på icke upparbetade platser och 10 kr. till dem som arbeta i ekonomiskt svaga församlingar. Vad som sedan mera behövdes fingo insamlingarna under mötena söka betäcka.

Ej någon som brukar sända medel till kyrkans allmänna evangelistkassa bör sända dessa till mig, men kan därutöver göras något, så tar jag emot detta med glädje. Det ena givandet bör ej inkräkta på det andra.

Redovisningar av inkomna medel införas i denna tidning samt i S. S. så ock utbetalda underhåll.

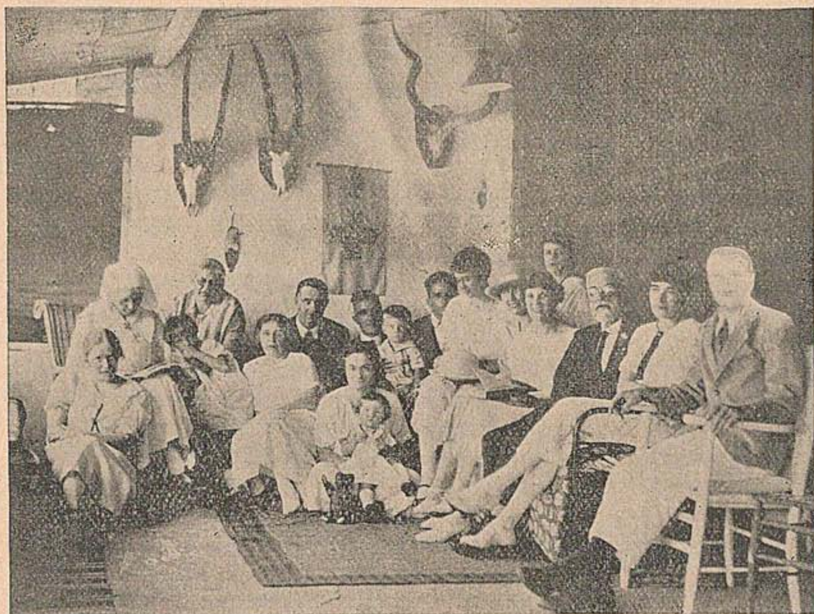
Bed över saken. Gör som Herren säger då blir allting väl och Gud är med oss.

C. F. Israelsson, Råå. Postgiro 90873.

Missionär Ruth Hansson

i Old Umtali, Afrika, har genomgått en svår operation i Salisbury för varbildning i huvudet men Gud har underbart hjälpt henne igenom och trodde hon sig vara tillbaka på missionsstationen vid denna tid. Låt oss tacka Gud för Hans omsorg om sin tjänarinna, och bedja att Han styrker henne till kropp och själ. Hon beder om sin hälsning till vännerna.

Bevara genom Helig Ande det

Vita missionärer i Old Umtali på verandan å syster Ellens och Ruths hem.

AFRIKA.

1935.

Kärlek som en mur.

Vi har två andra mödrar här, den ena har två, och den andra tre barn. De äro också hedningar men önskar att få se ljuset. Deras barn äro verkligt rara och inte det minsta rädda för den »vita Mormorn». Ibland vinnes mödrarnas hjärtan genom barnens kärlek och tillit till oss. Jag säger därför till flickorna: »Låt oss omgiva dem med kärlek liksom en mur».

Framför mig ligga flera brev, som låg och väntade på mig, då jag kom hem från min resa på distriktet. Det är inte ofta jag har så många försenade svar, men allt sedan jag kom åter till Afrika, har det blivit mera svårt att få tiden att räcka till. Men det är ju endast som det bör vara, att bli mer och mer självuppgiven och gå helt in i Jesus Kristus. Ser jag inåt på mig själv, eller utåt på andra, blir det endast mörkt, mörkt. Men ser jag uppåt och i tron famnar de himmelska värdena, ja då blir det så underbart. Tänk att en gång få träda fram inför Guds tron fullkomliga, utan minsta fel. Jag tar ett djupt andedrag, när jag tänker därpå.

En man krossad.

Ett olycksfall inträffade i maj i en gruva här i närheten. Jag gick dit för att vara till hjälp. En stor sten, som lossnat från en bergvägg, hade fallit ned och krossat en av männen som stod närmast. Sorgligt måste det vara att på detta sätt träffas av döden och bli en enda blodig köttmassa. Tre andra blevo svårt sargade. Vi har besök av poliser som gör undersökning i saken. Att en svart mer eller mindre dör är i mångas ögon en bagatell. Men det griper

mitt hjärta att se dem bliva så lemlästade för livet blott för guldstoftet. Vi, den vita rasen, har ett oerhört ansvar. När vilja vi förstå detta till fullo? Gruvorna äges endast av de vita.

Ett nytt sjukhus.

Vi hoppas igen, och arbeta på att få ett nytt sjukhus och medel nog för att flytta hela sjukhusavdelningen. Igen arbetar jag med planer och upplägg. I mitt hjärta är jag viss om att det är Guds vilja och jag tror, att Han själv skall hjälpa oss. Ty i Guds kassa är ingen brist, och på Honom lita vi.

Jag har haft en lång paus. Fru Murphree kom på besök. Nu är det kväll. Dagarna äro varma, t. o. m. heta, men nätterna kyliga, så luftombytet är svårt, när man är förkyld. Har just mottagit meddelande om att missionärerna från Mutambara kommer och önskar stanna över till måndagen, så nu få vi fullt hus över söndagen.

Det rustas.

Ute i världen är det oro. Folken tala om frid, men rustar sig till strid. Riken vackla och furstar ha det bekymmersamt. Hur gott att få lägga min hand i Guds och verkligen känna trygghet. Vad kriget med Abessinien skall föra med sig är icke gott att veta och hur det kommer att gå för de svarta. Skola dessa barn få bevittna och se den vite mannens hat och deras sätt att döda och förgifta. Jag är verkligen glad, att vi har en stark himmelsk konung. Endast så långt får det gå, sen griper Han in, ty Han har alla trådar i sin hand. Jag älskar att upprepa det igen: »Han har alla trådar i sin hand».

Biskop Johnson.

Konferensen var särskilt god. Det var mycken bön, bibelsamtal, och stillhet präglade samvaron från början till slut. Det var verkliga vilostunder för ett av jäkt tröttat hjärta. Detta år är ju det sista Biskop Johnson kommer till oss. Han har åldrats mycket genom den sjukdom han hade i fjol. Vi kunde då ej annat än undra hur länge det skulle dröja, innan hans liv ändades. Han har ej något av den vigör, som var så säregen för honom. Att se honom så svag, och nu för sista gången, gav en stilla prägel och eftertanke åt oss alla till ett mera helt utgivande. Den tanke som var och en personligen först sysselsatte oss var »tidens korthet, och så mycket som väntade på kraft och arbete». Så gå vi in i ett nytt konferensår med ett enda mål; Att göra Din vilja, o, min Gud!

Hälsa vännerna.

I evangelium förbundna

Ruth.

Väckelse i Alaska.

På samma gång som missionssekreteraren Gust. E. Johnson insände för sin spalt i detta nummer, sände han ock ett enskilt brev från missionärerna Ralph och Alyce Mountain, Alaska, från vilket vi översätta följande glädjande nyhet:

Vi äro mitt uti en väckelse, vars like vi ej ha sett förut. Under någon tid ha vi känt, att Guds Ande talat till detta folk och att det skulle bli ett vändande till Gud, men det kom förr än vi väntade. För två veckor sedan vid vårt söndagskvällsmöte leddes jag att giva en inbjudan och till vår stora glädje och överraskning gåvo omkring ett 30-tal sig tillkänna och mottogo Kristus. Dessa nyomvända kommo på måndagskvällen till bönemöte och togo del med bön och

vittnesbörd, och det var underbart att höra dem. Vid slutet av mötet gav jag akt på, att andra sutto gråtande, vadan jag åter gav en enkel inbjudning, och nu var det åter en tio stycken som kommo till Kristus. Sedan ha nästan vid varje möte människor, gamla och unga, kommit till Herren för att finna frälsning. Avfällingar och syndare ha kommit till vårt hem för att få hjälp till att komma i en rätt ställning till Gud. Allt detta utan någon som helst trugning — det synes vara ett den Helige Andes verk, och vi människor ha litet därvid att göra. Vi har här bedit med över ett sjuttiotal och flera synas komma, ty många äro påverkade. En andlig skörd av det utsådda sädet synes vara för handen. Huru tacksamma vi äro att Gud anförtrott denna välsignelse åt oss. Missionär O. P. Andersson besökte platsen här för många år sedan, och några av de, som nu äro gamla, fördes då till Herren och reste till Golovin för att bli döpta. Nu har Gud åter öppnat väg till verksamhet bland detta folk, men vi ha endast ett litet regeringshus att samlas uti, där det ej är rum för alla, som vilja komma. Vad vi behöva är en kyrka, folket har intet att giva härför, men de äro villiga att hjälpa till och hugga timmer för att bygga. Men medel behöves för inredning, och vi hoppas och vänta att Förbundet kommer oss till hjälp så fort som möjligt.

Detta är i sanning behjärtansvärt.

Mis. Vän.

I Afrikabokens intressen.

Heby.

En pingstsyster som vid föregående besök å mötena erhållit rik välsignelse från Gud, sände bud till en del som bodde runt omkring, att gå till kyrkan och höra ordet. Ett fyrtiotal samlades. Mötet blev härligt, och ett par vänner togo 10 böcker att sprida. Dagen efter var br Person och jag hos nämnda syster på frukost. Hon sade då, att hon ej förut varit vaken över missionsarbetets stora betydelse. Stannade över i Hedemora mellan ett par tåg och hälsade på en missionsförbundssyster som spridit 10 afrikaböcker för mig. Hon tog emot mig och välfägnade mig på bästa sätt uti sitt trevna hem. *Det är dyrbart att känna frändskap med vänner inom alla troende grupper.* Skärtorsdag och Långfredag besöktes

Borlänge.

Mötena dyrbara. Vid nattvardsgången Långfredag var det ej så få som deltogo med. Likaså i Torsång på em. Även mötet i Ornäs var väl besökt. Det synes som om församlingen skulle gå en god tid till möte. Ett par böcker gick även här. Vännerna har gjort mycket för spridandet av afrikaboken. Hade en god bönestund hos syster Vennberg, som även fick erfara förnyad styrka till sin kropp. Ett bidrag som låg och väntade för Afrika lämnades. Tack!

Falun.

Inget möte påskafton. Det sades att folket ville vara hemma och äta påskägg. Vi hade en god stund hos mitt värdfolk, vännerna Hellströms. Ett välsignelserikt möte påskdags fm. Några böcker gingo åt. På em. var föredrag om Sumatra av pastor Wankvist. Jag reste till Ornäs där br Berglund hämtade mig med bil till

Torsång och Åby

där tvenne möten höllos och flera böcker utplacerades förutom 20 st. som tvenne bröder skulle få sig tillsända. De blevo en ersättning för det som man tänkte skulle blivit gjort i Falun.

Korsnäs

besöktes annandag påsk. Tvenne möten höllos vilka voro välsignade. Det lyckadas även här att få ut några böcker. En man kom fram och sade: »*Jag kände maning och när man känner maning, då skall man lyda eljest får man ett ont samvete och det vill inte jag ha*». Han räknade upp 5 enkronor och gav mig och fick så en bok, varefter han sade: »*Jag är på fattighuset, men när man känner maning då skall man lyda*». *Huru ofta manar inte Gud på själar som ofta säga: »O, vad jag har det gott», men som ej bryr sig om maningarna de få till offer för missionen.* Handlar du så som läser detta? Säkert kommer många de sista bliva de första, och de första bliva de sista. Herren styrke på ett särskilt sätt våra vänner som står och arbetar i denna församling att de må få vara med om en vederkvickelsens tid. Bed för dem. Ett par vänner från Falun kommo på besök på kvällen då vi hade ett gott bönemöte i pastorsbostaden.

Sandviken.

Det blev ett slaskigt väder med snö. Vid stationen mötte past. Selins gossar och senare kom flickan med tåg från Bollnäs. Vi tog bil till br Linus Anderssons, där jag skulle bo. Mödramöte hölls i kyrkan. Gick dit och sjöng ett par sånger. Ett par goda möten höllos och vi erforo Herrens närhet. Flera böcker kommo ut. Ett par sjuk- och ålderdomsbesök gjordes, då jag hade zittran med och spelade flera sånger. Det är glädjande att uppmuntra de gamla och sjuka.

C. F. I-n.

Vänner, Ni som köpt Afrikaboken, sök att få ut minst en till var. Gör det, och vi ha snart hela upplagan 5000 sålda. Därav blir en god hjälp till utsändandet av en medhjälpare åt Syster Ruth Hansson. Gör det "För Jesus och Afrika". Målet är 3500 kr. i år. Ingenting är omöjligt för den som tror.

Hemförlovad förebedjerska.

Fru Lisen Erikson, Lindesberg, lämnade den stridande församlingen den 4 juli kl. 3 fm., efter en längre tids lidande. Sällan träffar man på en troende själ, som hon, i uthållighet i förebedjaregärningen, samt allvaret och gripenheten i hennes förböner. Hon var till sitt sinnelag mycket spirituell och därför också ibland mycket omväxlande i sitt temperament, men under allt låg den djupa tonen av gudshängivenhet och uppoffring för sin käre Mästare, som hon önskade odelat tjäna. I stunder av andlig och kroppslig svaghet syntes allt för henne vara hopplöst, och ibland trodde hon sig vara bortkastad från Herren. Men när sedan åter hoppets ljus började lysa fram, fröjdades hon med barnslig glädje i sin Frälsare och sjöng då helst sånger om Jesu dyrbara kärlek.

Hennes intresse för syster Ruth och missionen i Afrika var oerhört stort, och ofta gränsade detta till verklig försakelse av tid i förbön och offer. Detta kanske delvis var beroende på den tacksamhet hon kände till Gud för Hans ingripande under ett rätt så kritiskt förhållande i familjlivet. Då Gud förde mig in i hennes hem och mannen blev frälst och hon själv särskilt gripen av Gud.

Vid ett besök, som gjordes den 29 juni på sjukhemmet i Hagby vid Nora, där hon vistades, var hon redan så klen att hon ej kände igen mig. Man förstod att hon höll på att ända sin pilgrimsfärd. Frid över vår kära systers minne. Må hennes böner för sin kvarlämnade son snart bliva hörda så att de alla tre må få mötas hos Jesus. Vem skall träda i hennes ställe som förebedjare och offergivare för syster Ruth och Afrika?

C. F. I-n.

BAROMETER

å försålda afrikaböcker 1936.

	1/1	23/6
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	- -
Aarhus	46	- -
Arboga	4	- -
Avesta	10	- -
Brooklyn	5	10
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	- -
Bollnäs	- -	- -
Bomhus	- -	- -
Borlänge	66	- -
Bäckefors	5	- -
Boxholm	2	7
Bengtsfors	14	- -
Björneborg	- -	10
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bånghammar	10	- -
Delary	- -	- -
Djursholm	10	- -
Degerfors	20	- -
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	8	- -
Emmaboda	10	19
Eskilstuna	- -	- -
Falun	20	31
Falerum	- -	- -
Falköping	10	- -
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	- -
Fagersta	20	25
Fleräng	13	- -
Gevle:		
Mattens	50	60
S:t Petri	36	- -
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	30	- -
Emanuel	10	16
S:t Jakob	24	34
S:t Peter	- -	- -
Tabor	14	15
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	20	- -
Härnösand	20	- -
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	40	- -
Hälsingborg	13	- -
Höganäs	10	- -
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	20	- -
Heby	21	25
Hedemora	- -	10
Helsingfors	10	- -
Hässleberga	10	30
Iggesund	- -	- -
Jönköping	12	17
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	10	13
Kalmar	4	- -
Karlshamn	79	113
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Klagshamn	- -	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	10	18
Kristinehamn	10	- -
Kumla, Stene	16	48
Kungsbacka	- -	- -
Klintehamn	62	88
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	10	- -
Köping Eklunda	10	20
Laxå	10	4
Leksand	9	10
Luleå	- -	- -
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	27	- -
Lotorp	3	6
Lund	22	- -
Långasjö	- -	5
Lanna	- -	- -
Lidköping	54	72
Lindome	9	- -
Lindesberg	82	98
Ludvika	- -	- -
Limhamn	10	- -
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Mora	- -	- -
Malmö	2	36
Motala	- -	- -
Mönsterås	1	- -
Märsta	7	- -
Mörkö	- -	- -
Munkfors	19	- -
Mölndal	17	- -
Norrköping:		
Betel	33	- -
Salem	47	- -
Nässjö	10	- -
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	4	- -
New York	1	- -
Orsa	- -	- -
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	3	6
Råå	108	- -
Roma Kloster	15	20
Rotebro	- -	- -
San Diego	20	- -
Sandviken	10	17
Skutskär	- -	- -
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	10	- -
Sundsvall	- -	- -
Skruv	16	26
Strömstad	4	10
Svartå	- -	- -
Säffle	10	- -
Sala	7	- -
Slite	- -	- -
Stockholm:		
S:t Peter	72	74
S:t Paul	- -	- -
Trefaldighetskyrk.	15	46
S:t Marcus	7	- -
Örby	- -	- -
Kungsholmen	3	- -
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -
Torsång	- -	- -
Tranås	30	35
Trollhättan:		
Natanael	17	- -
Tabor	10	- -
Törreboda	7	10
Uppsala	38	- -
Valbo	10	15
Vivstavarv	- -	- -
Valdemarsvik	10	- -
Vetlanda	6	- -
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	- -	5
Vara	10	20
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	- -
Varberg	- -	- -
Vänersborg	- -	- -
Visby	24	27
Västerås	181	184
Åmål	25	- -
Åtorp	- -	- -
Östersund	10	13
Ödeshög	- -	10
Örebro	45	50
Östergarn	- -	- -
Öregrund	26	30

Ökning: 307. Försålda böcker: 2.679.

Dessutom ha 220 böcker utlämnats under besöken i församlingarna i våras.

R E D O V I S N I N G.

Inkommit genom försålda Afrikaböcker
1 jan. — 23 juni 1936.

Nordkvist 50:-. Barbro L. 20:-. Fanny A. 5:-. Malin P. 15:-. Siri J. 50:-. David W. 40:-. Nordkvist 50:-. Mia C. 50:-. Einar S. 35:-. Anna H. 55:-. Rydberg 15:-. John K. 5:-. Hermanna. 25:-. Markström 50:-. Emma L. 40:-. Ruth F. 15:-. Linus A. 34:-. Adelma J. 50:-. W. Björk 25:-. Ruth K. 40:-. Rothelius 25:-. Hulda J. 10:-. Nordberg 15:-. Sara M. 5:-. Lanér 50:-. Ruth Sch. 25:-. Ruth och Mimmi 50:-. P. Hydéhn 45:-. Steen 25:-. Ruth L. 3:-. Annie S. 30:-. Alma Ö. 20:-. Hedvig J. 15:-. Hilma I-n 25:-. Connée 145:-. Ingeborg B. 25:-. Ling 30:-. Lindfelt 25:-. Kihlgren 5:-. Lyd. Hörb. 50:-. Berlin 50:-. Sällbert 50:-. Adrian L. 15:-. Lalin 15:-. Korsnäs 10:-. Nils Pettersson 105:-.

För det livliga, dyrbara intresse, som jag mött under arbetet i missionsgärningen, tackar jag Gud. Det har givit mig stor uppmuntran och förstår jag, att Gud använt besöken till välsignelse. Resultaten äro skördar av vårt gemensamma arbete. Fil. 4: 1.

Hjärtliga hälsningar med tack till alla medarbetare.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

979. 36. 1300.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse — Meddelanden från fälten

Augusti 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Umgängelse med Gud.

1 Mos. 5: 21 - 24.

Det är märkligt att se, trots syndafallet i både ängla- och människovärlden, därtill Kains nattsvarta synd, huru ljuset ej kunde hindras bryta fram ur människohjärtats inre. Trots syndens hemska egenskap att kunna skilja människan från Gud, visade det sig dock möjligt för Adams barn att kunna vandra i umgänelse med Gud, Rom. 6: 13; 22.

Ersättning giver Gud.

När Set föddes förstod Eva att Gud givit henne en ersättning för Kain. Detta hopp blev också förverkligat, icke allenast i sonens avbild av Adam, utan fastmer i avspeglingen av Abels sinnelag. Det säges, att Set vid tiden av hans son Enas födelse *begynte åkalla Herrens namn.* Med andra ord; han byggde upp familjealtaret, bönealtaret, varifrån den väldoftande rökelsen från böner, mättade med gudslängtan, steg upp till Gud, Upb. 8: 3 - 4.

Gud gav oss en ersättning i Sonen Jesus för det som vi ägde i Adam, men förlorade genom fallet. När Jesus, genom den Helige Ande och Ordets livgivande kraft och tro, får taga sin boning i ett människohjärta, höres bön och åkallan därifrån. Bönealtaret uppreses och väldoften går därifrån upp till Gud. Ja, just då begynner själen åkalla Herrens namn. *Jesus ersätter allt som genom ett liv i synden förlorats.* Även evighetshoppet som grusats och allt det som sorg och vemod hade underminerat. Om den Helige Ande får göra Jesus levande för ditt hjärta, du som läser detta, så skall det som du förlorat av sådant som du tänkt skulle bliva till varaktig glädje, bliva ersatt med det som aldrig förgår, Rom. 5: 14 - 21.

Gud tog honom.

Hanok leddes in i umgängelse med Gud vid 65 års ålder och detta skedde i förbindelse med sonen Metuselas födelse. Det är nog så att erfarenheterna med åren lär oss förstå denna stora förmån mer än i ungdomen. Kanske detta hade fört honom in i någon prövning, eller någon orsak till glädje. Detta säger icke ordet, men det synes som något vid denna tid hade särskilt påverkat hans Gudsförhållande. Kanske hade han någon förnimmelse - som ofta bibelns män haft - av det som komma skulle. Månne det var Noahs insats i tredje led, som skulle bliva orsaken till människosläktets bestånd, som verkade på Hanok. Denna händelse låg visserligen 352 år fram i tiden, men det var ej mer än 52 år efter det Gud tog honom bort som Noah föddes.

Det synes som Gud genom Hanoks umgängelse med Gud förberedde denna väg för släktets bestånd.

Hanoks erfarenhet visar att en vandring med Gud ej gör livet tråkigt och gammalmodigt, utan fastmer väcker en gudomlig åtrå efter en innerligare förening med Guds intressen, vilken till sist leder till himmelsfärd med Gud. Gud tog honom bort, och människorna fann honom ej mer. Efter 300 års vandring i umgängelse med Gud och vid 365 års ålder kan ej jorden längre behålla Hanok. Liknande blir det för alla dem som vandrar i umgängelse med Gud. Andra lära förstå att sådana personer ej ha sin lust i denna världens ting, och ej hava slagit sig ned på världens fåfängliga marknadsplats, Hebr. 11: 16, dessa till en bättringens predikan som Syrak säger: Syr. 44: 16, och liksom Abel, tala de fastän de äro döda, Hebr. 11: 4. De ha blivit införlivade med Gud genom Jesus Kristus, och de äro endast att finna i Honom, Fil. 3: 9-10.

Målet: En evighet med Jesus.

Gud vare pris, att synden och fallet ej tog djupare än så, och att det finnes möjlighet för oss att vandra med Gud, i en verklig umgängelse med honom. Genom ersättningen, genom Sonen Jesus, är detta möjligt. När gudsförhållandet en dag nått den fullkomning som kan ske här, passa vi ej mera för denna värld, och då hämtar Gud oss hem till sig, för att vi skola evigt vara med honom. Vår tillvaro på jorden gav oss icke allenast en uppfattning om Guds existens, utan Han blev en levande verklighet för oss, ty vi hade vandrat i umgängelse med honom här.

Ännu en sak; Metusela blev jordens äldste person. Det vill säga; ingen har överlevat honom i ålder. Han blev 969 år och Noa följde honom efter med 950 år. Detta synes vara en annan frukt av vandringen med Gud. Livet på jorden kan i somliga fall bliva kort, men evighetslivet kommer för alla Gudsmänniskor som en frukt av vandringen med Gud, 2 Tim. 3: 12-17; Joh. 4: 34-36.

Herren förläne oss alla denna nåd för sin stora kärleks skull.

Goda skor och dåliga predikningar.

En ung prästman gick en dag till en fattig skomakare vid namn Hiram Golf, som han hade hört skulle vara mycket gudfruktig, för att tala med honom.

»Herr Golf», började han, men blev strax avbruten av skomakaren, som sade: »Kalla mig ej herr Golf, utan Hiram.» »Nåväl Hiram», återtog pastorn, »jag har kommit hit för att samtala med er om det, som hör Gud till. Det gläder mig mycket, att en person, som har en ringa syssla i livet, kan vara gudfruktig. Skomakaren lade arbetet ifrån sig, såg på pastorn och sade: »Kalla inte denna ställning ringa». Pastorn, som nu trodde, att han genom sina ord sårat skomakarens känslor, svarade: »Ursäkta mig, min vän! Det var icke alls min mening att underskatta ert arbete.» «Vad ni sade, sårade icke mig,» svarade skomakaren, »men jag var rädd, att det kunde såra Herren Jesus. Jag tror det är ett lika hederligt arbete att göra skor som att predika. Jag tror, att när jag en gång kommer att stå inför Guds tron, så skall han säga: Hurudana skor gjorde du där nere på jorden? Och kanhända tager han just det par skor, jag nu håller på med och låter mig betrakta dem i den stora vita tronens strålande ljus. Till er skall han säga: Hurudana predikningar höll du? och så måste ni visa honom en av edra predikningar. Om då de skor jag gjort äro bättre än de predikningar

ni hållit, så skall jag få en bättre plats i Guds rike än ni.»

Mis. V.

Väckelse i Amerika.

Pastor Ad. Lydell skriver i Missionsvännen:

Väckelsevindar gå fram i våra skolor. Först var det i Wheaton College en utomordentligt härlig väckelse bröt ut, så att lästimmarna måste användas till att hjälpa bekymrade själar med samtal och förbön från tidig morgontimma till långt fram på natten. Både lärare och elever fröjdas över att väckelseandan är mäktigt förnimbar. Så har Gud lönat den av modernisterna så hätskt förföljde presidenten för Wheaton College dr J. Oliver Buswell.

Näst kom Anden på färde i Svenska Frikyrkans skola här i Chicago. Där blev väckelse, syndakännedom, syndabekännelse, syndaförlåtelse och frälsningsfröjd. Våra snälla skolungdomar blevo frälsta alldeles på samma sätt som vanliga syndare alltid ha blivit frälsta, om de skola bliva frälsta alls. Guds väg till frälsning är Jesus. I ingen annan är frälsningen. Endast ödmjuka syndare kunna frälsas.

Senaste väckelsenyheter komma från Minnehaha Academy. Det gladde mig att få läsa om huru det behagade Herren att använda min käre broder Harold Carlson från Rockford till de ungas väckande och förande från mörkret till Guds underbara ljus. Och för en sådan »vilde» som mig är det särskilt glädjande att se huru det vid sådana tillfällen går med chemat: »då Anden är Herre blir det frihet.» Ack, att den tredje personen i gudomen ville, eller rättare finge komma in i kyrkorna, så att den slaviska bundenhet, som erfares, blåstes bort av ett Andens framfarande häftiga väder! Huru skulle det vara, om alla våra missionsförsamlingar enades och förenades om en hel söndag av bön och fasta på knä inför Gud med syndabekännelse och bön om en genomgripande väckelse verkad av den helige Ande? Huru många av våra medlemmar skulle vara med om att försaka en söndagsmiddag för en kärleksmåltid av vatten och bröd i saligt umgänge med Herren och nådesyskonen? Men det är väl nästan dumt att bara komma med en sådan fråga, eller hur? Vad synes?

Vi tacka Gud för Andens verk bland vår skolungdom. Finge nu Gud tända eld bland »småstickorna» i våra söndagsskolor, så kanske det till sist kunde fatta eld i »de stora stockarna». Då skulle vi få en härlig brasa. Ack, att den redan brunne! Och ingenting mindre än en genomgripande väckelse kan rädda oss från att åka ner i världskyrkoträsket. Organisatörer, organisationer, programmöten, sociala samkväm etc. äro bara eländiga surrogat, som aldrig i evighet kunna bli »lika bra» som den äkta varan av gudagiven andekraft från himmelen över både barn och äldre, över både ungdom och mandom. Det är visserligen sant.

Men — »vem tror vår perdikan»?

Joel Fredfelt.

Tankekorn.

Är afrikaboken för dyr? Vid ett tillfälle tillfrågade jag en person om den ville köpa afrikaboken. Svaret blev: »Den är för dyr». Jag sade: »Låt oss sätta detta svar till bokens titel, och då kommer det att lyda så här: Det är för dyrt för Jesus och Afrika. Strax efter räckte personen ifråga mig fem kronor och sade: Låt mig få boken». Jag hänvisade till en av mina medarbetare, som fick ta hand om saken.

Är den då verkligen för dyr? Det är prövat och bevisat att den ej äger högre pris än böcker från både Missionsförbundets och Filadelfia bokförlag. Priset är ej för högt »För Jesus och Afrika».

Sprid "Afrikaboken"

Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet. 1 Tim. 3: 16.

Det enda.

C. F. I-n E. F. ISRAELSSON

Det enda som din själ kan frälsa. Är det som skett på Golgata. Det enda som ger läkdom, hälsa. Är det som skett på Golgata.
Kör. Så tro det, Jesus för dig stred, När Han på korset för dig led. Du kan få allt från Golgata. Såg, Jesus, tag mitt hjärta in, Och segra, du mig övervinn. Din lön jag är för Golgata.

Det enda som från synd dig renar,
Är det som skett på Golgata.
Det enda som med Gud förenar,
Är det som skett på Golgata.

Det enda som dig kan bevara,
Är det som skett på Golgata.
Det enda som ger hjälp i fara,
Är det som skett på Golgata.

Det enda som din himmel öppnar,
Är det som skett på Golgata.
Det enda gör att du ej tröttnar,
Är det som skett på Golgata.

Det enda som i döden tryggar,
Är det som skett på Golgata.
Det enda som i domen skyddar,
Är det som skett på Golgata.

AFRIKA.

O. U. 4. 5. 1936.

Många ljud.

I nattens stillhet; jag skulle kanske ej kalla det för stillhet, ty Afrikas nätter ha många »ljud», än är det hökens skrik, eller nattfågeln, som har ett entonigt läte eller också nattugglan som skriker. Ibland förnimmer jag denna stämning från nattens djurvärld vilka i mörkret treva sig fram efter byte. Det är underligt hur man kan vänja sig vid allt. Då jag först kom hit fick jag en obehaglig, vemodig känsla av att vara uppe under natten. Ofta kände jag mig rädd, och höll mig då i närheten av de svarta. Men nu vandrar jag mellan de olika hemmen och ägnar endast en flyktig tanke åt ljuden omkring mig.

Misshandlad.

Men för att återgå till början, så beslöt jag att vaka för att få en del brev skrivna som eljest hade blivit korta. Det är »Mors dag» denna söndag och jag önskar jag hade haft vingar.

En moder som varit sjuk i fem dagar blev inburen just som jag hade lagt mig. Så det var att börja på nytt. I hennes by trodde de det gällde tvillingar, men så var ej fallet utan hon hade en väldigt stor växt. Hon är därtill mycket misshandlad. Mai Julia har varit uppe flera nätter. När vi ha flera barn måste hon vaka mest hela natten, men nu bad jag henne lägga sig några timmar.

Anteckningarna från mina resor kommer nog vad det lider. I år har jag sett mera frukt av arbetet än eljest och detta är mycket inspirerande.

Gudaktigheten är nyttig till allt. 1 Tim. 4: 8.

Prövande erfarenheter.

Vi ha genomlevat prövande erfarenheter. Ja, vore vi icke förankrade i Jesus Kristus, skulle det verkligen se hotfullt ut. Jag har för någon tid sedan talat om de många barnens död och den lidandets bägare, vi då tömde. Vi kände då huru mörkrets makter svepte omkring oss, i det vi fruktade för att en av de svarta flickorna var orsak därtill. Denna flicka gifte sig i fjol och sedan dess försvann denna sjukdom bland barnen. Medan hon var här hade hon lovat gifta sig med en av våra kristna pojkar. Men hennes föräldrar äro hedningar och de nekade henne detta. De hade redan utsett en man åt henne, en dålig man med ett rysligt förflutet. De hade även mottagit penningar av honom, som de ej kunde betala tillbaka. Föräldrarnas enda räddning var att giva sin dotter åt denne man. De blevo gifta. Hon blev mor, och då tiden kom att hon skulle giva livet åt detta barn, nekade de henne att få hjälp. Fem dagar låg hon sjuk. Hon blev behandlad både rysligt och hemskt, och hon och barnet dogo till sist. En kristen man hörde talas därom och tog dem till Umtali. Hon grät mycket och kallade på oss. När vi fick höra detta skyndade vi dit, men när vi kommo kände hon icke igen oss. Den lillas huvudskål var intryckt och det kan ej beskrivas hurudan modern såg ut. Kan ej säga vad vi kände, då vi stodo vid hennes dödsbädd och även då vi begrovo henne. Jag suckade till Gud, och hoppas, att hon var redo att möta Gud. O, vad mörkrets makt är stor. »Väldigheter, ondskans andemakter i himlarymderna» är ett slående faktum. Så nu är hon död och begraven och även barnet. Undra ej över att det brinner en verklig eld i mitt inre att gå ut till dessa, som i okunnighet och hedniskt mörker dödar både mödrar och barn. Många sömnlösa nätter i självransakan har detta givit mig, ty om vi; jag, är vad jag kunde och skulle vara, skulle då inte Guds makt i mig kunna övervinna all fiendens list. Varje barns död tyckte jag var något slags bevis på, att skulden kunde vara hos mig. Men Gud vet att det är min högsta önskan att göra Hans vilja efter det ljus jag fått.

Ruth.

Hälbrägdagörelse.

En lungsiktig man blir frisk.

En man som varit lungsiktig en tid hade blivit tillrådd av läkare att lägga sig in på ett sanatorium. Han hade ej kunnat arbeta på en tid och kände sig trött och matt. Nu hade han fått sina sjukhuspapper klara och skulle en av de närmaste dagarna resa till detta sjukhem. Då fick han höra, att det bads för sjuka hos metodisterna. Vi voro just samlade i ett nyfrälst hem, makarna hade för kort tid sedan lämnat sig åt Gud och frun hade blivit underbart helad från hjärtfel. Vi voro samlade till en bönestund. Då kom denne frälste broder dit och önskade förbön. Vi bådo, och den gudomliga kraften förmedlades genom vår gemensamma tro på Jesu försoningsnåd till denne svage broder. Sjukdomsbacillerna dödades och han blev frisk, verkligt frisk. Vi prisade Gud för seger genom Lammets blod.

Han återtog sin anmälan och gick strax efter till läkaren för undersökning. Det visade sig då till läkarens stora förvåning, att sjukdomen var hävd, och att han var fri. Han började åter arbeta, och han har under åren sedan dess fröjdat sig över denna

Herrens godhet. För ett par år sedan träffades vi, då han omtalade huru fullkomligt Gud helade honom och att han sedan dess varit fullkomligt frisk. Vi framburo till Gud ära och pris för detta fullbordade verk. Mäktig är Han, vår store läkare, Jesus.

Stenarna rulla och syndare frälsas.

Ett par makar hade lämnat sig åt Gud. En kväll talade jag över uppståndelsekraftens förmåga att rulla bort stenar och huru denna kraft verkar på samma sätt genom själar som upplevat uppståndelsekraften i sina liv.

Bröderna i församlingen arbetade under denna tid, enär de voro delvis arbetslösa, med att spränga och rödja bort stenar från kapellets tomt. Ofta fingo de hjälpas åt att rulla bort dessa stenar. Denna kväll, då flera hade lämnat sig åt Gud och vi lämnade kapellet, säger han, just då vi träder ut på trappan: »Innanför frälsas själarna och utanför rullar stenarna». Mycket betecknande för det andliga arbetet denna tid. Stenarna, som innestängt syndaren i sin syndagrav, rullas bort genom en förkunnelse i Ande och kraft om Jesu härliga uppståndelse. Ära vare Gud och Lammet därför!

I Afrikabokens intressen.

Forsbacka.

Bil togs dit och ett besök gjordes i vännerna Fogelbergs gästfria hem. Mötet kl. 6,30 var välsignat och syster Fogelberg tog 5 böcker för att söka få dem ut. Åkte sedan med bussen kl. 8 till

Valbo.

Möte kvällen därpå, vilket på grund av dåligt väglag var fåtaligt besökt, men Herren var enligt sitt löfte välsignande nära. Frågade en broder om han skulle ha afrikaboken, han svarade: »Jag slipper väl inte med mindre». Sade då: »Kanske det gick att ta 10 böcker, men det kan jag inte begära», hustrun sade då. »Br I. har ju inte frågat». Jag frågade då och hon sade: »Jag tar 10 böcker». *Åter kom Gud med en överraskning.*

Gävle.

Den 18 mars och 19 på fm. möte i S:t Matteus och 20-21 i S:t Petri. Mötena voro talrikt besökta och Herrens Ande vilade över sammanvaron. Ett 20-tal böcker och andlig uppmuntran och vederkvickelse för dem som voro med blev resultaten därav. Vännerna Erik Eklövs, i vilkas hem jag bodde, överraskade mig en kväll, efter ett mötesbesök, med att taga 3 böcker. Var bjuden till dotterns trevna hem nerunder, på kväll. Då jag blev i tillfälle få tala om Afrika och Guds underbara ledning. Besökte pingstvännernas alliansmöte med Taborförsamlingen. En stor skara var församlad och mötet gott. Flera sjukbesök gjordes i sällskap med fru Holmgren. I detta hem fick jag även njuta av livets goda. På ett av mötena kom en broder och räknade upp fem kr. i silver och sade: «Jag får ha boken eljest får jag inte vara i fred för den». Han hade tagit en förut. *Så verkar Herren på mottagliga hjärtan, och de som lyda få välsignelse.* Ett gemensamt möte hölls i S:t Matteuskyrkan med de båda församlingarnas olika syföreningar, vilket var talrikt besökt. Korta tal hölls av Gustavsson, Brattström, Atterling och mig, med avslutning av Grönblad. En damkör av en f. d. sångkör sjöng flera goda sånger, som de varit med om att sjunga i sina yngre dagar.

Det var ungdomen som åter sökte sig fram. Stunden var god.

Skutskär.

På söndags em. deltog jag med uti K. Y. M:s årsfest, som var välbesökt och god. På onsdagskvällen var även ett möte. Flera vänner togo afrikaböcker för spridning. Det blev en bra minskning av dem som lågo kvar.

Stockholm.

Den 23 april möte i Trefaldighetskyrkan vilket var mycke dyrbart och välbesökt. Det blev en verklig lyftande känsla i detta möte. Ett 20-tal böcker blev en del av mötets resultat och därjämte en god kollekt för Afrika. En broder som hade 5 böcker kvar fick ut dessa. En syster 2 st. En broder bad att få 5 st. vilka han betalade. En syster hade hunnit halvvägs hem från mötet, men måste vända tillbaka igen och be om 5 böcker. *Hon förnam Guds röst i sitt hjärta och lydde den och blev glad. När Gud får leda in på sin lydnads väg blir det arbetslust och evangelivinst.* I S:t Paul var även mötet gott och de kvarliggande 6 böckerna kommo ut. Senare fick en broder ej någon ro förrän han skaffat sig 10 böcker att sprida. Så verkar Herren, vänner. Lyd Honom, och ni få rik välsignelse. Ett besök gjordes hos pastor Hermansson, då vi samtalade om bibelkurser och pingstmöten. Det gladde mig att dessa frågor kommit upp på dagordningen, genom Andens hjälp kunna de förverkligas.

C. F. I-n.

Syster Ruth Hansson

i Afrika kom tillbaka till Old Umtali den 4 juli. Hon känner sig bliva starkare för varje dag, och den tröttheten som hon förut burit på har försvunnit. Hon blev mottagen med mycken glädje och är själv lycklig över att så snart fått komma tillbaka till arbetet.

Syster Irene, hennes medhjälpare under flera år, och som förestått arbetet i O. U. under Syster Ruths bortovaro, ämnar resa hem till Kanada den 4 aug. Möjligen kommer hon efter någon tid tillbaka till O. U. Säkert är det dock icke. Syster Ruth väntar på att få ut Syster Ruth Heggoy från Norge. Låt oss bedja Gud sända ut en medhjälpare som Han anser lämpligast. Vi tacka även Gud för bönesvar som Han gett oss angående Syster Ruth.

C. F. I-n.

Efter fjorton år.

En kväll då jag stod nere vid dörren i kyrkan för att hälsa på mötesbesökarna när de gingo ut, kom jag i samtal med ett par makar, som sågo mycket bedrövade ut. På min uppmaning gingo de med fram och under rop, tårar och bekännelse invigde de sina liv åt Herren. Strax vi stigit upp från bönen, reser sig en man i en av de nedersta bänkarna och går fram och tager mannen i sin famn och gråter. Sedan de första känslorna lagt sig säger han: »Jag har under 14 år bedit för min broders frälsning, och i afton har jag fått bönesvar. Detta är min broder och hans hustru och jag prisar Herren, för vad han gjort med dem i kväll.

Ja, Gud han sänder sina vittnen och ställer dem ofta som vaktmästare vid kyrkdörrarna för att försagda själar skola hjälpas fram. Människorna äro, trots att de äga syndakänsla och äro övertygade om nödvändigheten av frälsning, mycket senfärdiga till beslut och handling. Därför böra vi, som veta huru mycket som förloras genom dröjsmål, vara enträgna och på alla möjliga sätt söka övertyga och nödga sådana till Jesus.

Årskonferensen.

Metodistkyrkan höll sin årskonferens i Uppsala den 1 - 6 juli. En stor högtidsfirande skara samlades efterhand som det led hän mot söndagen. De kommo med buss, tåg och bilar, många långa vägar ifrån. Det vackra vädret gjorde även sitt till att locka till uppslutning kring högtiden.

Förhandlingarna, som måste medfölja en ordnad kyrkas verksamhet, genomgicks utan någon känsla av störning. Det är med en församlingskropp, som det är med en människas liv. En återblick och prövning av det flydda, kan förorsaka både sorg och glädje.

Stunderna inför ordet voro dyrbara. Biskop Wades förkunnelse var både fulltonig och lärorik, en klar framställning om vandringen med Jesus. Broder David Sandbergs konferenspredikan gav värdefulla fingervisningar att få en »ordnad själ». Senare blev han korad till församlingens i Uppsala pastor. Hälsingborgs församling, har i honom haft en god herde och fulltonig evangelisk förkunnare.

Ett kraftigt inslag i konferensen var mötena och vittnesbörden som erinrade om missionsarbetet i hednavärlden. Missionärerna Egon Åström med sin rara fru, Alice Longworth och past. Sommen från Tyskland gåvo oss verkligt trosstärkande och vederkvickande vittnesbörd.

Högtiden hade ju sin särskilda betydelse för mig och min familj i det vår son, Helge Israelsson, fick sin första utnämning som predikant. Må Guds kraft och Helig Ande vila över honom och alla Herrens tjänare. Ja, min önskan är, att vi alla må bliva verkliga eldsvittnen och själavinnare under detta nya år.

C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Strålande ansikten.

Hur skall man få ett strålande ansikte? För några år sedan besöktes ett hem i mellersta Sverige. Två av familjens döttrar mötte oss med strålande ögon. Då jag frågade efter orsaken härtill sade de: »Vi ha varit ute i dag och samtalat med ett par kamrater, om vårt förhållande som ej var gott. Och allt blev uppgjort. Följden därav blev en känsla av underbar frid och glädje».

Den rättfärdiges åminnelse lever i välsignelse, de ogudaktigas namn multnar bort. Ordsp. 10: 7

REDOVISNING.

För Syster Ruth Hanssons underhåll inkomna bidrag, samt kollekter 1 jan. — 23 juni 1936:

Brander 10: -. Öhberg 10: -. Sigrid J. 15: -. E. P. 25: -. Guldsaker 39: 58. Larm 8: -. Förebedjare 10: -. Maria H. 4: 25. Anna & D. A. Ols. 25: -. N. Persson 20: -. Guds röst. 45: -. Juniorföreningen Efraim Gbg 15: -. Nordahl 5: -. Bjurström 10: -. Erik & Vera 5: -. Nygren 10: -. Rundkvist 10: -. Brander 10: -. Hallén 5: -. Söndagsk. Lidk. 6: -. Guds maning 15: -. Lang & Janson 10:-. E. & L. Tideman 10: -. Maja 5: 50. Onämnd 1: - Till Guds ära 14: . Allt av nåd 100: -. Tildas minne 10: -. Vennberg 20: -. Maria A. 5: -. E-H-d 25: -. A. Bergius 10: -. Mia C. 7: -. Elin 5: -. Anna O. 25: -. Wilhelmsson 5: -. H-m 10: -. Margareta 5: -. Engelbrekt 100: -. Sjösten 25: - Byh 10: -. Födelsedagsgåva, Åmål 15: -. Bonander 25: - Brander 15: -. Erikson 10: -. Inre kallelse 30: -. Laag 20: -.

KOLLEKTER:

Karlstad 23: 23. Hallstah. 6: -. Sala 9: -, gåva 5: -. Heby 5: 43. Korsnäs 3: 50. Sandviken 12: 05. Forsbacka 3: 08. Valbo 6: 32. Gävle, Matteus 14: 50 S:t Petri 30: 58. Skutskär 8: 93. Stockholm, Trefald. 35: 28. S:t Paul 13: 45. Linköping 20: 52, Syf. Myran 11: 50. Tranås 19: 36. Skruv 6: 54.

Insänt i år till fonden »För Jesus och Afrika» medel inkomna genom Afrikaboken, 1,000 kr. och uppgår fonden nu till 7,500 kr. Insänt till Syster Ruth Hanssons underhåll 1,000 kr., av för henne inkomna medel.

Ett hjärtligt tack för uthålligt medarbetarskap för afrikamissionen. 1 Kor. 1: 8 — 9.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

September 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Noa fann nåd för Herren.

1 Mos. 5: 29 ; 6: 1 - 2.

Noa sökte Herren, och gjorde det med allvar och i tro, ty han fann honom. Alla som söka Herren i tro och med uppriktigt hjärta finna Honom, Luk. 11: 9. På denna väg fann även Enok Herren, Hebr. 11: 5 - 6.

Noa sökte Herrens nåd. Han kände sin egen ovärdighet inför kravet av den uppgift han fått att fylla på den jord som blivit förbannad. Den uppgift, som hans fader Lemek hänvisade till i vittnesbörd om Noa vid hans födelse, »Han skall trösta oss vid vårt arbete», 5: 29. Det var siarens framtidsblick, som såg det som Gud skulle använda sonen Noa till.

Noa fann nåd inför Herren, även för uppgiften att bliva en rättfärdighetens förkunnare under en tid då synden liksom en flod störtade fram över den då varande världen såsom aldrig tillförne.

Det synes som om de fallna änglarna hade möjligheten att i sitt fallna tillstånd ställa sig i förbindelse med människors döttrar och bringa fram livsfrukt dårvid. Vi minnas av föregående bibelstudium, att förökning av släktet ej skedde förrän efter syndafallet. Märkligt är att läsa därom i Juda brev v. 5 - 7. Att ondskan och våldet blev ännu mera personifierat på detta sätt är lätt att förstå. Utav Herrens klagan kunna vi fatta att det måate gå till undergång för detta släkte. Men Han ville dock giva det en bättringens tid. De fingo 120 år.

Bland detta syndiga släkte hade Gud dock en man som Han kunde anförtro uppdraget att förkunna Hans barmhärtighet. En varom det kunde skrivas i denna tid av synd och skam: »Han var rättfärdig och ostrafflig bland sitt släkte och vandrade i umgängelse med Gud». Han fick i verkligheten erfara Herrens nåd både mot sig själv och sin släkt. Genom umgängelse med Gud kunde han, mitt ibland detta i synden djupt sjunkna släkte behålla sin rättfärdighet och ostrafflighet. Detta var ej hans förtjänst utan Herrens nåd som verkade genom umgängelsen med Honom. Noa fick på denna väg skydd för sina tankar, begär och handlingar. Det är endast på detta sätt vi kunna behållas obesmittade av världen, 2 Kor. 1: 12; Fil. 2: 15.

Herren rådgjorde med Noa, i sin bedrövelse över släktets ondska och fördärv, om medlet till räddning, 1 Mos. 6: 3, 6, men också om dess straff v. 11 - 13. De som vandra i umgängelse med Gud få alltid dela ljuvt och lett med Honom. De få del av Hans känsla av bedrövelse över människornas gudsförgätenhet och

synd, Luk. 19: 41-46, men de få också dela glädjen med honom, Joh. 15: 11. Så var det med Abraham och så är det med alla gudsmänniskor 1 Mos. 18: 17 - 33. På gudsumgängelsens väg lär Guds folk känna Guds rika kärlek, men också Hans vredes bitterhet över synd och orättfärdighet. De känna också mera än andra huru förfärande Guds dom vilar över den ogudaktige, och därför kunna de bli som Noa, en rättfärdighetens verklige predikare. Men resultatet av denna bevisade nåd och tålamod blev under dessa år endast ohörsamhet mot varningen och därför spred sig fördärvet allt mer och mer över jorden. Sådan blir alltid följden av ohörsamhet mot Guds varningar. Själ, kropp och ande bli allt mer och mer besmittade och fördärvade och till sist är Guds tålamod slut. Hör det o, själ som ej ännu stannat inför Guds varningar. Gud såg det, står det på flera ställen. O, må vi alltid minnas detta. Gud ser våra förehavande.

Så ha skaror av människor fått erfara sanningen härav. Detta fick även Israels barn erfara, då de ej lyssnade till Jesu och lärjungarnas predikade varningar. Noa höll på att predika men fick ej se någon annan frukt därav än de sinas frälsning. Men detta var nog för Herren att bygga upp ett nytt släkte på.

Därför skola vi icke tröttna utan vara trogna i vår uppgift. Om inte framgångarna bliva så stora som vi tänkt oss, så veta vi att Gud sitter vid styret. När allt synes vara hopplöst, befaller Gud arkens byggande, vilken skulle bli förmedlaren av liv och kraft och en förbindelselänk mellan himmel och jord, och en räddare från synden och dess följder.

Kom ihåg

Evangelistarbetet!

Se juli-numret.

En boerkrigare.

En man, som kämpat på engelsmännens sida i boerkriget, besökte mötena i sin hemstad. Han träffades av projektilerna från Guds grova artilleri och kom därefter en afton till korset, som en sårad soldat från fiendens led. Hans föräldrar hade länge bedit för honom. De voro nu gamla och skröpliga. Samma kväll han blev frälst sade han: »Nu skall jag gå hem till mina gamla föräldrar, de äro baptister, och omtala för dem att deras förlorade son blivit frälst. De ha bedit för mig under många år». En troende broder gick med honom. Denne sade senare, att han aldrig kommer att glömma den syn han fick bevittna. De gamla hade ej ännu gått till vila. De väntade på att sonen skulle komma hem. Inkomman, stiger han fram till sin fader och säger: »Far, kan du förlåta din förlorade son vad jag brutit mot dig». Han lägger sina armar omkring faderns hals och de gråta båda högljutt och även mor, som han sedan går till och säger detsamma och tillägger: »Jag har varit i Metodistkyrkan i kväll och blivit frälst». De gingo alla sedan på knä inför Gud och prisade Honom för denna härliga upplevelse. De gamla gjorde det med darrande röst och sviktande knän men med tacksamhet till Gud att de fingo se detta innan de skulle lämna denna värld och gå hem till Gud. Ja, det är underbart när föräldrar få sluta sina förlorade barn, såsom återfunna får, i sin famn.

Han sade en kväll senare: »Jag har kämpat i boerkriget på engelsmännens sida och kom för kort tid sedan hem. Jag stod i de främsta leden och fruktade icke kulor och krut, ty man blir rasande då man har detta djävulska skjutande och smattrande omkring sig, men jag blev aldrig träffad. Men på dessa möten träffades jag och måste ge mig. Detta var värre än

Boernas kulor. Men jag är glad att det skedde, och att mina föräldrar fingo denna glädje innan de lämnade denna jord».

Säkerligen var det icke mannens stridsduglighet som räddat honom i kriget, utan föräldrarnas böner, som hade slagit trogen vakt omkring honom och som förde honom hem och till sina föräldrars Gud. Ja, lovad vare Gud för alla troende föräldrar, de äro i sanning Guds stora medhjälpare i vinnandet av själar för Jesus. Håll därför ut, kära föräldrar. Lönen kommer. Barnen bli frälsta.

Hälbrägdagörelse.

Jag kände kraftströmmen.

En äldre kvinna som lidit av värk ända från sin tidiga ungdom, och som vid vissa tider kände denna mycket svår, blev för några år sedan föremål för förbön och handpåläggning. Hon blev underbart helad. Under ett besök i hemmet för middag, omtalar hon händelsen på ungefär följande sätt: »Full av värk som jag varit sedan min ungdom, tänkte jag, när jag såg de sjuka och klena gå fram till förbön, att detta även var för mig. Skulle jag bli hulpen var nog detta enda sättet, att hänvända sig till Jesus. När jag var under behandlingen och förbönen, då den ena handen lades på mitt huvud och den andra på ryggen, kände jag en mäktig kraftström gå igenom hela min kropp och ögonblickligen försvann värken och jag har varit fri ifrån den allt sedan dess.

Trött kan jag ju någon gång känna mig, men det är ju inte att undra över, då jag nu snart är 80 år». Ingen är för gammal och skröplig som ej Jesus kan hjälpa blott man i barnslig tro vänder sig till Honom.

Jag är rädd för min man.

En ung fru tillfrågades om hon ville avgöra sig för Jesus. Hon svarade att hon gärna önskade detta, men var rädd för sin man, ty han hade sagt, att hon ej fick komma hem och vara frälst. Svaret avgavs under känsla av sorg och vemod, ty hon längtade efter Gud. En afton blev själsnöden henne för stor. Hon böjde sig för Gud. Blev frälst och frigjord samt tagen ur sin ångest och fruktan. Ett par dagar senare, ute på gatan, tillfrågas hon om vad mannen hade sagt när hon kom hem. Hon sade: »Det blev ej så svårt som jag tänkte mig. Han sade att det var bra och att han ej hade något däremot». Satan brukar att förstora svårigheterna för sökande själar och oftast blir det så att svårigheterna äro försvunna när steget är taget och bekännelsen gjord. Vi ha en mäktig Gud som hjälper sina barn, Halleluja!

En annan väg.

Bland de omkomna vid Hoekolyckan fruktade man i Stockholm att en juvelerare A. och hans hustru skulle befinna sig. Ett presstelegram förmäler emellertid att herr A. — på sin resa från London till kontinenten — »tagit en annan väg över kanalen».

En annan väg! Som visade sig vara trygghetens.

Vilken väg har du valt över det smala, stormuppfyllda vatten, som ligger mellan din tid och din evighet? Är det att befara att du går den väg, som leder till andlig ruin, eller kunna änglar och människor om dig utropa: «Han (hon) tog en annan väg över vattnet»! Den trygga väg, som heter Jesus Kristus.

Han bar våra sjukdomar.

C. F. I-n C. F. Israelsson

Se Jesus vår sjukdom har tagit på sig. Och vår skröplighet Han också bar. Så vår synd o. vår skuld, allt för dig och mig. I Hans korsdöd vi vittnet ju har. Skulle vi ej då verkligt tro därpå. När med blodet Han tecknat det så.

KÖR: Alla som rörde vid hörntofsen Hans. Blevo hälbrägda i kraft av Hans bud. Rör även du vid löftenas krans. Och gå sen i tro och prisa din Gud.

Om därför du lider av sjukdom i dag,
Och av läkare även det gjort;
Liksom kvinnan det gör, då hon matt och svag
Med sig talar om undret så stort;
"Om jag nu blott rör Vid Hans mantel, gör
Jag blir frisk och det kraft mig tillför".

Gör du som den lame, som ej någon har,
Som kan hjälpa till dammen sig fram.
Han så ofta försökt, det förgäves var,
Han kom endast tillbaka med skam.
Men se mannen då Uti tro uppå
Jesu ord, står nu upp, hem syns gå.

Gör du som den kvinna, som ej hade hopp,
Som var bunden och tvivlade på
Att hon kunde bli frisk till sin brutna kropp.
Det i aderton år varit så.
Men när Jesus kom Gjorde Han det om,
Och hon trodde till full läkedom.

AFRIKA.

O. U. 4. 5. 1936.

Mormor tag mig med.

Åter är det natt och åter kom en moder in just som vi lagt oss. Dessa mödrar, de gå då sin egen väg och taga den minst passande tiden. - Modern som kom in i går är mycket bättre. - Vi ha henne på den öppna verandan, skyddad för solen, men vinden leker kring henne, en ren härlig luft, som hjälper henne över sjukdomen. Hon är liten, svag och rädd. Hon är här på grund av mitt besök på distriktet. Hon har förlorat flera barn. Hon sade: »Mormor, tag mig med, ty om jag förlorar även detta barn, då brister mitt hjärta». Så vi beder att allt må gå väl. Inte vet jag vad jag skulle taga mig till om jag ej fick kasta alla mina bekymmer på Gud, och även andras. Det är en strid emellan ljus och mörker. Emellan hednisk fruktan och vidskepelse, och tro på Gud.

Utdikning.

Just nu har vi en så envis Malaria-

feber, som går över till influensa. Vi har fullt hus och många sända vi hem vilka skulle behöva stanna, men vi ha ej rum. Ibland barnen, övergår den i synnerhet till lunginflammation.

Vi ha arbetare som gräver ut sumpmarkerna, ty det är i dem som malariamyggan gömmer sig och utvecklar sig förfärligt fort. På kvällarna ge vi cirka 400 behandlingar i goss- och flickskolan, för att skydda dessa och detta gör att endast ett fåtal få beber. De äro med och hjälper till i utdikningen och bliva då bitna av myggan. Febern är av elakartad natur, ty temperaturen är hög i flera dagar. Vi taga även själva Kinainsprutningar för att skydda oss, ty om nätterna då vi gå kring de svarta kan vi ej hjälpa att vi bliva bitna. Insprutningarna göras i höften, så när vi sitta eller ligga gör det ont, därför äro vi glada vid att gå, ty då känns det minst.

Tegelslagning.

Vi gör nu tegel, och röjer och planterar för det nya sjukhuset. Vi vänta och bida Guds ledning. Tack för intresset angående sängutstyrseln. Filtarna böra helst vara av bomull för tvättens skull. Vi ha några få yllefiltar, som vi använda i nödfall, men de äro då insydda i ett slags fodral, ty vårt folk äro mycket smutsiga av sig, och ibland se filtarna ut som golvtrasor. De äro ej försiktiga, utan låter var från såren rinna ut på dessa m. m. Kudde är ej nödvändig. Lakan kunna vara av oblekt väv, de bliva billigare, men de måste vara långa. Min dröm är att vi kunna få råd för sängtäcken, ty det ser renare ut.

Det nya Afrika.

Det är nu torsdags kväll och igen är det arbete uppe i B. B. Vi ha nu fullt hus där. Det är stort att få se huru de gamla sederna till sist får ge vika. Vi ha sex mödrar som aldrig varit här och de äro mycket belåtna och tycka att det är underbart. Det gör mitt hjärta gott då de ligga rena och belåtna i sina bäddar och barnen i deras. Detta är i sanning det Nya Afrika. Vi ser nu ivrigt framåt mot Generalkonferensen och vad den kommer att göra för Afrika. Vi bedja mycket, ty vi önska en man av Gud. Just nu är arbetet sådant att det behövs både trosfrimodighet och vishet. Det är öppna dörrar över allt, men i den mån som Afrika vaknar blir det svårare att leda. Ibland känna vi vår stora hjälplöshet och därmed frestelse till kraftlöshet, men vi tacka Gud ty det är verkligen sannt »då jag är svag, är jag stark».

Jag drömmer.

Jag har tagit kort från tegelstensarbetet och området för det nya sjukhuset. Vi hade först tänkt göra 75,000 tegel, men ha vi ökat dem till 100,000. Med bränningen och den hyrda hjälpen och maten beräkna vi 10 shilling pr tusen. Det är mindre än halva priset, ty eljest få vi betala 25 pr tusen. Om nu bränningen går bra skulle den första ugnen vara färdig i slutet av juli. Vi ha den fördelen att vi kunna slå tegel strax nedanför platsen för sjukhuset, ty därmed blir transporten helt obetydlig. Jag drömmer, räknar och beräknar, under det jag tackar Gud som leder oss steg för steg. Vi ha ej ännu fått några medel, med undantag av de 25 pund som jag fått i olika poster. Med mitt tionde och mindre gåvor från olika missionärer ha vi cirka 40 pund. Tegelläggningen går på 75 pund. Vi hoppas och väntar på att N. Y. skall låta oss få de medel som står där för vår räkning, cirka 2,500 pund.

När detta kommer är det konferens i Sverige. Hälsa vännerna då. Jag

beder för dig och vännerna, som offrar, beder och arbetar för oss här ute. Ofta beder jag för mig själv att jag må vara trogen, trogen i allt, ty det är nog detta som har kraft med sig. Varma hälsningar.

Ruth.

Mänsklighetens ledstjärna.

Under ovanstående rubrik hade Öresunds Posten i Hälsingborg den 31 aug. en redaktionsuppsats i anledning av Ingeniör Arthur Nilssons i Stockholm död, vilken är värdefull att läsa. Den lyder som följer:

»Kristendomen tränges hårt av tidens oro, som fräter på dess etiska grundvalar. Trosvittnena bli allt färre till antal och allt svagare i förkunnelsen. »Arisk» manhaftighet står som motsats till kristen ödmjukhet. Den som förlåter sina fiender och icke slår tillbaka vid förolämpning betraktas som en feg krake, värd allmänt förakt. Den kristna försoningsläran är oförenlig med nordiskt kynne, är en lära för packet, vilket redan Nietzsche proklamerade.

Men trots denna missaktning bryter understundom fram handlingar burna av kristendomens etik, handlingar som med förunderlig klarhet visa att denna religion är förenlig med det ädlaste även vi nordiska människor tänka och känna. När ett av offren för gifttragedien på Maria sjuhkus i Stockholm, ingeniör Arthur Nilsson bördig från Hjärnarp, av den gråtande överläkaren blev underrättad att hans liv icke kunde räddas, svarade han:

— Var ej ledsen doktorn. Vad som är gjort kan ej ändras, och vem som än har skulden till den ödesdigra förväxlingen har han eller hon min förståelse.

Nilsson stod i sin bästa ålder och efterlämnar en maka som inom några veckor väntar sin förstfödda. För honom borde det kännas mycket bittert att på detta sätt bli offer för vårdslöshet. Men han hade kraft att tala tröstens ord och förlåta den försumlige. Nilsson tillhörde en friförsamling, var vad man i dagligt tal med en smula förakt brukar kalla »läsare».

Hans förhållande inför döden ger uttryck åt en genomtänkt och genomkänd kristendom. Den själsstorhet han ådagalade härledes sannerligen inte från fegheten, från packets instinkter. Tvärt om få vi en känsla av ett värde som är det högsta mänskligheten nått till. Den hat- och hämndpsykos, som nu regerar världen, kan icke upphöjas till högsta norm för samlevnaden om vårt släkte skall bestå. Vi se i dessa dagar hur förföljelselustans demoner framkalla strömmar av blod och sprider fasa inom allt vidare kretsar. Även de som sitta inne med makten och som äro hämndens exekutorer gripas av rädsla. Endast ett handlingssätt efter kristendomens maximer kan stävja denna marritt. Fostras släktet genom skrämsel måste resultatet bli att just packets instinkter komma i högsätet. Ty våld framkallar feghet och lumpenhet.

Ingeniör Nilssons uttalande på dödsbädden lämnar det bestämda intrycket att kristendomen fortfarande är den ledstjärna som kan föra mänskligheten framåt.

Ö. P.

I Afrikabokens intressen.

Södertälje.

Vännerna Thorslunds voro vänliga och togo emot mig i sitt hem. Vi hade goda bönestunder tillsammans. Sammanträffade med en fru som i sin ungdom 1907 blev frälst under besöket i S. Hon har senare fått gått igenom djupa lidande för att själen skulle frigöras. Gud styrke henne

och give henne nåden att »se på Jesus». En annan fru, som under besöket 1921 kom till Gud mötte jag även med. Hon har ett gott och lyckligt hem. *Hoppas maningen att taga 10 böcker ej klingar ohörd.* Möte hölls söndag fm och måndag kväll. Endast ett par böcker kommo ut av de 30 kvarliggande. Jag tror dock att Gud även här skall ta ut någon som min medhjälpare. En allians musik- och sångfest hölls i kyrkan på em. med Frälsningsarmén, då jag uppmanades avsluta med bön. Var även med på systrarnas symöte och spelade, sjöng och talade om afrikaboken.

Linköping.

Tvenne goda möten höllos här och ett tiotal böcker kommo ut av de 27 som lågo kvar. Past. Magnusson, som förut fått ut 10 böcker, lovade göra sitt bästa för att få de andra ut. Av vännen Bergius fick jag ett bidrag för Afrika. Kollekten blev ett gott tillskott för afrikaarbetet. Mötena välsignelserika fastän fåtaligt besökta. Å ett symöte, som hölls samtidigt, upptogs en kollekt för syster Ruths underhåll. Distriktföreståndare K. Karlsson var med på sista mötet och såg glad och intresserad ut, och gav erkännande åt vittnesbördet, särskilt då jag sade, att den som hjälpte mig att utplacera boken gjorde Guds vilja. Att jag hade lika mycken rätt att tro det, som när distriktsföreståndarna hålla före att de göra Guds vilja när de söka utplacera predikanterna.

Tranås.

Syster Ruth Scheutz tog emot mig i sitt trevna hem. Dyrbara voro bönestunderna. På Valborgsmässoaftonen hade juniorerna samkväm kl. 8. Den nybildade gosshornmusiken spelade förträffligt. Talet och sångerna tycktes uppliva dem och väcka allvarstankar, och hade därför väntat få se dem på det offentliga mötet dagen efter, men så blev icke fallet. De blevo dock intresserade, och på past. Mårdbergs förslag togo de en afrikabok för deras bibliotek. Mötet första maj var gott och 10 böcker kommo ut. Ett sjukbesök gjordes också.

Skruv - Emmaboda.

På stationen i Tranås mötte med igenkännande en troende broders blickar till dess han frågade om det inte var I. Han var från Hälsingborg och tillhörde 2:dra baptistförsamlingen där, och tog jag tillfället i akt att sända med en hälsning till de mina. Träffade en metodistbroder på tåget och dessa båda en pingstbroder. *Ja så blir det en gång.* Mötena lördag och söndag fm. voro dyrbara och likaså i Åkerby hos en baptistbroder, och mötet på kvällen i Emmaboda där en broder, vars hem vi besökte, tog 10 böcker för spridning. Även i Skruv tog tvenne systrar 10 böcker. På dessa platser jämte Vide har givits mig ett gott handtag för afrikabokens spridning.

Långasjö.

Tre möten höllos här hos baptistvänner. Dyrbara voro stunderna i hem och inför ordet i mötena.

Ett budskap.

Det vill synas genom meddelanden från Norge, som K. Y. M. har i tankarna att sända ut en sjuksköterska, Syster Ruth Heggöy till Syster Ruth Hanssons hjälp i Afrika. När det blir bestämt kommer denna systers foto samt biografi att införas i A. F.

Syster Heggöy skriver från Nordiska K. Y. M. mötet i Horten, Norge: »En hjertelig hilsen og takk för boken »För Jesus och Afrika». Jeg fikk den som julegåva av min bror og boken den vakte min lengsel ut til det lidende Afrika. Nu er jeg så lyk-

kelig fordi jeg selv har fått nåde til å gi Afrika hele min kjaerlighed og vise dem Jesu evige kjaerlighed».

Låtom oss fortsätta att bedja för saken och i tro tacka Gud för Hans ledning.

Har tänkt vänta med utsändandet av de saker som komma för Afrika tills denna syster eller någon annan kommer att resa ut till Syster Ruth, vilket blir någon gång under 1937. Jag är tacksam att i fortsättningen få emottaga varor för denna sändning. Förteckning av sådana varor finnes i juninumret av denna tidning.

C. F. I-n.

Hemförlovad.

Tisdagen den 25 aug. kallade Gud hem till sig åkaren Petter Jönsson i Raus. Han tillhörde Missionsförbundets församling »Betel» i Råå och har där varit en särskilt verksam och uppoffrande medlem. Hans hjärta ägde också den allmänna broderskärlekens sinnelag vilken utsträcktes även till övriga troende. Han var en varm missionsvän. Vid ett samtal, strax efter det han läst boken »För Jesus och Afrika», sade han: »Den borde alla missionsvänner läsa», och gav mig 10 kronor för den istället för 5. Endast 14 dagar innan han lämnade denna värld kom han till mig i anledning av uppsatsen i tidningen »Andliga Fläktar» om evangelistarbetet och sade: »När jag läste vad du skrivet kände jag mig manad», och så räckte han mig en slant för detta arbete. Jag sade honom att han var den förste som givit mig till denna sak.

Hans önskan att få hastigt flytta hem, blev även uppfylld. Han var vid sitt frånfälle 78 år gammal men eljest pigg och kry.

Vid jordfästningen, som utfördes av Komminister Kjellberg, söndagen den 30 aug. talade vid graven flera av hans vänner och likaledes vid minnesgudstjänsten, strax efter, i Missionshuset, vilka tal säkerligen väckte den önskan i fleras hjärtan, att i någon mån under tid som är kvar kunna visa ett liknande drag i tjänande barmhärtighet som vår hemfarne broder hade visat, samt att kunna vara lydig Herrens Ande då han manar att göra Guds vilja.

Själv hade jag glädjen för många år sedan vara vid hans sida då han avgjorde sig för Gud. Nu är han hemma, vår broder och vän. Härliga dag, när vi åter få mötas. Gud tröste makan och barnen. Frid över vår broders minne. *C. F. Israelsson.*

Guds ledning.

Vid ett besök i en stad i våras, talade Gud på ett möte till ett par makar, som ett par av mina vänner hade sänt dit. De köpte en afrikabok, men ville ej taga 10 böcker för spridning. Men när de kommo hem, fingo de ej någon ro förrän de fått 10 böcker. Spridningen av dessa böcker tillförde dem så rik välsignelse, att de begärde få ytterligare tio, och intill i dag, fastän det inte är längre tid än c:a 4 månader sedan de fingo de första tio böckerna, ha de fått 50 st. Brodern skriver: »Jag tackar Herren Jesus av allt mitt hjärta för nåden att även som en ringa tjänare få hjälpa till med att utbreda Jesu underbara rike bland människors barn». Denne broder tillhör en annan fri församling. Detta är uttryck för en biblisk broderskärlek, och en rätt uppfattning av det evangeliska arbetets grundprinciper. Det är; allt Guds folk i arbete för en och samma sak. »Gå du och gör sammaledes» och du får välsignelsen som därpå följer, och vi hinna målet i år; 10,000 kr. för afr.-fonden.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Rom. 6: 5-6

Oktober 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Gör dig en ark.

1 Mos. 6: 13-22 ; 7: 1-16.

Synden hade ökat i ondska i oroande grad. Gud hade talat varningens ord, som endast hörsammats av några få. Det stora flertalet hade låtit synden råda över dem och ökat sitt skuldregister. Det enda sätt att rädda spillrorna av mänskligheten, var den utväg Gud gjorde då Han sade till Noa: »*Gör dig en ark*».

Byggandet av denna ark var en handling som hänvisade till Guds frälsningsplan i Kristus. Det var i Honom som släktets spillra, eller rättare sagt, »världens avskum, 1 Kor. 4: 13, de från världen utstötta», skulle söka sin räddning. Dessa som skulle göra Jesu erfarenhet »världen ville icke veta av Honom» Joh. 1: 10.

Byggandet av arken överläts åt Noa, som predikat bättringens predikan, en av det syndiga släktets personligheter. Så lät Gud frälsningsarken danas genom Jesus, som predikat »nådsns år från Herren», Luk. 4: 19, men som till sist måste säga: »O, att du själv visste i denna dag vad din frid tillhörde! Men nu är det fördolt för dina ögon», Luk. 19: 41-44.

Arken skulle byggas av goferträ. Noa skulle använda det som Gud förut hade frambringat, och därav göra ett räddningsmedel. Gud tog det mänskliga, som Han förut skapat och klädde sin Son däri och på denna väg gjorde Honom till Räddningsarken för kommande tiders barn, som ville fly från syndens förödelser, Gal. 4: 4.

Den skulle bestrykas med jordbeck både innan och utan. Detta säger oss att Kristi lidande skulle bliva skyddsmedlet mot syndens påträngande inflytande och domens ödeläggande verkan. Innanför, eller i hjärtat ett vittnesbörd om Kristi försoning och utanför, eller utom oss ett vittnesbörd inför världen att en avsägelse av dess gemenskap i synden skett, 2 Kor. 5: 19.

Gud upprättade ett förbund med Noa när han gick in i arken. Så gör Gud än i dag med var och en som flyr till Jesus. Det är ett förbund som ger nåd till att bliva till välsignelse för kommande släkten, 2 Kor. 9: 8-15.

Han skulle taga sin familj med in i arken. Det var säkerligen en märklig dag för Noa då han gick före de sina in i arken. Ingen annan förstår hur underbar en sådan dag är än de föräldrar som fått leda sina barn till Kristus.

Gud stängde igen arkens dörr. Innan floden kom gjorde Gud det som ej Noa kunde göra. Dagen kommer då allt vad Jesus gjort ej är tillgängligt. Alla frälsningsmöjligheter äro ute-

stängda. Denna dag är nära. Skynda dig därför, kära själ, om du ej mottagit eller använt dig av Jesu frälsningsmöjlighet, och fly till Hans öppnade frälsarefamn. Nu är dörren öppen, men snart kan den stängas. Föräldrar, besinnen edert ansvar inför Edra barn. Huru hemskt om I skulle få göra den bittra erfarenheten tillsammans med Edra barn, som dessa gjorde vilka voro utanför den stängda dörren av Noas ark, Matt. 25: 10. Snart uttömmes vredesskålarna över jorden, Upb. 16: 15. Är du med i frälsningsarken? Med i Jesus? Då är du skyddad för tid och evighet. Jesus har vunnit det allt åt oss.

Bönesvar.

Den gamle fadern, 80 år gammal och lokalpredikant, hade fått gå till vila utan att få se sina barn frälsta. Han hade bedit mycket för dem, och hustrun hade trosfriskt stått vid hans sida. På sitt sjukläger hade han allvarligt talat med dem om avgörelse för Kristus och att möta honom hos Gud. Detta hade gripit dem djupt, så att de lång tid efter ej hade haft någon ro. Några månader efter faderns död blev en son och hans fästmö förda till Gud under ett konvent som hölls på platsen.

En tid efter blev en sonhustru sjuk och fördes till sjukhus. Hon hade även blivit djupt berörd vid svärfaderns sjuk- och dödsbädd. Hon hade tänkt att då inviga sig åt Herren men detta blev ej av. Under sjukdomen, och även sedan hon kommit hem från sjukhuset, talade Herrens Ande till henne. Nöden över sin synd följde henne tills dess hon en dag, syndbetungad och fridlös, gick till sin svärmoder. Hon kastade sig i hennes famn, och grät ut sin nöd för detta modershjärta. Hon bad henne bedja för sig, och de böjde sig inför Gud och den gamla trostjänarinnan fick föra till Frälsarefamnen en förlorad dotter.

Vid ett besök i detta hem hade vi en härlig bönestund, då denna nyvunna själ prisade Gud med jublande röst. Hon bad även så innerligt att Jesus ville frälsa hennes man, och det gör han. »Ja,» sade den gamla systern, »Jag visste väl att Gud skulle frälsa alla mina barn, och nu håller han på och gör det». Hennes ansikte strålade därunder av fröjd. Ja, Gud hör och svarar på bön. Ära vare hans heliga namn!

Under färden.

Innan jag lämnade Moline blev jag ombedd av några vänner, som samlas till bön- och vittnesbördsmöte om fredagskvällarna, att stanna över fredagskvällsmötet den vecka, som jag var i Moline. Jag gjorde så. Dessa som så samlas höra till olika församlingar, men ha en gemensam åstundan att så här få samlas till gemensam uppbyggelse och att gemensamt åkalla Herrens namn. Det var alltigenom ett välsignat möte, ty Gud var oss nära med sin helige Ande. Och som det nu var långfredag, så kände vi med oss, att vi särskilt då ville stå inför korset. Vi stannade inför Joh. 19: 25. »Men vid Jesu kors stodo hans moder och hans moders syster, Maria, Klopas' hustru, och Maria från Magdala». Herrens helige Ande gjorde det allvarligt gripande för oss alla, nödvändigheten av att dröja vid Jesu Kristi kors. »En blick på den korsfäste livet dig ger», blev så levande och verkligt för oss, att kraften - den gudomliga kraften - från Jesus genom blicken på honom strömmade in i våra liv, vi fylldes av jubel, och här och var hördes hallelujaropen bland de samlade. Innerliga voro ock de hjärtats bönerop om mera av den

gudomliga kraften i våra liv, som uppsändes till himmelens Gud.

Det finnes, Gud vare lov, i varje församling någon eller några, som längta efter att möta med andra längtande nådesyskon. Må deras antal ej förminskas, utan tvärtom. Det är ju möjligt, att man kan få lida smälek för att man ej kan låta sig nöjas med allt, som nog kan synas andligt, men saknar kraften och blott är ett sken av gudaktighet. Kommer man tom till sådana gudstjänstövningar, så får man gå ännu tommare hem. Men Gud vare lov, då ha vi den djupa, klara, friska livskällan, bibelordet, att slå oss ned omkring och dricka evigt liv. Halleluja!

Mis. Vän.

Hälbrägdagörelse.

Helad efter 3 års sjukdom.

En ung, förut mycket kraftig, man hade legat sjuk under 3 års tid. Någon gång hade han kunnat taga sig ur sängen under stora svårigheter. Vi besökte honom för uppmuntran och bön. Vid vårt inträde i rummet satt han i sin bädd och då vi mötte hans blickar talade dessa om frid och tillförsikt. Han omtalade huru han gradvis kom att känna sig svag och matt, till dess han måste lämna sin anställning och söka flera läkare, men ingen kunde hjälpa honom. Någon gång hade han tyckt sig känna någon förbättring, men allt hade slutat med att han nu legat i 3 år. Han förstod, att om han skulle få hälsan åter, kunde detta endast ske genom ett ingripande av Jesus.

Jag sjöng ett par sånger till cittran, som jag hade med mig. Hans ögon fick vid lyssnandet av cittrans toner en trosvisshetens glans, och det förnams att sjukdomsanden vek undan för tonerna, liksom den onde anden vek från Saul när David spelade på sin harpa.

Så läste vi ett Guds ord, ja flera, och hänvisade till Jesu försoningsdöds mäktiga budskap om frälsning för själen och hälsa för kroppen. Bönestunden sedan var underbar. Jesus var nära. Vi förnummo hur denne lidande broder sög till sig genom tron kraften från Jesus och tacket och priset sändes upp till Gud för hans hjälp. Sedan vi gått reste han sig och klädde sig lite. Han vandrade några gånger fram och åter i rummet och satte sig sedan. Detta gjorde han några gånger om dagen under några dagar. Så vilade han sig i bädden emellanåt. Under detta tillvägagångssätt, som skedde i tro, stärktes han för varje dag till sin kropp, tills en dag han klädde sig och gick ut på promenad. Att börja med voro dessa korta, men de blevo längre och längre till dess han en dag kände sig fullt återställd och kunde börja sitt arbete igen.

Alla slags sjukdomar och skröpligheter förstår Jesus sig på, och därför kan han hela ifrån dem. Ära till Lammet!

Små plock.

»Jag vill uttrycka min glädje över tidningen. Den har nog sin mission att fylla. Vad vi just nu behöva äro andefyllda och andefriska människor. Nog längtar min själ efter renare, högre luft. Vad det är ljuvt att läsa i tidningen om de olika upplevelserna. Detta har varit min längtan under åratal, att bli fylld av den Helige Ande, så att mitt liv må bära frukt åt Gud. Bed för mig. Anden är en och densamme, allestädes närvarande.

15 tidningar skall jag nog orka med. Lovad vare Herren för att jag ringa och svaga barn får vara med och verka för min mästare, om än det är litet».

Lägg av åt dig skatter, som kunna bli en

Härligt frälst.

C. F. I-n C. F. Israelsson

Jesus har av nåd mig härligt frälsat. Hjärtat därför villigt prisar Gud. Honom som min Konung har jag hälsat. Och Han kläder mig i helig skrud. Jag ej fattar detta värde rätt. Men likväl är det en verklighet.

Kör: Han mig frälste. Ja, Han frälste Mig från mörkrets makt o. välde. Och i Sonens rike mig intog. Nu så dyrbar är Hans kärlek. Icke aktas världens smälek. I Hans kärlek har jag övernog.

Bunden var jag uti syndens snaror.
Hjärtat var så fridlöst, och i nöd.
Och jag sökte undan fly dess faror,
Rösten städse uti hjärtat ljöd;
Nu din synd bekänn, och du blir fri
Ifrån dom och syndens slaveri.

Som en syndens träl jag då fick komma,
Och vid korset blev jag verkligt fri
Och där fann jag Sarons sköna blomma,
Och en himmelsk väldoft låg däri.
Kom och du, som lika fridlös går.
Gör som jag, du samma sällhet får.

Kom du sorgsna själ, kom nu fall neder
Inför Jesus, då du säkert får
All din synd borttagen om du beder,
Och från död till liv du sedan går.
Du ej ångrar det om du så gör,
Skynda dig, snart stänges nådens dörr.

Kör: Han dig frälsar, Ja, Han frälsar
Dig från mörkrets makt och välde,
Och i Sonens rike dig intar.
Då blir dyrbar Jesu kärlek
Icke aktas världens smälek.
I Hans kärlek övernog du har.

AFRIKA.

O. U. 5. 8. 1936.

Medan jag sitter och väntar på att gummorna skall komma med sina små till barnkliniken, vill jag påbörja brevet.

Syster Irene rest hem.

Det var ej möjligt få tid till brevskrivning förra veckan, ty Syster Irene lämnade oss i söndags morgon och är nu på tåget till Kapstaden. En av lärarinnorna, Miss Forest, flyttade in i hennes rum i går. Detta är jag glad för, ty det ger mig lust att äta, eljest när jag sitter ensam till bords är det svårt att svälja maten. Miss Forest är från Skottland och är 60 år, men pigg och duktig för sin ålder. Jag tror vi skola trivas gott tillsammans. Hon har en djup, frisk och livlig Gudstro. Hennes far var präst i Skottland men är nu död. Hon är mycket förtrogen med sin bibel, och hon är även mycket förtjust i vår lilla stuga. Flickorna har varit så duktiga, och fortsätta de så här, skall min arbetsbörda bli lätt. De ha på allt sätt visat att de vilja vara med

och bära ansvaret, och det är hälsosamt för dem.

Buren av förböner.

I mitt eget hjärta är stor tacksamhet till Gud för all den kärlek jag fått röna. Jag känner mig så frisk och stark och har ökat mycket i vikt. Jag medsänder ett kort som vi tog strax innan Irene reste. Det är ej så bra, men det visar hur välmående vi båda äro. Jag oroar mig inte för

framtiden, ty jag får taga ett steg och en dag i sänder. Varje dag känner jag mig buren av förböner, och i mitt hjärta finnes stor och dyrbar frid. Efter att ha smakat det egna lidandet, kan jag med mera ömhet hjälpa dem som lida. Det är min enda önskan, att mitt sparade liv, om det blir kort eller långt, skall bli helgat för Guds egen räkning. Det är en sak att ha ungdomens entusiasm, som vi först känna när vi först kommer till ett fält som Afrika, men senare förloras mycket av detta, eller förvandlas till en mera helgad åtrå att tjäna. Dyrbarast blir erfarenheten, efter att entusiasmen blivit prövad, ja, även självkraften i slitet, släpet, bekymren, omsorgen, gråtande med de sörjande, i svaghet och under motstånd från fienden, att det väller fram ur hjärtedjupet en brinnande gudsförtröstan. O, detta är dyrbart, ty det är Guds verk i det innersta i ens hjärteliv. Då jag tänker på det myckna arbetet här, säger jag igen och igen: »Det är ännu mera vi komma att erfara av Guds rikedom i både kraft, vishet, kärlek och annat. Guds rikedom sinar aldrig ut, detta är för mig mycket dyrbart.

En glad dag.

Nu är det söndag och kl. är 3 em. Det är tyst och stilla. Barnen äro i söndagsskolan, och jag skall avsluta brevet. Det var som vanligt livligt i barnkliniken, mitt under all barngråt. Det är en stor glädje se mödrarnas ansikten då de små blivit tyngre. Dagen i barnkliniken är i de flesta fall, en glad dag.

Duvans vingar.

Gudstjänsten i dag på fm. leddes av en evangelistelev. Texten var Ps. 55: 7. Duvans vingar var Guds ord och bönen för den kristne. Med dem kunde vi bäras över svårigheterna. Om den kristne vilar på något eget betyder det fall och död, men vilar hon på dessa vingar betyder det liv och kraft. Det var mycket gott. Guds Ande var närvarande med ljus och kraft. Det var underbart att se den ivrigt lyssnande församlingen. Det är även underbart att se hur de infödda lärarna växa till i visdom och insikt i gudsrikets djupa hemligheter. Deras andliga hunger driver dem ut

på djupet. När de så hämta upp åt sig själva få de ett budskap till sitt folk. Ju mer jag lär känna dem, ju mindre blir skillnaden mellan svart och vitt, ty hjärtat är detsamma.

De komma från öst och väst.

Frukterna av mina besök ute i byarna synes bli allt flera. Gud har även i denna del varit god emot oss och bekänt sig till våra händers verk, så att både mödrar och barn ha räddats. »De komma från öst och väst, syd och nord», och ibland blir det för mig en påminnelse om när vi komma en gång inför Guds tron.

På söndags em. serverade jag själv te till de sjuka, ty jag ville att flickorna skulle få tid till att gå till söndagsskolan. Vanligtvis är jag då ensam mellan kl. 2-5, sedan taga de fatt.

Jag hade flera hälsningar från konferensen, men jag väntar på brev. Mina tankar och böner följa Eder alla.

Allas Eder Ruth.

Hur blir det då.

En lungsiktig ung man låg sedan flera veckor tillbaka på sjukhus. Som han hade jämförelsevis ringa plågor, talade han ständigt om tillfrisknande. Sjuksköterskan, som förstod, att hans slut icke var långt borta, sökte åter och åter bringa honom på allvarliga tankar, men den sjuke avvisade med bestämdhet allt, som häntydde på evigheten.

Då kom en dag hans lilla flicka på besök. Fadern var mycket glad att få se henne. Och de hade så mycket att tala om, dessa båda, hur det skulle bli, när han kom hem igen. Slutligen kom barnet med en oväntad fråga: »Men, pappa, om du aldrig kom hem mer — hur blir det då»?

På detta: »Hur blir det då»? hade fadern intet svar att giva. Han blev på en gång så tyst. Men barnets fråga släppte honom icke. Och när några dagar gått, hörde sjuksköterskan med glädje, hur denna fråga trängde fram över hans läppar. Kunde hon giva honom svar? Ja, hon kunde det. Hon visade den sjuke till honom, som för honom hade dött och uppstått och berett även för honom ett hem i de många boningarna i vår faders hus. Efter tre veckor behövde den unge mannen icke längre fråga: »Hur blir det då»? utan han kunde själv i trons frimodighet svara: »O, det bliver saligt, saligt att få bo hos Herren kär».

I Afrikabokens intressen.

Karlshamn.

Hade ett par mycket goda möten den 7-8 maj. Gjorde flera husbesök och fick en god handräckning för Afrika. Till outtröttliga vänner fick jag utplacerat 20 afrikaböcker. Det är alltid med stor glädje besöket mottages här. Broder Jonsson och en syster som voro sjuka besöktes. De voro vid gott mod.

Även denna gång fick jag gästa fru Östergrens hem, men vemodsfullt var det nu, för br Östergren var ej mer i hemmet. Han hade flyttat högre upp. Gud styrker dock sina efterlämnade barn.

Lund.

Under resan till Lund, lördagen d. 9, fick jag sällskap med br Johanson från Thorshamn. Han var på väg till invigningen av den nya kyrkan i Malmö. På kvällen var årmöte som leddes av distriktföreståndare Karlson. På söndags fm. predikade jag. Ett gott möte. Var sedan med på högtidsfesten i Malmö nya metodistkyrka, där vänner från när och fjärran mötte upp. Mycket folk närvarande. Fick en god slant för försålda afrikaböcker av br Conné. Reste hem till Råå på

kvällen, då min hustru och båda flickor tog emot mig vid stationen. Gud vare pris och tack för Hans hjälp och bevarande nåd.

C. F. I-n.

Visa mig vägen.

»Som jag nu har det hade jag ivrigt önskat få ett samtal, för att möjligen därigenom erhålla hjälp till klarhet i något som är ovisst för mig. Men vill jag tro, så vet jag att Gud skall komma till min hjälp.

För en tid sedan tycktes mig Guds mening med mitt liv vara, så klar och tydlig, att jag skulle vara hemma i vårt land. Men nu har jag kommit in i en kritisk period. Jag känner att jag måste ha en bergfast förvissning om vägen Gud vill göra till min. Men jag känner också att det fordras en radikal avgörelse på nytt i mitt andliga liv. »Visa mig vägen, o Gud, och gör mig villig att vandra den»! Detta är bönen i mitt hjärta och från mina läppar. Vilket *offer* som än måste göras, gör mig *villig* att offra det. Jag vet ej nu vad Gud vill. Hjälp mig i bönen, att jag må få förvissning om Guds vilja. »Ty på Herrens befallning, och ej blott på Hans medgivande, vill jag gå», som en tant sagt så många gånger. Förlåt att jag kommer med detta, men jag tror mig ej bliva missförstådd. Säkert inte, men önskar jag kunde få hjälp.

Svaret härå.

Fordom tid då Guds folk var i ovisshet om Guds väg bjöd han dem, och även enskilda, att söka vinna stillhet inför sig. Läs ps. 37. Om Gud givit en kallelse till arbete hemma eller borta, evangeliskt eller därmed förenat socialt, i Sverige eller annat land, så är bästa sättet att vinna klarhet häri, att stanna inför Gud i tacksam bön för det uppdrag man har, ty säkert kommer Herren då, att på ett eller annat sätt, lägga vägen till rätta.

Vi äro ju i Herrens händer och finner Han oss villiga att gå Hans väg, hjälper Han oss att offra det som bör offras och det kommer då ej att kännas som ett offer, utan som en förmån. Till dess Han klarlagt vägen behöva vi ej oroas. Det är stillhet som själen behöver.

Tio år.

Den 17 september i år var det tio år sedan Syster Ruth Hansson kom till Afrika. På grund härav torde det säkerligen vara av intresse för bidragsgivarna, och en anledning till stor tacksamhet till Gud, att få en återblick på de gångna årens insamlingar för detta missionsarbete.

Syster Ruth fick ju redan vid sin omvändelse kallelse från Gud till missionsgärningen genom ett profetiskt budskap. Några dagar senare, under sitt arbete i Lund, hörde hon tydligt Guds kallelse i orden: »Kom över och hjälp oss».

Två år senare kom kallelsen till mig från Gud att arbeta för hennes underhåll på missionsfältet Vid en bönestund i systrarna Paulssons hem i Lund hörde jag en röst säga: »Tolv platser med 180 kronor från varje plats pr år utgör 2000 kronor om året, under fem år». När vi stigit upp från bönen omtalade jag detta för syster Hilda Paulsson, då hon som den förste steg in i detta givande, och därnäst hennes syster.

Förståelsen för detta Guds budskap till mina vänner var beundransvärd, och många blevo bevisen för att det ej var något eget, ej heller någon missuppfattning. Gud själv hade talat. Det blev ett ständigt gående i förberedda gärningar. Inom tre mån.

var Syster Ruths underhåll tryggat genom löften och gåvor för fem år framåt, och såsom en följd därav, så länge hon kan arbeta på missionsfältet.

Visserligen var det en del av löftesgivarna, som tröttnade efter någon tid, till största men för dem själva, men så ställde Gud själv in andra i stället. Även några ha gått hem till Herren, men även för dem har Herren gett ersättning.

De flesta höllo dock vad de lovade, och några fortsätta än, utöver den lovade tiden, till stor välsignelse för dem själva.

Många utom metodistkyrkan stående vänner förstodo också att detta var Guds väg i deras givande för Herrens sak.

Bidragsgivarnas antal ha under dessa tio år varit 233. 116 ha givit bidrag för ett år, 33 för två, 22 för tre, 6 för fyra, 14 för fem, 12 för sex, 8 för sju, 6 för åtta, 5 för nio, 5 för tio och 4 för elva år.

Cirka 27,000 kronor har inkommit och därav har cirka 11,000 kr. givits av utomstående vänner, till ett antal av 67 st. När man därtill tänker på alla mina medarbetares förböner för såväl Syster Ruth som hennes arbete, kan man ej undra över att hon känner detta som en skyddsmur stå omkring henne, och att hon blivit till så rik välsignelse, som hon blivit.

Jag vill därför, både å Syster Ruths och mina egna vägnar framföra till alla mina trofasta medhjälpare ett varmt och innerligt tack. Gud välsigne Eder alla efter sin nåd.

Medarbetaren

C. F. Israelsson.

Råå - besök.

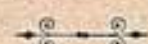
En veckas möten, 5 - 11 okt., har hållits här under ledning av Pastor K. A Wik. Dyrbara ha stunderna varit inför ordet och nitet har kännetecknat vittnesbäraren. För mig själv har det varit erinringar om flydda tiders underbara erfarenheter. Pastor Wik var pastor i Landskrona, då jag under min ungdomstid mellan 16 - 19 år vistades där. Senare, eller åren 1905 - 1906 var jag honom behjälplig med möten i S:t Peter, Stockholm, då Gud välsignade oss med kraftiga väckelser. Gud välsigne vår åldrige broder och styrke honom till både kropp och själ.

C. F. I-n.

Små plock.

»O, hur gärna önskar jag inte kunna göra något för min Frälsare. Tack för tidningarna. Nog tror jag det skall gå att få ut 10 ex. varje månad. Jag har givit bort en del till mina vänner och de ha lovat köpa den varje månad. Så detta antal kan regelbundet sändas mig ty de äro bra. Gud välsigne denna gärning. Tack för förbön. Jag längtar efter att bli döpt i Helig Ande. Man kan ju inte vara riktigt viss därpå, om man inte fått gåvan - Anden ger vissheten -. Jag längtar även efter alla de minas frälsning, men tack Gud, för dem du har vunnit, vilken nåd är icke detta».

RESTURER

i evangeli intresse med »Afrikaboken» som inslag.

OKTOBER. Varberg 18—19. Borås 20—21. Göteborg, Efraim 22, S:t Peter 23. Lindome 24—25. Falköping 26—27. Arvika 28. Karlstad 29—30. Degerfors 31—1 nov. fm NOVEMBER. Åtorp 1, em.—2. Svartå 3—4 ev. Örebro 5. Åby, Torsång 7—19. Märsta 20. Stockholm, Kungsholm 22 fm.—24. S:t Markus 22 kl. 6 em.—25. S:t Peter 22 kl. 7,30 em.—23. Nyköping 26. Limhamn 27. Malmö 28.

Liknande möten ha varit till rik välsignelse för både församlingarna och missionen. Skulle tiden synas vara olämplig gör ej detta något. Kan en kollekt erhållas är jag tacksam, detta är likväl ej något villkor. Hjälper gärna till för andra insamlingar vid besöken.

C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

November 1936. Årg. 3.

BIBELSTUDIUM.

Korpen och Duvan.

1 Mos. 8: 1 fg.

Den 17 febr. i det år då *Noa var 600 år gammal*, gick han in i arken. Och därefter steg vattnet i fem månader till den 7 juli (*har nämnt månaderna med våra benämningar för att bättre kunna förstå det*), då vattnet började avtaga, och arken stannade på berget Ararat. Den 1 okt. började bergstopparna att synas och 40 dagar därefter eller den 10 dec. öppnade Noa arkens fönster och lät en korp flyga ut, som ej kom igen. Då lät han en duva flyga ut. Men den fann ingen vila för sin fot, varför den vände tillbaka till arken. Sju dagar efter, eller den 17 dec. lät han duvan åter flyga ut. Då kom den igen mot aftonen med ett olivlöv i sitt näbb. Sju dagar senare eller den 24 dec. lät han återigen duvan flyga ut, men då blev den borta.

Tog taket av.

Den 1 jan. på den 601 dagen tog Noa av taket på arken, ty då hade vattnet sinat bort från jorden. Och den 27 februari var jorden alldeles torr. Då gick Noa på Guds befallning ut ur arken. Han hade då varit i arken ett år och tio dagar.

Korpen.

När Noa sände ut korpen, väntade han att få ett budskap genom den om vattnet sjunkit, men den förblev borta och kom ej tillbaka till arken. Det är många, som liksom korpen, av tvång kommit med bland Guds folk. När dessa sändes ut i världen för att fylla en andlig uppgift bliva de fångade av världen och komma ej tillbaka. Har du korpens sinnelag?

Duvan.

Med duvan var det annorlunda. Hon kunde ej finna någon vila. Hon skyndar tillbaka till arken. Och därmed har hon lämnat vittnesbördet till Noa, att han bör invänta Guds tid. Häri se vi den unge nyomvändes erfarenhet. Hans första rön på det kristna arbetsfältet. Världen ligger som död framför hennes blickar. Själv finner hon ej den ro för sin ande, som hon tyckte sig äga, innan hon första gången kom i arken. Hon skyndar tillbaka till arken, till Guds församling för att vila, söka ro för sin ande. Ja, i Guds sköte finner den unga själen denna ro och vila.

Olivlöv.

Efter sju dagar sändes åter duvan ut och kommer mot aftonen med ett olivlöv i sitt näbb, som ett vittnesbörd att det närmar sig stunden för verksamhet på jorden. Här ha vi den mogne kristnes erfarenhet. Hans ut-

hållighet till aftonen. Hans sökande efter möjligheterna, och till sist kommer han med sitt vittnesbörd om, att själar mognat för mottagandet av budskapet om liv och frid. Men tillbaka till arken är likväl den mogne kristnes längtan. Där är vila och ro när aftonen kommer och natten faller på. Ja, salig varje själ som gör så.

Kom ej tillbaka.

Tredje gången duvan flyger ut kommer hon ej tillbaka. Då gör Noa sina förberedelser för utträdet ur arken, och strax efter bjuder Gud Noa att lämna den. Duvans bortovaro vittnar om den frigjorda andens härliga erfarenhet. Hans bortovaro lockar Noa ut från ett trängre rum till vidare områden. Är det icke så när någon trogen själ gått hem till Gud. Dennas bortovaro lockar andra ut till verksamhet, men också till tacksägelse.

Lovprisning.

Så går Noa ut med alla dem som var med honom i arken. Men icke allenast med dessa, han går också ut mera rik på erfarenheter av både nöd och nåd. Han vill därför tacka Herren. Han bygger ett altare och offrar sina offer och åkallar Herrens namn. Detta blir en välbehaglig doft inför Herren, och Noa fick Herrens löfte genom bågen i skyn såsom tecken på, att Gud ej mera på detta sätt skulle förstöra jorden. En ny tid börjar på den. Den Helige Ande kom som en duva med sitt första vittnesbörd till Gud i skapelsens morgon, och jorden framträder härlig och skön. I dessa yttersta dagar, liksom på Noas tid, bär Anden vittnesbörd om att ur den mänsklighet, som nu håller på att gå under, en frälsad skara skall komma, som skall triumferande träda fram på den nya jorden. Lyss till Andens budskap. Må vi alla vara redo.

Det lönar sig.

I en stad på västkusten i Danmark, fick en ung fru lagt på sitt hjärta att insamla saker för att sända till deras missionärer i Afrika. Hon fattades dock frimodighet därtill, men omtalade saken för en äldre kvinna i församlingen och sade: »Syster Klagenberg, skola vi icke söka få utsänt något till negrerna?» »Det kan vi inte,» blev svaret. »Jo, det går nog,» sade den andra, »gå ut och försök att få någon att giva något».

Denna uppmaning gav den äldre mod, och hon gick till en affärsman som handlade med trikåvaror, men dock icke utan fruktan. Hon bad honom giva något till hednamissionen. Han plockade fram en hel del stuvbitar av klänningstyger till ett värde av cirka 30 kronor. »Vad kostar det», frågade syster Klagenberg. »Detta vill jag giva Er», blev svaret. »Då skall Ni ha tack för det och så skall Ni få min bästa höna», sade den glada insamlerskan.

Snart var hon hemma igen och fick slaktat och gjort i ordning hönan och skyndade så tillbaka med den till affärsmannen.

Några månader därefter var det missionsförsäljning i församlingen. Syster Klagenberg gick då åter till denne affärsman. Hon sade till honom att det kanske var för mycket att be honom om något nu då han för ej så länge sedan givit henne så mycket. Han tog genast och plockade ihop en hel del varor till ett värde av omkring 100 kronor och gav henne. Syster Klagenberg tackade så mycket och gick hem och slaktade sin bästa höna och sände den till handlanden.

Detta hände i den lilla västkustförsamlingen, och arbetet för hednamissionen bringade också välsignelse till deras egen hemförsamling.

Marias varma hjärta och hörsamma ande fick ideerna. Den snälla Marta

utförde dem och hönsen blev frökorn som bar mångfaldig frukt. *R. S.*

Hälbrägdagörelse.

En broder skriver: »En troende, sjuttioårs gammal kvinna, som bodde på ålderdomshemmet, hade för två år sedan ett mycket klent hjärta och dåliga fötter, så att hon ej kunde gå, jämte andra sjukdomar. Läkaren hade sagt, att det kunde vara slut vilket ögonblick som helst. Då blev hon förtvivlad och fann att hennes bekännelse-kristendom ej höll. Jag besökte henne och fick nåd av Gud att visa henne till Golgata. Hon fick frid med Gud, samtidigt grep Herren in med hälsa för hennes kropp. Någon tid efteråt mötte jag henne på gatan frisk och pigg och nu är hon med och besöker mötena i vår kyrka. Ja, det är stort att få vara med och se Guds under. Allt är nåd».

Användbar.

En afton sammanträffade jag med ett trolovat par. Hon var troende, men inte han. Efter en stunds samtal gingo de med till altarrunden, och han avgjorde sig för Gud. Några år därefter hjälpte jag en pastor med en serie möten. Under våra personliga samtal kom jag till klarhet om, att det var han och hans hustru som den gången följdes åt fram för förbön. Han omtalade, huru detta steg fullkomligt ändrade hans blick på livet. Han hade blivit uppfostrad bland främmande människor allt ifrån tidiga år. Många gånger hade han fått höra, att han aldrig kom att duga till något, och till sist trodde han det. »Mitt liv blev för mig en börda, och till sist visste jag inte, vad jag skulle taga mig till», sade han.

»Jag undrade likväl i mitt inre om jag inte hade någon uppgift att fylla i livet. Jag tänkte och sökte men tyckte som det ej fanns någon. Så blev jag bekant med min hustru, som var troende. Visserligen fanns inom mig förut någon gudslängtan, men den kunde ej få någon fast gestalt för mitt sinne och blick Så gick vi för att höra Guds ord. När du så kom och bad oss gå fram till avgörelse, så kommo vi överens om att jag skulle göra det.

Därefter började de slumrande känslorna åter väckas till liv, och jag förstod, att jag fått en uppgift i livet. Gud kallade mig till denna uppgift. Men då begynte jag frukta för mig själv och undrade, om det vore möjligt, att jag kunde ha några utsikter att ta mig fram med studierna. Jag satte mig dock före att med Guds hjälp och den energi jag hade gripa mig verket an, och det gick och har gått, visserligen med mycket arbete, men ändock igenom. Detta var likväl det sista jag skulle tänka mig bliva, en predikant».

På olika sätt tager Gud ut sina vittnen och välsignar sina små och sätter ett högt värde på ett eljest meningslöst liv.

Religiösa reform-rörelsen

en folklig rörelse för sammanförande av olika religiösa grupper och religiöst intresserade utom samfunden, började på söndagen sin verksamhet med möten i Deje ordenshus. Folkskollärare Anderwall, Råda, höll evangelisk predikan och manade till samgång av alla evangeliets vänner. I mötena deltogo dessutom pastor Gustavsson, Deje, och en kvinnlig evangelist. Ett flertal sympatiskrivelser hade ingått till mötet från olika delar av landet. Meningen är att längre fram, på annan plats, fortsätta det välbehövliga arbetet för de kristnas enande utan uppgivande av särmeningarna och med rätt för alla uppfattningar att säga sin mening.

Karlstads Tidning.

Varen alltid glada, Bedjen oavlåtligen,

Blygs ej.

C. F. Ln — C. F. Israelsson

Om du din synd vill bekänna Inför din Gud som den ser, Trofast Han skall dig förlåta, Giva dig frid när du ber. Se, Han förlåter dig allt. Frälsar din fridlösa själ. Säg är ditt hjärta så kallt Att du ej känner ditt väl_

Om du med munnen bekänner
Jesus som Herre och Krist,
Och i ditt hjärta tror att Han
Uppstått, du frälst är förvisst.

Om du för världen bekänner
Och icke blygs för Guds Lamm,
Jesus för Fadern och änglar
Då skall bekänna ditt namn.

Men om du blyges för Jesus,
Fruktar för smälek och spe,
Mins, att du därmed dig bringar
För evigt blott kval och ve.

Nu får du frimodigt komma
Till nådastolen gå fram.
Sen kan du domaren möta
Och ej bortvisas med skam.

AFRIKA.

O. U. 28. 8. 1936.

Jag har varit så kry och duktig sedan jag sist skrev. Äter och sover bra. I mitt hjärta är stor tacksamhet. »I mitt lidande hörde Han mig. Han frälste mig ur all min bedrövelse». Detta är bokstavligen sannt om mig.

Praktiskt arbete.

Det är fredags em. och jag väntar på att flickorna skola komma till systerklassen. Vi äro vid slutet av kursen, men det är ännu mycket som vi ville ha lärt dem. Alice hjälper mig med mödraklassen och Dennis har sundhetsklassen i kraalen (byn). De tycka om det, och det hjälper dem att praktisera det de lärt. Samtidigt öppnas deras ögon för behoven bland deras eget folk. Alice är översköterska för B. B.-hemmet och de minsta i Barnhemmet.

Samuel och Kefas.

Två små ha kommit sedan jag sist skrev. Den äldste är endast en månad gammal och heter Samuel. Vi kalla honom »profeten». Den andre är 3 veckor. Han heter Kefas, så han är »översteprästen». De ha kraftiga röster, och växa och frodas. Det är en glädje se hur de öka i vikt. Så ha vi en tredje, lille Teddie, han är ett år gammal men lider av eng. sjukan. Hans ben äro så snedvridna och han gråter så ynkligt och ser så bevekande på oss när vi tänker lyfta honom. Han får vår ömmaste vård. Han kan knappast tåla två matskedar mjölk åt gången.

Den lille, som jag visst omnämnde i sista brevet, har börjat öka i vikt och sover nu så gott. Vi ha hopp

Tacken Gud i alla livets förhållanden. 1 Tes. 5: 16-18.

om att han skall komma sig. Ja dessa små äro oss till mycket besvär, men även glädje.

Tre dagsresor.

Det var så rörande att se Alice när Kefas kom. Mannen som kom med honom hade även två unga flickor med sig. De kom hit efter mörkrets inbrott. Det var kyligt och en kall vind svepte fram. Vi hade just satt oss till bords för kvällsmaten, då Helen, vår hjälpreda, kom och sade att det var en man som önskade få se Mormor, när jag hade avslutat min måltid. Jag frågade varifrån han var. Hon nämnde då en by längst uppe i Marange distrikt. Jag gick då genast ut, ty mannen hade gått tre dagsresor. Jag hörde ett barns svaga gråt och såg huru en av flickorna stoppade hård gröt i munnen på den lille. Barnet var naket. Det hade haft en grov barkgördel omkring sig, men den hade fallit åt sidan, och barnet låg naket i den kyliga kvällsvinden. Jag kallade på Alice, och frågade henne om det fanns plats i hennes hjärta för ännu en. Hon såg på den lille. Hennes ögon strålade och hon sträckte ut sina händer, tog barnet och tryckte det intill sitt bröst, smutsigt, fruset och ovårdat som det var. »Ja», sade hon »det finns plats för honom». Hennes egen klänning var vit och nystruken, men det tänkte hon inte på, när hon såg den lilles behov. Ett varmt bad, en varm vattenflaska och sedan iförd rena kläder, så var den lille snart en »ny skapelse». Vi tro att Gud själv skall lägga sin välsignelse till våra händers verk.

Svåra lidande.

Det är söndag. Just hemkommen från kyrkan. Vi hade en lång och jäktig dag i går. Hade så mycket efterblivet arbete, som vi ville ha gjort före sabbatens ingång. Vi har en man med svårt njurstenslidande. Han har inte lång tid kvar. Vi kan endast lindra hans svåra lidande med morfin. Två st. ha vi som snart bli helt blinda. Den ene är nästan ett barn, den andre är vuxen. De ha en ögonsjukdom som äter upp synnerven på 48 timmar. Vi ha haft både gruv- och guvernementsläkare, men de har ej lyckats förhindra inflammationen. Man kan tydligt se hur sjukdomen inifrån fräter sig igenom, så att den färglagda delen av ögat blir genomskinlig som glas. Detta är nu det tredje fallet av samma slag. Deras framtid är mörkret. Det finns oändligt mycket lidande. På grund av vad jag själv genomgått ömmar mitt hjärta för dessa mer än någonsin.

I Jesus förbundna

Ruth.

Vittnesbörd.

»Vi få ej förtröttas utan hålla ut även om det ser mörkt ut. Vi vet ju att Gud hör bön, även om han dröjer med svaret. Det gäller att hålla ut och bida bönesvaret. Jesus säger ju i Matt. 21: 22: »Allt vad i med tro bedjen om i edra böner, det skolen i få». Men det är så mycket som står hindrande i vägen för att Gud skall få välsigna sitt folk och frälsa de oomvända. Vilket ej kan ske om inte vi, som bekänna oss tillhöra Kristus, vill bliva ringa i oss själva och uppgiva allt, då först kan Gud sända oss väckelse. Jag känner själv att jag behöver bliva fylld av Helig Ande. Jag läste i dag Rom. 12 vilket blev till en sådan välsignelse för mig som aldrig tillförne. Bed till Gud för mig och oss alla här att ett uppvaknande må ske innan det bliver försent. Jag kan ej komma ifrån det, utan tror säkert att Jesus kommer

snart för att lyfta sin brud ifrån jorden, må vi då hava olja i våra lampor, så att vi med glädje kan vänta vår brudgum. Jag tror ej många i denna trakt väntar Jesu ankomst, det ser så ut, men Gud kan ju allting förvandla.

Man vet så väl hur det är. Allt för många vilja det skall gå lugnt tillväga, och att ej någon må oroas i lägret. Men det behövs, att alla få ett möte med Jesus, innan de kunna inse att det ej går att stå med en fot i världen och den andra i Guds rike. Vi må stå helt på Jesu sida om han skall kunna använda oss, sitt folk, till välsignelse. Tröghet och likgiltighet vill så gärna smyga sig in på oss. Jag känner själv att det gäller att kämpa sig igenom i bönevrån, om vi skola kunna hålla ut. Må Gud hjälpa oss att löpa så att vi få lönen. Bed för oss att det må bli seger på denna plats».

Svar: Herren står sina kämpande barn bi. Sök att komma till vila på löftena, så skall denna viloerfarenhet även smitta på andra, ej till likgiltighet utan till uppvaknande. Tacka Gud i tro på löftena och även om ej något synes ske, vet dock, att mycket sker i det fördolda och som en dag bär härlig skörd.

En härlig syn.

En afton satt ett trolovat par på främsta bänken i kyrkan. De hade varit på flera möten förut. Pastorn hade gjort mig uppmärksam på mannen, då han sade, att jag ej skulle fästa mig vid hans utseende, han såg nämligen ut som han log åt allt, »ty», sade han »han tänker mera på saken, än han ser ut att göra». Nämnda kväll, på eftermötet, i mitt samtal med honom, bad jag honom allvarligt att söka Herren. Han steg upp, tog av sig sin ytterrock, lade den på bänken och gick fram till altarrunden för förbön. Jag gick strax därpå till hans trolovade och även hon gick fram, och båda sökte och funno sin frälsnings Gud.

Strax efter han rest sig upp från bönen kommer en köttslig broder fram och lägger sina armar omkring honom och gråter. Efter honom kommer en annan broder och gör på samma sätt. Borta från andra sidans första bänk reser sig en äldre kvinna och kommer bort till den plats där dessa tre män stå. Hon sträcker upp sina händer och säger: »Tack min käre himmelske Fader att jag nu fått hoppet att få möta alla mina barn i himlen». När hon sade detta strålade glädjen, under tårade ögon, fram från hennes ansikte. Hon tycktes stå där, liksom fordom profetissan Hanna, som stod i templet och såg Jesus framför sig: Han, världens Frälsare.

De tvenne bröder som mötte med sin broder inför korset hade under mötena, den ene med sin hustru och den andre med sin trolovade lämnat sig åt Herren. Far hade dött för ett halvår sedan och hade ej fått ut bönesvaret. Men sedan han med sin jordiska kropps död givit näring åt bönens utsäde, kom bönesvaret. På detta sätt tages ut vinst från själva döden. Det fanns ej många ögon som vid detta tillfälle icke tårades. Det var en underbar syn, som bringade himmelens änglar att lovsjunga Lammet, som blivit slaktat och som löst oss från våra synder med sitt blod. Pris ske Gud för den stora segern över döden.

Själavinnare.

En afton, då de flesta lågo på knä vid altarringen, satt en yngling ensam på en bänk nere i lokalen. Hans ögon voro vända mot dem som lågo på knä. Mor och far voro med bland

dessa. Det tycktes som om han önskade vara med. Jag gick till honom och sade: »Följ med farbror I. fram». Han stod genast upp och gick med och lämnade sig åt Gud. Föräldrarna gräto och tackade Gud för bönesvar. Efteråt bad jag honom att försöka få någon av sina kamrater med, ty på så sätt kunde han bli själavinnare. Han lovade försöka. Kvällen efter hade han min värds son med sig. På dagen var jag och besökte ett hem för att äta middag. De omtalade då sin nöd som de hade för sin son som var i samma ålder (15 år) som den unge vännen vilken kvällen förut lämnat sig åt Gud. Han hade ingen lust att gå i kyrkan. Sonen kom in just som jag var kommen. Han stod i köket. Jag kallade på honom och bad honom komma in och hälsa på farbror I. Jag lade min arm omkring honom, talade med honom under det jag såg in i hans ögon och sade: »Du kommer väl på mötet i kväll och hör farbror I. sjunga och spela på cittran». Han svarade lågmält: »Ja, jag gör väl det».

På kvällens möte gick den unge vännen, som lämnat sig åt Gud, till dessa sina två kamrater och uppmanade dem att komma fram. De följde honom och avgjorde sig för Jesus.

Dagen efter, vid besöket i past. hem, omtalade frun att deras ena dotter blivit så olycklig efter altarmötet. Hon var ej riktigt viss på om hon var ett Guds barn. När pastorn så kom från besöket hos mig måste han be med henne. Och kvällen efter var det likadant med en syster till henne. De fingo båda frid med Gud. Kvällen efter förde de unga gossarna ännu tvenne av sina kamrater till Gud. De blevo en hel liten trupp som började vandringen med Gud i ungdomens dagar. Orsaken var delvis den att den förste unge vännen kom till Jesus. »Huru stort att tro på Jesus uti unga år». Min unge vän som läser detta; sök vinna dina kamrater för Herren. Det går kanske inte så lätt som det gick vid detta tillfälle, men Jesus skall hjälpa dig till seger endast du håller ut.

Församlingsbesök.

Varberg.

Söndagen den 18 okt. började jag min höstresa med besök i församlingarna under 45 dagar. Vissa ändringar i min första resplan hade måst göras på grund av inbjudan från Åby-Torsång. Första besöket blev därför Varberg. Hade tänkt hinna fram och deltaga i fm. mötet, men vid påteckning av biljetten, höll påtecknaren ej på att finna stämpeln och bilchauffören ej att hitta lokalen, utan måste göra förfrågan på Fr.-Armén varför mötet var slut vid min framkomst till lokalen. Deltog senare med i söndagsskolan. Mötet kl. 5 var välbesökt. Herren mötte oss och gav välsignelse. På grund av past. Bertold Larssons död kunde ej upplysning lämnas vart de 10 afrikaböcker tagit vägen som han haft hand om.

Borås.

Reste till Borås på måndagen, över Göteborg där jag vid besök i pastor Jonssons hem blev, som vanligt, välfägnad vid ett dukat bord. Unge pastor Randolfsson mötte i Borås. I br Bredbergs hem var det 65-årshögtid. Blev välkomnad som en gammal kär vän efter 30 års bortovaro. I församlingen hölls invigningshögtidlighet på grund av nyrenoverad kyrka, vilken i sitt nya skick såg tilltalande ut. Mötena voro verkligen välsignelserika och till uppmuntran. Till de 24 afrikaböcker som pastor R. Randolfsson fått ut, gick de resterande 6 st. och därtill togo tvenne systrar vardera 10 st. En god kollekt och flera missionsbidrag överlämnades åt mig. Den unga skara som i

musikföreningen deltog med i mötena var en glädje att möta med. Deras verkliga andliga nit och hänförelse bådar gott för vinterns möten. Jag tycker mig ännu höra deras uppmaning efter varje möte: »Farbror spela en sång till». Och då satte de sig ned och lyssnade, förnöjda och med strålande ögon. I br Almströms hem hade jag glädjen få bo. Han var även min värd för 30 år sedan. mycket hade ju förändrats sedan dess, Men Jesus är densamme.

Göteborg.

Till Göteborg på torsdagen. Möte i Efraim, som var mycket dyrbart. Syster Karin Olausson som spritt många afrikaböcker hade 10 st. kvar. De blevo alla utplacerade. Även där finnes en andlig frisk ungdomsskara. Några av dem togo var sin bok och någon dag senare kom en av dem med strålande ansikte och sade att den redan fått ut sin bok. Ja, säkert ger spridningen av afrikaboken strålande ansikten. Gör ett försök och du skall se. En god kollekt överlämnades till mig.

I S:t Peter hölls ett möte på fredagen. Det var storm och regnrusk ute. Inne var det gott. Tre böcker kom ut och en god kollekt gavs.

Under besöket i Göteborg hade jag förmånen att vara den förste som bodde hos familjen Olausson sedan de flyttat in i en större lägenhet än de haft förut. Många minnen manades fram från första tiden av vår bekantskap.

Små plock.

"Det blev en riktig uppbyggelsestund jag fick, då jag läste tidningen. Den blir säkert till välsignelse för många. "Allt vad som gjorts utav kärlek till Jesus äger sitt värde, skall evigt bestå". Sänder endast en hälsning med. Skulle väl skrivit något mera, men tyckte det var bättre att jag sålde tidningar. Du må tro det blev ferm expedition den här gången. Går det lika bra härefter så blir det bra".

Sprid Andliga Fläktar.

Tidningen kommer att utgivas även under kommande år. Stor uppmuntran har kommit mig till del genom mig tillsända vittnesbörd om detta lilla blads välsignade verksamhet under dessa tre år.

Meddelanden från Syster Ruth Hansson i Afrika komma som vanligt att inflyta. Likaledes kommer erinringar vilka hänvisar till denna tidsålders snara slut, att göras i den mån de komma till ens kännedom.

Bibelstudiet från Gamla Testamentets första blad avslutas med decembernumret, och kommer under 1937 bibelstudium att införas över Andens uppenbarelse och verksamhet under Nya förbundets första tid.

Erfarenheter av hälbrägdagörelse och dop i Helig Ande, kommer likaledes att ingå i programmet. De som gjort sådana erfarenheter torde vara vänliga och nedteckna dem och tillsända mig.

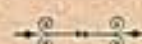
Nya sånger med melodinoter och ackord kommer också efter tillgång att införas och illustrationer i mån av plats och råd.

Priset blir detsamma som förut kr. 1: 20 pr år och 10 öre pr lösnummer. De som taga 10 ex. få det 11:te gratis.

Om ej något meddelande inkommer till den 10 dec. om ändring i sändandet av tidningen, sändes ett lika antal för nästa år, som sänts under detta år.

Till alla medhjälpare sändes ett varmt tack, med tillönskan av överflödande välsignelse.

C. F. Israelsson.

RESTURER

i evangeli intresse med »Afrikaboken» som inslag.

NOVEMBER. Åby, Torsång 7—19. Märsta 20. Stockholm, Kungsholm 22 fm.— 24. S:t Markus 22 kl. 6 em.—25. S:t Peter 22 kl. 7,30 em.—23. Nyköping 26. Tranås 27. Lund 28. Limhamn 29 fm.—30. Malmö 29 em.

Liknande möten ha varit till rik välsignelse för både församlingarna och missionen. Skulle tiden synas vara olämplig gör ej detta något. Kan en kollekt erhållas är jag tacksam, detta är likväl ej något villkor. Hjälper gärna till för andra insamlingar vid besöken. C. F. Israelsson.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1936

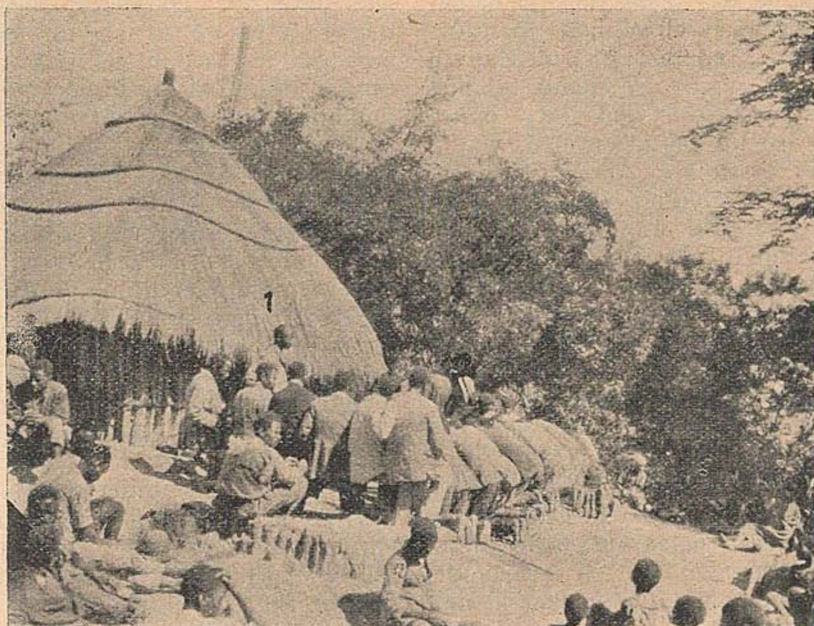
ANDLIGA FLÄKTAR
December 1936

JULNUMMER
Årg. 3

SE HAN KOMMIT

ISRAELS OCH HEDNINGARNAS HOPP.

Hedningarna böja knä för Herren Gud.

VILL DU?

Säg, är ditt hjärta varmt av glöden,
Som utgår ifrån Golgata?
Säg, är du villig lindra nöden,
Just du, som fått det här så bra?

Kör: Har du väl glömt att Jesus dog
För dig, och dina synder tog,
Och frid och sällhet åt dig vann.
Räck ut din hand till hednaland
Och sänd dem hjälp, lös fångars band.
Din gåva, bön det göra kan.

Vill du, som äger överflödet,
Av detta taga, giva bort?
Med dem som hungra dela brödet.
Nu tänk därpå, din tid är kort.

Men även du som synes spara,
Vill du ej bliva kärlekstolk?
Och rädda dem från Satans snara,
Som räknas ibland hednafolk.

Om du ej ännu tänkt på saken,
På dem som uti mörkret gå.
Bed Gud att nu du må bli vaken
Och se den nöd vari de stå.

Då skall ock du få skörden dela
Med dem som offrade sig själv
Att nödens barn till Jesus leda.
Ni fröjdas få vid Livets älv.

Melodien, se sista sidan.

Vi sågo hans härlighet.

Joh. 1: 14.

Julen 1936.

Det vilar särskild helg och glädje över julhögtiden. De flesta äro i sina tankar då upptagna med huru de skola kunna överraska och glädja sin familj, närmaste och vänner. Man försakar, vakar, sparar, för att kunna bringa fram något av denna glädje. Föräldrar, syskon, och inte minst barnen, äro upptagna därmed.

Vad är orsaken? Är icke detta, i många fall obetydliga givande vilket ändock visar sin stora förmåga att sprida glädje och trevnad, något osynligt verkande, som då får makt med människosinnet. Säkerligen. Det är något av detta »Vi sågo Hans härlighet». Sågo den i den stora gåvan till världen. Visserligen är icke julens gåvogivande en ovanlig företeelse för allmänheten, men med vetskap om människohjärtats illfundighet 1 Mos. 6: 5, att »hellre vilja ha än ge», »hellre taga än giva», måste juletidserfarenheten komma genom ett inflytande som den oomvända människan ej kan kontrollera.

Att sprida glädje är julens budskap Luk. 2:3. De som aktgiva på Honom, mottar Honom och i tro ser på Honom, ser uti Honom den stora gåvan 2 Kor. 9: 15. Gåvan som skulle göra givandet till en universell regel, spridande glädje omkring sig.

Aposteln och Jesu lärjungar i övrigt hade sett denna härlighet och blivit gripna ända dit, att de gåvo sina egna liv för denna härlighet 2 Petri 1: 16 - 19. Johannes Döpare utropar inför åsynen av Honom tvenne gånger: »Se, Guds Lamm» Joh. 1: 29, 36. Många gingo långa vägar för att få se Honom, och när de sågo Honom fylldes deras hjärtan med glädje, frid, kraft och nåd.

När en själ uti sin nöd får sina ögon öppnade så att hon i tro ser Jesus såsom det av Gud och gudstanken förverkligade Ordet, blir evangeli budskap ett givandets och glädjens budskap. Då fylles själen med begär att få ge ut sig för Honom, som gav sig helt ut för oss. Själen önskar då att få stå under Hans inflytande. När Jesus får taga sin boning i hjärtat, bor även Fadern där, och därmed Faderns sinnelag av kärlek, tålamod, glädje, nåd och frid, som sedan sprider sig som bönens härliga reflex ifrån själens inre och yttre personlighet Joh. 14: 23. Den väcker längtan att giva, älska och sprida glädje för Hans skull.

Han bor ibland oss för att deltaga med oss i alla våra angelägenheter. Denna underbara härlighet har följt oss under detta snart flydda år, och vill vila över oss under det kommande nya år. Följa oss om vi följa Honom, till dess vi införsättes i dess fulla härlighet då vi få se honom såsom Han är 1 Joh. 3: 2.

Mina kära medarbetare och vänner bringar jag denna jul- och nyårshälsning. Må vi sprida Hans härlighets återsken till en i synd fallen värld, och verka Hans verk som har kallat oss från mörkret till sitt underbara ljus 1 Petri 2: 9. Verka medan dagen varar, snart kommer natten då ingen kan verka mera, men även skördens bärgningsdag kommer Joh. 9: 4; Gal. 6: 9.

Eder broder

C. F. Israelsson.

Gören Eder icke bekymmer för Edert liv, vad I skolen äta - - Livet är ju mer än maten och kroppen mer än kläderna.

Luk. 12: 22-23.

Föräldrars böner besvarade.

En troende fader stod upp på ett möte och omtalade att han fått höra huru en faders böner blivit besvarade, i det alla hans barn blivit frälsta å ett möte som hållits på annan plats. Ytterligare säger han: »Jag har barn på detta möte som ej äro frälsta. Eder fader har länge bedit för Eder frälsning. Kom nu till Eder faders och moders Gud». Jag visste ej vilka dessa barn voro, men går ned för att tala med åhörarna och stannar vid ett par unga flickor som satt tillsammans med sin moder. Efter ett kort samtal stå de upp och gå fram i sällskap med sin moder. Strax därpå kommer den troende brodern som nyss vittnat och uppmanat sina barn att komma, och böjer sig vid sidan av dem. Han ropar: »O, Gud, fräls mina flickor». Efter en stunds bönekamp fördes de till Jesu hjärta och blevo saliga, så att det verkligen syntes på dem. Fortare än dessa föräldrar anade det kom bönesvaret. Ja, Gud överraskar ibland sina kära, som hålla ut i tro, med stora gåvor. Håll därför ut kära föräldrar i bön, tro och tillit till Gud. Gud svarar på bön, pris ske Hans namn!

Afrika.

Old Umtali 11. 10. 36.

Det är söndagsskväll och allt är tyst och stilla. Hela veckan har jag tänkt att skriva ett brev, men tiden har varit så ytterst upptagen. Det vill säkert glädja dig och vännerna att höra att jag nu känner mig fullt frisk. Ja, riktigt duktig.

Lovsång.

Vi har haft heta dagar och tungt arbete, men krafterna har stått mig så bra bi. Det kan nog förstås hur tacksam jag är. Det är lovsång i mitt hjärta.

Jag var uppe i dag till kl. 4 fm., sov sedan mellan 4-7 fm. och har ej känt mig sömnig och trött. Vi har sju småbarn i Barnhemmet. Det yngsta var två dagar gammalt då det kom hit och vägde 1 1/2 kilo. Han är full av sår och vi ge honom mat med ett droppglas varannan timma, så vi ha både musik och arbete.

Elektrisk spis.

Vår missionsstations-föreståndare Mr Murphree, var uppe hos oss i går och gladde oss storligen med löftet att ge oss en elektrisk spis, ty den järnspis som kom från Sverige var sönder då jag kom tillbaka 1933. Jag tog den med till Umtali för att få en ny baksida i den, men de kunde endast laga den, men den ryker ändå så att vi har haft den utanför i en slags röravbalkning. När vi får den nya spisen skall jag låta mura in den i patienternas kök. Jag kan inte förstå hur baksidan kunnat brännas sönder så snart. Det är ju sant att all kokning måste göras på köksspisen, men jag såg inget fel på den när jag lämnade 1932.

Är det synd att söka läkare?

Vi har en infödd pastor, en av de äldre i vår kyrka, en aktad och djupt allvarlig kristen. Han är den ende av de svarta pastorer jag känner som tror det är synd att söka mänsklig hjälp i sjukdomsfall. De övriga bedja med sjuka, men söka också min hjälp. Som jag ofta sagt, är det i många fall vård de sjuka behöva och icke medicin. Men för dem är vård och medicin liktydigt. Denne pastor lider av förlamning och är sjukpermitterad. Hans första hustru dog i svartvattensfeber. Både för sig själv och henne nekade han att söka hjälp, ty han sade sig tro på förbön. För två år sedan gifte han om sig med en av våra flickor, en innerligt älsklig ung

kvinna. Medan hon var hos oss blev hon opererad för en stor tumör, och enligt de svartas tro kunde hon på grund därav ej bli mor. De hade varit gifta på dagen två år då en liten flicka blev född. Det var just innan jag blev sjuk i maj. Hon bad att få komma hit och han tillät det, om än ej godvilligt. Barnungen är det raraste barn jag sett.

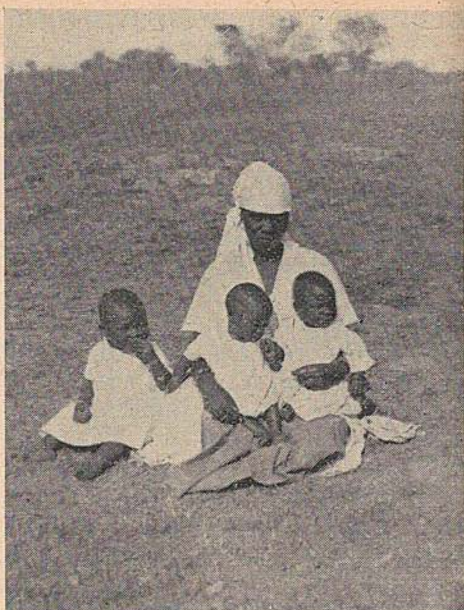
En levande chokladdocka.

Hon är som en levande chokladdocka. Moderns glädje var gränslös, ty även hon hade börjat tro på de gamlas ord. Men så en dag fick den lilla dubbelsidig lunginflammation. Fadern nekade att låta modern komma till oss. De bådo med den lilla, de smorde henne med olja och lade händerna på henne, men ingenting hjälpte. I sin övergivenhet och sorg rymde modern med barnet och kom till oss. Den lilla var nästan mera död än levande. Hon berättade allt som det var. Jag tog den lilla i min famn, böjde knä och bad Gud visa mig vad jag skulle göra. Jag visste så väl, att Gud kunde göra henne frisk på en enda gång. Jag satt och höll barnet ungefär en timma under bön till Gud, att Han skulle göra det klart för oss om vi skulle gripa in eller vänta. Den lilla började få så svårt för att andas. I mitt hjärta kände jag detta vara tecknet för att vi skulle hjälpa den lilla.

Ånga och bad.

Jag ordnade med ånga och höll barnet över denna, och så snart jag såg det var möjligt fick den lilla senapsomslag på bröstet. Vi bytte dessa omslag var tredje timma tillika med bad och insprutningar. På tredje dagen var temperaturen normal och den lilla är nu fullkomligt frisk.

Fadern kom till mig djupt olycklig och sade: »Jag tror på hälbrägdagörelse, varför hörde ej Gud min bön? Är det då inte sannt vad bibeln säger:

Dorcas med sina tvillingar och äldsta flickan. Alla välskapade och väluppfostrade. Ett vittnesbörd om vad undervisning förmår.

att vi skola bedja för de sjuka och trons bön skall så rädda den sjuke». Jag var beredd på denna fråga, och hade bedit Gud mycket om vishet, ty mannens tro hade fått en hård stöt. Under det jag talade med honom förstod jag tydligt att han litade mera på *sin tro* än på Guds kraft. Han litade också helt på »min tro» i stället för Guds kraft igenom Jesus Kristus. Jag sade honom det, och även att den av och åt Gud avskilde »doktorn» - de tänka på mig som doktor - är vad en pastor är för det andliga livet.

Bön och arbete.

Bönen är viktig i båda fallen, men även arbetet. Gud har givit mig visdom i denna sak så att jag ser var sjukdomsfröet ligger och ofta sättet att bota det. Detta är just som en pastor ser var syndafröet ligger och gör allt för dess utrotande och få den

andliga människan helad. Jag tror på helbrägdagörelse. Gud kan visst göra oss friska, och han gör det ibland oss åter och åter. Men ibland tror jag att Gud vill lära oss särskilda läxor just genom lidanden. Blev Paulus befriad från »taggen i köttet»? Han bad ju Gud därom tre gånger. I fallet med ditt barn, så bekände Gud sig till oss först genom bön och sedan till vårt arbete».

Varför?

Detta subjekt är för mig själv så allvarligt, ty i två år bad jag Gud taga bort värken i örat. Ofta fick jag erfara kraftströmmen, men värken kom igen. Ville Gud då inte göra mig fullt frisk? Var det mitt fel att jag ej kunde taga emot hjälpen? (Som svar på denna och följande frågor, läs uppsatsen »Tankar» detta nummer.) Varför svarade ej Gud på mannens bön? Det har uppstigit så många frågor hos mig i denna sak.

Då jag besökte Botcha 1934 och fann att 178 barn hade dött och många familjer voro barnlösa och jag frågade vad de hade gjort för dem, de svarade: »Vi har bedit till Gud, vi har fastat natt och dag, så det var Guds vilja». Nu, som många gånger förr, var det brist på kunskap, vård och omtanke. Detta är ju sett från mänsklig synpunkt, men varför svarade ej Gud med att hela dessa barn? Han kunde ju ha gjort det när Han visste huru okunniga de voro. Då jag ser på deras enkla tro, hur den vill gripa fatt om verkligheten, för att i nästa stund förbytas i frågor. Ja, då känner jag smärta i mitt hjärta. Att Gud är trofast, det se vi dagligen, men varför synes det under stundom som kraften ej var tillgänglig?

På olika vägar.

Det har kommit allt tydligare för mig huru Gud leder oss som individer in i olika sanningar. Jag är ju själv i sjukvården och av Gud, icke av människor, har det blivit mig givet att se orsaken och botemedlet till de sjukdomar, som i synnerhet finnes bland oss här, liksom en ingeniör finner störningar inom naturkrafterna, eller en pastor ser själens sjukdom. Men tänk, huru många som blivit hulpna.

Om det nu är synd att söka läkarehjälp. Ja, vad skulle jag då göra i Afrika? Huru många dörrar och hjärtan har ej sjukvården öppnat härute. Jag säger varje morgon till Gud: »Tag mig helt om hand i dag, att jag må göra din vilja, o, min Gud.

Gud bekänner sig till vårt arbete. Vi ser hur det växer, huru dörrar öppnas, huru sjuka blir friska och hur räddhågan övervinnes.

Ruth.

Helbrägdagörelse.

En broder skriver: »Till Jesu ära vill jag omtala att »löftena hålla». En broder i 75-års åldern hade så högt blodtryck att doktorn sade det kunde bli döden om han blott gick 20 min. väg. En morgon kände han sig så underlig i huvudet, och när han så skulle försöka röra sig kände han sig vara förlamad i högra sidan och kunde ej taga för sig med handen eller lämna bädden. Han förstod då att han fått hjärnblödning under natten. Han läste på fm. Jakobs 5, och blev på egen begäran behandlad därefter. Strax efter, när han drack kaffe, kunde han med handen hålla sked och kakor, och det onda i huvudet var helt borta, och han var fullt bra. Dagen efter var han ute och gick. Han är med på mötena och går till sin stuga, som ligger en mil borta. Han säger att det är längesedan han var så duktig. Det är nu cirka två månader sedan detta skedde. Äran den skall Jesus ha».

Jesus kommer för att förhärligas i sina heliga

Juleklocka klämta!

C.F. I.-n. C.F. Israelss.

Jule-klocka klämtar, Kallar till högtid. Mänskoskaror väntar Uppå jordens frid.
Änglar glädjen bådar Att Han kommen är. Herdar barnet skådar, Frälsaren är här.
Kör: Hell dig
vår julefröjd och frid, Vårt ljus på livets stig. Vårt barn, vår Kung som stark i strid. Oss vann åt sig som pris.

Fröjden Eder alla, Gamla, unga, små.
Klockan vill oss kalla Att till stallet gå
För att barnet hylla, som oss givet är
Att behoven fylla, Som vårt hjärta tär.

Ordet kött är vordet, Blivit Mänskoson,
Så oss säger ordet, Gud om oss är mån.
Han vår synd skall bära, Lida våra slag,
Att vi må oss lära Lyda Andens lag.

Gud, vår Gud, vi prisa Dig för kärleken.
I vår nöd Du lisa Gav i frälsningen.
Tack för rika gåvan, Tack vår Gud och Far.
Himlens port därovan, Du oss öppnat har.

Ingen död skall finnas, Jesus smakat den.
Vi må detta minnas, Vår är himmelen.
Snart Han sina hämtar Ifrån jordens grus.
Himlaklockan klämtar Kallar till Guds hus.

Änglasånger klinga, Natten har nu flytt,
De vill budskap bringa, Att vår dag har grytt.
Tron har åt oss givit Evig verklighet.
Han, som givit livet, Är vår härlighet.

Översikt.

Under tre års tid ha vi i denna tidning sysselsatt oss med bibelstudium från Gamla Testamentets första blad, hänvisande till Guds evighetstankar om Hans plan för människosläktets frälsning. Ett sammandrag göres härnedan.

Öde och tom.

Gud skapade jorden öde och tom för att kunna uppenbara sin härlighet på den. Tomt och ödsligt gör Han ett syndarehjärta för att kunna uppenbara sin härliga frälsning därpå. Guds Ande kommer svävande över det mörka djupet, och genom sin närvaro lockar Han fram de första orden ur Guds mun, vilka ord återigen bringar fram budskapet om Sonens närvaro och hans kommande mission i världen. På så sätt uppenbarar sig alla tre gudomspersonerna i samverkan att bringa fram härligheten på jorden. Andens närvaro bär alltid vittnesbörd om Hans medverkan i frälsningsplanen och förhärligandet av Kristus uti själarna, till Guds ära.

Löftesplatsen.

Edens lustgård med sina allahanda

och visa sig underbar i alla dem som tro. 1 Tes. 1: 10.

träd ger oss en uppenbarelse om Guds tankar i löftesorden, vilka skulle bliva den troende själen till andlig näring. Livets träd sinnebildar Kristus, som är själens förbindelse med evighetslivet. Kunskapens träd är lagens krav på lydnad och rättfärdighet.

Livsströmmen.

Livsströmmen, som delade sig i fyra delar sedan den flutit igenom lustgården, förmedlar kraft och vederkvickelse och sträcker sig utåt till världens alla fyra väderstreck med sina välsignade verkningar. Detta är den Helige Andes underbara mission.

Adam och Eva.

Adams skapande och Evas byggande och deras uppgift i Lustgården visar oss Guds tanke om människan som skapelsens krona. Kristus och församlingen är också i gudsriket det högsta.

Ormen.

Ormens framträdande i lustgården visar oss tillfullo den ondes avsikter i att vilseleda, väcka tvivel på det Gud sagt, samt hans försök att korsa Guds plan.

Hans frestelseförsök med Eva, är ett tydligt bevis på de anfall han skulle komma att göra på Guds församling. Syndafall är hans avsikt att frambringa, ty därmed skiljer han människan från Gud.

Fallets följder.

Jesus drogs med in i fallet liksom Adam, och fick Han därför också dela fallets följder med släktet. Han blev skild från Gud. Och församlingen fick också dela detta lidande genom Judas.

Abels död blev en följd av fallet. Den framträdde i Kains avund och hat. Jesus blev på grund av världens hat korsfäst och dödad. Men liksom Eva fick ersättning i Seths födelse, så fick församlingen ersättning för den korsfäste och dödade Kristus i den uppståndne och förhärligade Kristus.

Härlig seger.

Så blev Han för alla dem som ville frälsa sina själar, en frälsningsark i likhet med Noas ark, för att en dag uppleva den slutliga välsignelsen av att ha förankrat sitt liv i urtidsklippan. Anden kommer, liksom Noas duva, med nya bud att syndens flodström snart är torkad ut, och den frälsta skaran står förlossad och frigjord på den nya jorden. Triumferande liksom Noa, då han byggt sitt altare, stå vi inför den vita tronen, lovsjungande Gud och Lammet, Ef. 1: 3 - 14. Må vi då alla vara med. Amen.

Den lille Umberto.

Några dagar efter det förfärliga jordskalvet i Messina funno några soldater i kung Viktor Emanuels åsyn en liten gosse, vilken kravlade omkring bland ruinerna. Då man inte kände till hans familj och han inte själv kunde säga sitt namn, adopterade kungen honom på stående fot och lät kalla honom Umberto till minne av sin avlidne far. Gossen, som trivdes gott och är omkring ett år gammal, skall helt och hållet uppfostras på kungens bekostnad.

O, huru många barn och ungdomar ha ej lämnats ensamma att vandra kring på ruinerna av förspillda föräldrars liv. Huru många barn av i dag ha ej genom syndens och lustarnas skakningar i familjelivet blivit satta ut på ruinerna av detta liv. Många sådana söka, kanske omedvetet, efter någon som kunde hjälpa

dem. Skall du, skall jag, som byggt vårt hopp på den fasta klippan som ej kan bäva, komma dem till hjälp?

Det finnes många barn till troende föräldrar, vilka gått hem till Gud och ej fått se sina barn frälsta. De synes vandra fram, somliga på spillrorna av kamraters liv, och andra på spillrorna av sitt eget. Världen gav ej det de tänkte, och när de aktgiva på den stråkväg de gått, så ligger många spillror utmed denna. Kom du sökande unge vän, du medelåldring, du gamle. Du har ej helt förlorat minnet av dina kära som grät, bad och förmanade. Jesus är ute och går bland spillrorna och vill rädda dig, så att du ej förgås. Han vill giva dig sin faderliga famn, och du skall få stå under hans kärleksfulla fostran. Och när du så genomgått livets skola skall du få möta dina kära i den himmelska staden som ej kan bäva, ej skaka.

Tankar.

På olika vägar för Gud sina barn, för att vi bättre skola lära känna Honom. Målet är säkerligen vår tros tillväxt. Tydligast visar detta sig när det som möter går emot ens tanke och uppfattning, men man kan ändå äga verklig vila och stillhet i det som möter även om därpå följer lidande. Orsaken är ej alltid brist på tro då en person ej blir hulpen på det sätt hon menat skulle vara ett bevis på trons verk. Därför behöver ej du, som anförtrott din sak åt Herren, vara orolig om ej bönhörelsen kommer på det sätt du tänkt dig. Ibland utgör den kroppsliga svagheten en törnetagg i köttet. Men då kommer bönesvaret i tilldelad nåd och uppehållande kraft. Detta utgör således i verkligheten ett mäktigt bönesvar. Om icke saken blivit överlämnad åt Herren hade troligen följden blivit någon annan. Här är bönesvaret tvåfaldigt; uppehållande kraft och skydd mot förrädiska anfall av Satan. Hans avsikt är att få oss att tro att Guds nådesvälgärningar mot oss är ett bevis på att vi äro stora troshjältar och ofta får han hjälp av andra troende att påvisa detta. Men då är fara för fall nära.

Om någon får lämna en liten älskling åt döden, trots det att man bedit och trott på dens tillfrisknande, så är icke döden ett bevis på att den som bad ej hade tro, eller att icke barnets död var ett bönesvar. Tvärtom kan det vara ett verkligt sådant. Huru många evighetsolyckor har ej Gud förebyggt genom ett sådant handlingssätt. Vi känna ej till detta men dessa äro oräkneliga. Den stora dagen skall uppenbara detta.

En pastor Witt, som nu är hemma hos Gud, skrev en gång i Ev. Härold, strax innan han dog, driven därtill, som han sade, av Guds Ande, huru han under en hel del år trodde, att en kristen ej borde söka läkare i sin sjukdom, utan endast Gud. Men huru han på de senare åren kommit till insikt om, att man ej skall driva denna uppfattning till sin spets. Han själv hade, trots sin tro på helbrägdagörelse, måst söka vård på ett sjukhem. Han ville säga detta till sådana som haft samma uppfattning som han men fått lida mycket därigenom, när de likväl själva måste gå denna väg.

På lidandets väg läres tålamod, fördragsamhet och tillit till Gud, något som ej kan läras på annat sätt. Varför skulle Jesus, som var Guds käre Son, lida så omänskliga lidande, som han gjorde? Jo, för vår skull, men också därför att Han skulle danas till en fullkomlig frälsningshövding och fullt ledas in i lydnad av Faderns vilja.

Här ha vi den bästa förklaringen på Guds handlingssätt i förhållande till våra böner. Bönesvaret för Jesus blev ett förhärligande av Hans lidandes gärning, till andra själars rädd-

Två par tvillingar som ha kristna mödrar, därför få de leva.

ning och stadfästelse i nåden. Aldrig lär man så mycket av ett bönesvar, som då det varit åtföljt av en längre tids lidande och prövning. Gud vare pris för Jesus som genom Helig Ande visat oss bönhörelsens hemlighetsfulla väg.

En eländig syndare.

Fram till altarrunden kommer en mörkhyad, magerlagd man. Det tycktes som om förtvivlan vilade över hans anletsdrag. Han framställde frågan: »Tror ni att Gud kan frälsa en sådan eländig syndare som jag, ty då vill jag bli frälst». Jag svarade att Frälsaren fröjdades över att få mottaga honom. Han böjer sig då inför Jesus och i stor nöd och ångest anropar han honom om frälsning. Han blev härligt frälst. Jag frågade honom sedan om hans hustru var frälst, varpå han svarade: »Nej, men hon skall komma hit i morgon och bliva det». Jag tänkte: säkerligen ha de talat om saken, och detta kommer att ske.

I ett möte, ett par kvällar härefter hänvisades jag till denne mans hustru. »Var det Er man som för ett par kvällar sedan lämnade sig åt Gud» var min fråga till henne. »Ja», sade hon. »Då vill väl Ni också komma?» »Ja», svarade hon »jag har en väninna med och vi skola gå in i kväll». »Då följas vi åt fram» sade jag, och det gjorde vi. De överlämnade sig åt Jesus och så gingo de in i Guds rike. Jag förstod att de även menade, att när de överlämnat sig åt Herren så var detta liktydigt med att de gingo in i församlingen, vilket de även senare gjorde, och varit verksamma medlemmar i församlingen sedan dess. Pris ske Gud därför.

Vittnesbörd.

»Det är så gott att veta att någon beder för en när man är svag och allt ser mörkt ut. När Satan lägger ut sina fina garn, så att man håller på att tvivla på allt. Ja, det är gott att veta att Herren är starkare och förmår hjälpa igenom svårigheterna. Det är stort att få gå till Honom med allt. Jag har fått så många härliga bönesvar, särskilt i det arbete jag har, men likväl har jag så svårt att vara stilla, så att Herren får tala till mig. Att få veta Guds väg med mitt liv är min innerliga bön och önskan. Jag längtar efter att få gå Hans väg, och jag tror, att han skall hjälpa mig därtill. Jag tror I. förstår mig och beder i fortsättningen för mig. Bed även för min fader att han må bli frälst.

Så vill jag tacka för tidningarna som jag fått. Jag skall med glädje sprida den, ty jag tror att de skola bliva till rik uppbyggelse för själar som längar efter ett djupare liv i Gud. Jag är glad att få vara med och göra något lite för Herren som gjort allt

för mig»,

SVARET:

När du lagt ditt liv i Guds hand, frukta då icke. Vad som då än kommer i din väg kan du räkna in i Guds ledning. Är det svårt att taga det så, är det dyrbart att få gå in i sin kammare och stänga dörren om sig och tala först med sig själv som psalmisten gjorde då han säger: »Varför är du så bedrövad, min själ och så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka honom för frälsningen genom honom, Ps. 42: 6. Och sedan träd fram inför Gud i tro på »att för dem som älska Honom skall allt samverka till det bästa», Rom. 8: 26.

FÖRSAMLINGSBESÖK.

Lindome, Greggered.

Lördagen den 24 okt. besöktes Lindome. Mötet välsignat. Musikför. deltog med, under sin gamle trogne ledare J. Börjeson. Kollekt och löfte om fortsatt hjälp i spridning av Afrikaboken togs med i resultaten efter detta möte. På söndags fm. möte i Greggered. Blåst och regn utanför lokalen, men innanför samlades ej så få, vilka Herren vederkvickte genom sitt ord.

Som ungdomsf. från Lindome och Greggered voro inbjudna till Efraimsförsamlingen i Göteborg följde jag med i buss från Greggered på söndags em. Kl. 5 hölls ett offentligt möte, då många voro församlade. Tal höllos av past. Lindström, Arne Randolfson och mig. Det senare en överraskning. Efteråt kroppslig välfägnad, som avslutades med sång, vittnesbörd och bönestund. Dagen efter, på väg till stationen, gjordes en titt in till systrarnas möte, där jag sjöng en sång till cittran.

Falköping.

Ett par goda möten höllos här. Några böcker utplacerades och husbesök gjordes hos ett par äldre medlemmar. Veteranen, lokalpredikant Persson, 81 år gammal, var vid god vigör och talade med stort intresse om sina gamla banbrytande erfarenheter.

Arvika.

På resan till Arvika gjordes 20 min. uppehåll i Laxå. Syster Johanson tog mig hem till ett dukat kaffebord, som på 5 min. var klarerat. Efter några ord till Gud om välsignelse över hemmet och meddelanden att bokspridningen gått bra, fortsattes resan. Fick sällskap med tvenne troenda systrar och sedan de blivit intresserade i samtal med varandra, gav Gud mig en sång, som jag måste i brist på papper skriva ned i marginalen å en daglig tidning. Dyrbart, när Gud på sådant sätt talar till hjärtat. Min bostad blev hos vännerna Hultmans, som senare tog hand om kvarliggande böcker i församlingen. Mötet dyrbart och välsignelserikt. Musikför. deltog med glädje. Flera böcker placerades.

Karlstad.

Här talade jag vid tvenne möten. Familjen Westberg tog emot mig i sitt hem. De äro goda medhjälpare i spridning av afrikaboken. Det märktes stor mottaglighet av ordet och bönestunden var dyrbar. O, att allt vårt folk bleve ett verkligt bedjande folk. 8 böcker placerades ut, jämte 10 st. som övertogs av vännerna Westberg.

Degerfors.

Lördagen den 31 okt. deltog jag i ett möte för insamling till inre missionen. Predikade på söndags fm. och talade även å församlingsmötet på em. Syster Mia Karlsson tog gästfritt emot mig i sitt hem och bad även att få

10 afrikaböcker för spridning.

Åtorp.

Hade möte här kl. 7 på kvällen. Mycket folk närvarande och musikför. sjöng med liv och lust. Rätt många ofrälsta ungdomar med, Guds Ande verkade. På måndagen hade vi möte i Värml. Säby. Det ruskiga vädret gjorde att endast några få kommo till mötet, men stunden var dyrbar och en av bröderna sade, att de som ej kommo kunde gärna ångra sig. 10 böcker kom ut på dessa platser och br Söderlund tog ytterligare 10 st., och fru Widén 5 »Fläktar» för 1937. Även hos dessa vänner har man det bra. Gud vare tack för trogna själar, vilka med värme och friskt mod deltagit i Guds rikes arbete under många år.

Svartå.

Hit reste jag över Degerfors. De tvenne möten som höllos voro till glädje och uppmuntran. Musikföreningen sjöng friska sånger. Min värd, br Loong gav mig några drag från sitt liv borta från Gud, samt huru underbart Gud hållit sin hand skyddande över honom och frälsat honom. Ja, vi ha en underbar Frälsare!

Stockholm.

På grund av tidens olämplighet i Örebro, tog past. S. Frisk i Örby ett mötesbesök. Herren var även här nära och välsignade ordet. De kvarliggande 5 böckerna kommo ut.

Åby, Torsång.

På vägen hit reste jag över Västerås för att hälsa på några av mina medhjälpare i missionsgärningen. I Torsång, som var min sons första plats som församlingsledare, var jag under 12 dagar. Dessa möten hade nog sin särskilda betydelse för vinterarbetet. Guds Ande förmärktes verka på såväl Guds folk som oomvända. Mötesbesökarnas antal uppgick som mest till ett 50-tal. Det sätt varpå arbetet utföres är säkerligen det som är det rätta och särskilt passar dalfolket. Vara som en bland dem och gripa tillfällena och giva dem en handräckning Vännernas vänlighet och omtanke var till stor uppmuntran. Blir denna även omsatt i trogna besök på mötena och deltagande däri med förböner och annat, tror jag att det skall ännu komma en skördens tid här. Att giva Anden tillfälle att verka i troende hjärtan är vägen fram till seger. Goda möten höllos även i Torsång och Kyma. Br Berglund ställde villigt sin bil till Herrens tjänst när det gällde någon längre väg. En dag cyklade vi ut och besökte tvenne familjer, Nilssons och Frisks och hade goda samtal och bönestunder. Brr Karlson och Berglund ha placerat vardera 10 afrikaböcker och ytterligare 10 st. fick jag sända Br Berglund Juniorarbetet och söndagsskolan är i god funktion, men bådadera kräver, som vanligt, mycket arbete och tålamod. Goda medhjälpare finnes till tvenne söndagsskolor. Gud är med i arbetet.

Gud visste var han var.

Vid ett samtal med en ung man i ett eftermöte, lutade han sitt huvud ned i sina händer och grät. Han stod upp och följde med fram till förbön och blev frälst. Musikföreningen hade övning efteråt, då han omedelbart ställdes in bland den lilla skaran. Ingen kände honom. Fick senare veta att han var kommen resande på besök till några vänner. Så fann Gud honom här. Ja, Herrens vägar äro hemlighetsfulla, men underbara vägar. Han driver människobarnen in på vägar som de tro äro för dem kända. Men så plötsligt ställes de, på dessa vägar, inför korset och avgörelsen och ett möte med Jesus sker, visserligen hastigt och oväntat, men underbart och härligt. Ära vare Gud!

C. F. I:n
D E moll A D G
C. F. ISRAELSSON
Det enda som din själ kan frälsa. Är det som skett på Golgata. Det enda som ger läkdom, hälsa. Är
D A D E moll A D A
Kör
det som skett på Golgata. Så tro det, Jesus för dig stred, När Han på korset för dig led. Du kan få allt
D E moll A D A D
från Golgata. Säg, Jesus, tag mitt hjärta in, Och segra, du mig övervinn. Din lön jag är för Golgata.

S. R. V.

Dessa initialer betyder »Syster Ruths Vänner». En troende fru i Lidköping, som tillhör en annan församlingsgrupp, har varit upphovet till denna lilla gren, och intresserat en del utom Metodistkyrkan stående personer att arbeta för Syster Ruth Hanssons missionsarbete i Sydafrika, särskilt för de gamla.

För kort tid sedan mottog jag *25 kr. kronor från S. R. V.*-gruppen, som sändes över till Syster Ruths missionsarbete. Större delen härav äro månadsbidrag. Den omnämnda frun har även spridit 10 afrikaböcker, och tar 10 ex. »Andliga Fläktar» för att de utomstående vännerna skola kunna följa Syster Ruths arbete.

Då även några från K. Y. M. är med, ha de ordnat så, att de ha sina möten tillsamman. Detta förfaringssätt kan rekommenderas bland utomstående vänner, såvida det ej hindrar K. Y. M:s verksamhet, vilket det ej behöver göra om sådana kan vinnas för arbetet som ej förut äro inrangerade, eller de eljest vill utvidga verksamheten.

Till S. R. V. frambäres både mitt och Syster Ruths hjärtliga tack för det stora intresse som på detta sätt visats Syster Ruths missionsarbete i Afrika. *C. F. Israelsson.*

Bokpärmar.

Då vid flera tillfällen förfrågningar gjorts om det funnits inbundna exemplar av boken "För Jesus och Afrika", såg jag det som en Guds skickelse när jag för några månader sedan fick se en lös bokpärm omkring Afrikaboken. Och har det nu lyckats mig att få fram en sådan i något förändrat skick och i bättre kvalite. Den är praktisk och billig, och vem som helst kan insätta boken i pärmen. Det praktiska är, att boken vid läsning skyddas och man får den att stå bättre i bokhyllan samt har lättare att finna den. Den lämpar sig även som en mindre julgåva till dem som äger boken förut. För den som vill ge Afrikaboken till julgåva, blir den med denna pärm prydligare.

Den är utförd i klotband och finnes i tre färger, brunt, grönt och blått. Bokens titel "För Jesus och Afrika" är å pärmens rygg och framsida utfört i guldtryck. De som önskar erhålla den kunna hänvända sig till dem som på platsen tillhandahållit Afrikaboken. Den kostar endast 1 krona. Behållningen kommer att tillfalla fonden "För Jesus och Afrika".

C. F. Israelsson.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckerna "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1:50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1936